

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRUST
in me

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

writing as J. LYNN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜVEN
içimde
BİR ROMAN

Jennifer L. Armentrout
J. LYNN OLARAK YAZIYORUM

WILLIAM MORROW IMPULSE
An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Bu, Cam ve kurabiyelerinin tüm hayranları için, yumurta kaynatan aşık çocuğumuzdan daha fazlasını isteyenler için. Keyfini çıkarın.

İçindekiler

Adanmışlık

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

On bir On

iki On üç

On dört

On beş

On altı

On yedi

On sekiz

On dokuz

Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi İki

Yirmi Üç

Yirmi Dört

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Yirmi Yedi
Yirmi Sekiz
Yirmi Dokuz

Be With Me'den Bir Alıntı
Bir

Yazar Hakkında
Yazan: J. Lynn
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bir

Jase Winstead zalim bir orospu çocuğuydu.

Ass-tronomy 101'e gitmek sabahın dokuzunda yapmak istediğim son şeydi, özellikle de dersin bana Profesör Drage'in sınıfına ilk girdiğim zamanı ve birinci sınıfta neden aceleyle, plansız bir şekilde çıktığımı hatırlattığı için. Ve Jase'in öğleden önce ders programlamanın neden sağlıksız olduğuna dair alaycı mesajlarına gerçekten ihtiyacım yoktu.

Ne bileyim, iki saat uyuduğumu ve dün geceden kalan tekila ve düşünmek bile istemediğim diğer şeylerin tadını hâlâ alabildiğimi düşünürsek, şu anda sonbahar derslerinin ilk gününün nasıl sağlıklı ve mutlu geçirilmeyeceğinin yürüyen bir poster çocuğuydum.

Astronomi bölümünün kapısının kapanmasını izledim ve sonra tekrar telefonuma baktım. Jase'in mesajı benimle alay ediyordu.

Atla. Biram var. X-Box. FIFA '13

Vay be. Bu çok cazipti. Ollie önceki hafta sonu Call of Duty'de acımasız bir kapışma sırasında Xbox'ımızı mahvetmişti.

Derse birkaç dakika geç kaldım.

Astronomi mi, yoksa kutudaki futbol mu? Zor bir karar değil.

Kararımı vermiştim, döndüm ve Jase'e karşılık vermeye başladım ki çift kapı merdiven boşluğunda bir kasırga kopmuş gibi açıldı. Başımı tam zamanında kaldırdığımda *küçük* ve *kırmızı* bir şeyin bana doğru hızla geldiğini gördüm.

Çarpışmayı durdurmak mümkün değildi.

Küçük bir beden bana çarptı ve geri sıçradı, kolları boğulan bir kurban gibi çırpınıyordu. Sahibinden daha ağırmış gibi görünen çanta onu devirdi.

İçgüdüsel bir tepkiyle öne atıldım, kendi çantamı bıraktım ve kolumu beline doladım ama sırt çantası bir yöne, içindekiler diğer yöne gitti. Hâlâ o şişme gazoz kapaklarından biri gibi sallanıyordu. Tutuşumu sıkılaştırdım, ciddi bir şey yapmadan önce onu sakinleştirdim.

Kendine zarar vermek. Sarsılarak doğruldu. Koyu kumral saçları öne doğru uçarak yüzüne çarptı. Çilek ve misk gibi güzel bir şeyin kokusu içimi doldurdu.

Lanet olsun, Çilekli Kurabiye beni ezdi.

Kıkırdadım ve telefonumu cebime attım, onu bırakmak üzereydim ama kız kilitlendi. Her kası kaskatı kesilmiş gibiydi. O kadar küçüktü ki, omuzlarıma ancak ulaşıyordu, aniden küçülmüş, kendi içine büzülmüş gibiydi. Yaralanmış mıydı?

Shepherd'ı bir şekilde yakındaki bir ortaokulla mı karıştırdı? "Vay canına," dedim. "İyi misin, tatlım?"

Yaklaşık yarım dakika boyunca cevap vermedi ve ben gerçekten endişelenmeye başladım. Sonra derin bir nefes alarak göğsünün benimkiyle aynı hizaya gelmesine neden oldu. Kıvrımlarını hissedince donakaldım. Kesinlikle bir ortaokul öğrencisi değildi, tabii ben oradayken gelişmemişlerse. Ve eğer öyleyse, o çocukları çok kıskanıyordum.

Tamam, şimdi bir duşa ihtiyacım olduğunu hissediyordum, çünkü bu bile beni rahatsız ediyordu. Dün gecedен beri hâlâ sarhoş muydum?

Evet diyecektim.

"Hey," diye tekrar denedim, sesimi alçaltarak. "İyi misin?" Hâlâ yanıt gelmeyince iki parmağımı çenesinin altına bastırdım. Teni yumuşak ve çok serindi. Bir insanın kendinden geçip ayakta kalmasının mümkün olup olmadığını merak ederek başını hafifçe kaldırdım, ağzım tekrar sormak için açıldı ama kelimeler beynimle ağzım arasında bir yerde öldü.

Gözlerimi kırpıttım, çünkü tam bir aptal gibi, bunun gördüğüm şeyi değiştireceğini düşündüm. Gördüklerimi değiştirmek istediğimden değil, ama *lanet* olsun. . .

Hangi erkeğin bir kıızı karşı zaafı yoktur ki?

Güzel, onu tanımlamak için çok zayıf bir kelimeydi. Gözleri iriydi ve sıcak viski rengindeydi. Küçük burnunun kenarlarında çiller vardı ve yanakları iyice belirginleşmişti. Dudakları tatlı bir kiraz rengindeydi ve yüzüne göre geniş, dolgun ve dolgundu. Bir erkeği baştan çıkarabilecek ve çıkaracak türden bir ağza ait dudaklar-

"Bırak. Bırak. Of. Beni."

Sesinin sertliği ve güçlkle kontrol edilebilen paniği, hemen kolunu bırakmama ve sağlıklı bir geri adım atmama neden oldu.

Destegini kaybedince biraz sallandı ve neredeyse ona tekrar uzanacaktım ama taşaklarıma değer veriyordum. Bir gün çocuk falan yapmak istiyordum ve ona bir daha dokunursam bunun geleceğimde olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Kalın saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak dikkatle çantasından uzaklaştı. Kırmızı benekli kalın kirpikleri kalktı ve bir an ikimiz de hareket etmedik, sonra bakışları yüzümde gezindi ve sonra aşağı indi. Hatun bariz bir şekilde beni süzüyordu.

Belki de taşaklarım tehlikede değildi.

Yanaklarına oldukça pembe bir kızarıklık yayıldı. "Özür dilerim. Derse yetişmek için acele ediyordum. Geç kaldım ve ..."

Diz çöküp dökülenleri toplarken sırttım. Bir kızın bu kadar çok kalemi olması beni aşıyordu. Mavi. Mor. Siyah. Kırmızı. Turuncu. Bu ne lan? Kim turuncu kalemle yazdı?

Başını bakır rengi saçlarından oluşan bir duvar yüzünü kapatacak şekilde eğerken kalemlerinin geri kalanını alarak bana katıldı. "Bana yardım etmek zorunda değilsin."

"Sorun değil." Onun ders programı olduğu anlaşılan bir kâğıt parçasını elime aldım. Derslere hızlıca bakınca birinci sınıf öğrencisi olduğunu anladım. "Astronomi 101 mi? Ben de o tarafa gidiyorum."

Jase, bira ve FIFA '13 beklemek zorunda kalacaktı.

"Geç kaldın." Hâlâ saçlarının arkasına saklanıyordu. "Gerçekten üzgünüm."

Son defterini de alıp çantaya attım ve ayağa kalktım. Başını kaldırmasını isteyerek ona geri uzattım. Neden bilmiyorum, bana ana kuzusu diyebilirsiniz ama kızlarımın gülümsemesini ve gözyaşlarının eşigindeymiş gibi görünmemesini seviyordum. "Sorun değil. Kızların kendilerini bana atmalarına alışkınım." Çenesi hafifçe yukarı kalktı ve sırtışım yayıldı. "Ama sırtımda zıplamaya çalışması yeni bir şey. Hoşuma gitti."

Başını kaldırdı ve tüm saçları geriye kayd. "Sırtına atlamaya ya da kendimi sana atmaya çalışmıyordum."

"Sen değil miydin?" Telefonum cebimde titredi. Görmezden geldim. "Çok yazık. Öyle olsaydı, bu dersi tarihin en iyi ilk günü yapardı."

Çantasını göğsüne bastırırken beni inceledi ve bakışlarım elimdeki kâğıt parçasına kayd. "Avery Morgansten?"

"Adımı nereden biliyorsun?" diye tersledi. Ne kadar da alingan bir şey. "Programında yazıyor."

"Ah." Saçlarını arkaya yatırdı ve programı alırken elinde hafif bir titreme oldu.

Ben küçükken annem mazlumlara karşı zaafım olduğunu söylerdi. Yaralı güvercinler. Üç bacaklı köpekler. Sıska domuzlar. Kız kardeşim de aynıydı.

şekilde. Konu onları ortaya çıkarmak olduğunda altıncı hissimiz vardı ve bu hatun hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama belli ki bu okulda yeniydi, belli ki rahatsızdı, belli ki güne boktan bir başlangıç yapıyordu ve onun için üzüldüm.

"Benim adım Cameron Hamilton," dedim ona. "Ama herkes bana Cam der."

Dudakları adımı tekrar ediyormuş gibi hareket ediyordu ve bu hoşuma gitmişti. "Tekrar teşekkür ederim, Cam."

Eğilerek çantamı aldım ve omzuma attım. Saçlarımı yüzümden savurarak, genellikle bana istediğimi veren türden bir gülümseme takındım. "Pekâlâ, hadi büyük girişimizi yapalım."

Kıpırdamadığını fark ettiğimde astronomi kapısına kadar gelmiştim. Omzumun üzerinden bakıp geri çekilmeye başladığında kaşlarımı çattım. "Yanlış yöne gidiyorsun, tatlım."

"Yapamam," diye
mırıldandı. "Neyi
yapamazsın?" Onunla
yüzleştim.

Avery'nin gözleri bir an benimkilerle buluştu ve sonra dönüp koşmaya başladı. Çantası kalçasına çarpıyor, saçları pelerin gibi uçuşuyordu. Hatun koştu, gerçekten koştu. Ağzım açık kaldı.

Az önce ne oldu öyle?

Kapı arkamdan açıldı ve derin, hafif aksanlı bir ses seslendi. "Bay Hamilton, bugün bize katılıyor musunuz?"

Kahretsin. Gözlerimi kapattım.

"Yoksa kalan süre boyunca koridorda durmayı mı planlıyorsunuz?" Profesör Drage sordu.

İç çekerek arkamı döndüm. "Sınıfa katılıyorum, belli ki."

"Açıkça görülüyor ki," diye tekrarladı profesör, elinde bir yığın zımbalanmış kâğıt tutarak. "Ders programı."

Bir tane aldım, sonra bir daha düşündüm ve bir tane daha aldım. Avery Morgansten yüzünü tekrar gösterirse diye.

Jase kamyonetimin arkasına yaslanmış, bir eliyle kahverengi saçlarını karıştırarak parlayan alnından uzak tutuyordu. Birkaç tel parmaklarının arasından yukarı doğru uzanıyordu. "Taşaklar kadar sıcak."

Ağustos sonu için hava bunaltıcıydı. White Hall'un karşısındaki arka otoparkı çevreleyen büyük meşelerin sağladığı gölge bile rahatlama sağlamıyordu. Terleme odasının kapısını açmaya korkuyordum.

"Şimdiye kadar söylediğin en doğru şey." Ollie gözlerini kısarak ağaçlara baktı. "Hava o kadar sıcak ki tek cevap soyunmak."

Bakışlarım ona yöneldi. "Zaten olman gerektiği kadar çıplaksın, dostum."

Ollie kendine baktı ve sırttı. Gömlek yoktu. Şortu aşağıya sarkıyordu. Parmak arası terlik. Başka bir şey yok. "Daha fazla soyunabileceğimi çok iyi biliyorsun." Ne yazık ki bu doğrudu. Üç yatak odalı bir daireyi paylaşıyorduk.

Son üç yıldır University Heights'ta. Birlikte yaşamaya başladıktan bir hafta sonra Ollie alçakgönüllülüğün canı cehenneme demişti. Düşünmek bile istemediğim kadar çok kez adamın aletini görmüştüm. O da benim gibi baharda mezun olacaktı ve ben bu salağı özleyecektim.

"Bilet." Jase ön camıma doğru başını salladı.

İçimi çektim, başımı çevirip baktım. Sileceğimin altına krem rengi bir kâğıt özenle yerleştirilmişti. Park yeri personel için ayrılmıştı ama buralarda park yeri sıkıntısı olduğu için bulabildiğim her yeri kendime ayırdım. "Bunu koleksiyonuma ekleyeceğim."

"Ki bu çok büyük bir şey." Ollie bileğinden bir bant çıkardı ve omuz hizasındaki sarı saçlarını atkuyruğu yaptı. "Ee, bu gece bizim evde parti var mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Ha?"

Jase kollarını göğsünde kavuştururken sırttı.

"Bu bir okula dönüş partisi." Ollie esnerken sırtını kırarak gerindi. "Sadece küçük bir buluşma."

"Oh Tanrım."

Jase'in sırtışı yayıldı ve ben de onu yüzünden söküp atmak istedim. Ollie son kez 'küçük bir buluşma' düzenlediğinde dairemizde sadece ayakta duranlar olmuştu. İşin içinde polisler de olabilirdi.

"Biraz pizza sipariş et. Gitmem gerek-" Ollie cümlemin ortasında durdu ve yanımdan geçen kıvrımlı bir esmer kıza doğru döndü. Göz açıp kapayınca kadar bizi ekti ve kolunu kızın omuzlarına doladı. "Hey, kızım, hey."

Esmer kız kıkırdadı ve bir kolunu Ollie'nin beline doladı.

Ellerimi kaldırarak döndüm. "Ne?"

"Kaybedilmiş dava." Jase gözlerini devirdi. "Konu kızlara gelince o herifin kafasının arkasında gözleri var."

"Çok doğru."

"Nasıl oluyor da düzenli olarak birileriyle yatabiliyor, aklım almıyor."

"Bu hayattaki en büyük gizemdir." Kamyonetimin önüne doğru yürüdüm, bileti aldım ve sonra sürücü kapısını açtım. Sıcaklık yüzüme vurdu. "Lanet olsun."

Jase vücudunu bana doğru eğdi. "Bugün sana ne oldu? Mesajıma cevap vermedin. FIFA'nın seni bağladığını sanıyordum."

"Beni özledin mi?" Gömleğimi çekiştirerek çıkardım, rulo yaptım ve kamyonete attım.

"Belki de yaptım."

Gülerek koltuktan kasketimi aldım ve gözlerimi siper ederek taktım. "Çıktığımızı bilmiyordum."

"Duygularım incindi şimdi."

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda sana bira ısmarlayacağım." "Bu işe yarar. Ben kolayım."

Sırıttım. "Bilmiyor muyum?"

Jase dönerken güldü ve kollarını kamyon kasasının kenarından sarkıttı. Bir güneş gözlüğü taktığında rahat gülümsemesi soldu. Bu bakışı bilirdim. Ondan iyi bir şey çıkmazdı. Çok az insan Jase için hayatın ne kadar boktan olabileceğini biliyordu. Jase'in benimki de dahil olmak üzere başkalarının sorunlarını çözmek için başvurulacak kişi olması nedeniyle herkesin aksini düşünmesi kolaydı.

Havayı açtım ve kapıyı kapattım, sonra kamyonun yanında ona katıldım. Baldırlarımı gererek eğildiğimde metal koltuk altlarımın derisine sıcak bir şekilde değiyordu. "Ne var ne yok?"

Kara kaşlarından biri gözlüğünün kenarından yukarı kalktı. "Spor salonuna falan mı gidiyorsun?"

"Ben de öyle düşünüyordum." Bacaklarımı değiştirdim, kıvrımı çalıştırdım. "Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi. "Çiftliğe uğramam lazım. Birkaç şeyi kontrol edeceğim." "Jack nasıl?"

Jase'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kamyonun yanından geçen genç bir profesörün topuklarına takılıp düşmesine neden oldu. "O harika biri," dedi, ses tonu kardeşinden bahsederken her zaman olduğu gibi hafifti. "Dün bana büyüdüğünde Chuck Norris olmak istediğini söyledi."

Güldüm. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Hayır." Başını çevirip gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Nasılsın?"

"Güzel." Ellerimi parmaklıklara vurarak geri ittim. "Neden sordun?" Jase omzunu kaldırdı. "Sadece kontrol ediyorum."

Bazı günler bu yorum beni kızdırdı. Diğer günler hiçbir şey yapmadı. Jase'in şansına, o gün benim sırtımdan pisliklerin akıp gittiği günlerden biriydi. "Yakın zamanda bir köşeye çekilip 'sonsuza dek' diye fısıldayacak değilim. Her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim." Jase geri çekilirken sırttı ve başını genç öğretmenin kaybolduğu yere doğru çevirdi. "Parti senin evinde, değil mi?"

"Neden olmasın?" Sürücü tarafına yöneldim. "Eminim kampüsün yarısı orada olacaktır."

"Doğru." Jase etrafında döndü. "Sonra görüşürüz."

Serin iç mekana tırmandım ve otoparktan çıktım. Tembel kışımın Batı Kampüsü'ndeki spor salonuna gitmesi gerekiyordu ama kışım aynı zamanda biraz kestirmek için kanepeye gitmek de istiyordu.

Dur işaretinden sola döndüğümde, kapılardan birinden bir futbol topu fırlayıp adamlardan birinin kafasının arkasına çarparken sağdaki dubleksleri geçtim. Gülererek, topa uzandım-

Kırmızı bir şey dikkatimi çekti.

Gözlerim ısı arayan füzeler gibiydi, kaynağı arıyorlardı ve lanet olsun. Bakışlarım daraldı. O Shortcake miydi?

Bir ağaç bir an için görüşümü engelledi ve sonra yeniden ortaya çıktı, güneş bileğini çevreleyen geniş bilezikten yansıyor.

Evet, öyleydi.

Sonra ne yapacağımı iki kere bile düşünmedim. Sırtarak, kapağı geriye doğru kaydurdum ve keskin bir sağa dönerek yolu kapattım.

Avery kaldırımı atladi, iri gözleri yuvarlaklaştı. Yolcu camının düğmesine basıp camı indirdiğimde ağzı bir karış açık kaldı.

Shortcake'in ilk gününü sağ salim atlattığını gördüğüm için mutlu bir şekilde sırttım. "Avery Morgansten, yine karşılaştık."

Başka biriyle konuşuyor olabileceğimi düşünmüş gibi etrafına bakındı. "Cameron Hamilton . . . merhaba."

Öne doğru eğildim ve bir kolumu direksiyonun üzerine attım. Orada durmuş, bileziğiyle oynarken çok sevimli görünüyordu. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Dolgun alt dudağını ısırarak bakışlarını indirdi ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken dövme odaklandı.

Shortcake kesinlikle garip olarak kategorize edebileceğim biriydi. Belki de küçük bir kız kardeşe sahip olmaktan kaynaklanıyordu, çünkü onu rahat hissettirme ihtiyacı beni zorluyordu, ama kaybedilen bir savaş gibi görünüyordu.

"Sen mi bana çarpıyordun, ben mi sana çarpıyordum?" Detaylandırımdım. "Sanki gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibiyiz."

Sessizlik.

Bunu bir kez daha dene. "Nereye gidiyorsun?"

"Arabam," diyerek bana konuşabildiğini kanıtladı. "Zamanım tükenmek üzere. Ağırlığını tekrar kaydıldı. "Yani ..."

"Atla bakalım tatlım. Seni bırakabilirim."

Sanki onu kaçırın minibüsümün arkasına binmesini istemişim gibi bana baktı. "Hayır. Sorun yok. Tepenin hemen yukarısındaım. Hiç gerek yok."

"Sorun değil." Nezaket kurallarına bu kadar direnen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. "Seni neredeyse ezdikten sonra en azından bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim, ama-"

"Yo! Cam!" Kevin birden ortaya çıktı ve koşarak Avery'nin yanından geçti. "Ne yapıyorsun, dostum?"

Garip bir şekilde sinirlenerek bakışlarımı Shortcake'ten ayırmadım ve kamyonetimle adamı yoldan çekme dürtüsüne direndim. "Bir şey yok Kevin, sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

Avery elini kaldırdı, parmaklarını oynattı ve Kevin ile kamyonetimin etrafından dolandı. Kevin umurumda bile olmayan bir şeyler anlatıp dururken bakışlarım onu takip etti.

"Kahretsin," diye mırıldandım, koltuğa

geri oturdum. Avery *tekrar* koştu.

Ve kovalamak için çılgınca bir istek duydum.

İki

Ollie, Raphael'i yaşam alanından çıkardığı an partilerimizde işler ciddileşirdi. Her seferinde. Oturma odasının ortasında durmuş, başımı sallayarak onu izliyordum.

"Neden?" Jase elindeki bira şişesini geri devirerek sordu.

Kıs kıs güldüm. "Nedenini bilseydim, onu durdurmanın bir yolunu bulmaz mıydım sanıyorsun?" "Bence çok tatlı," dedi yumuşak, kadınsı bir ses.

Jase ve ben kanepeye doğru döndük. Hiç kimse Stephanie Keith gibi oturmuyordu. Uzun, biçimli bronzlaşmış bacaklarından biri diğerinin dizine takılarak mükemmel bir alçakgönüllülük örneği sergiliyordu. Ama lanet olası kot eteği Ollie'nin duş aldıktan sonraki hali kadar mütevazıydı. Başımı biraz sağa kaydırıp çenemi aşağı eğdiğimde, ki bunu yaklaşık üç dakika önce yapmıştım, kıç yanağının kıvrımını görebiliyordum.

Steph bir tanga kızıydı.

Ya da ruh haline bağlı olarak pantolonsuz bir kız ve havasında gibi görünüyordu. Steph hafifçe öne eğildi, ince kollarını göğüslerinin altından geçirerek bana ve ona bakan herkese

-Hızlı bir kontrol Jase'in onun göğüslerini güzel bir şekilde gördüğünü söyledi. Ve çok güzellerdi. Onları birkaç kez yakından ve kişisel olarak görmüştüm. O bebek mavisi gözleri mutlu bir son vaat ediyordu ve benimkilere sabitlenmişlerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, naylon şortumun kasık bölgesinde kesinlikle hiçbir daralma olmadı, bu da lanet olası bir meme ve kıç israfıydı.

Jase'in arkadaş grubunun yarısı Stephanie'nin ilgisine mazhar olmak için sol taşaklarını verirdi. Bir zamanlar sağ taşagımı vermiştim, kimin kim olduğunu bile takip edemediğim zamanlar, ama bu yıllar önceydi, tek bir kızla kalma fikrinin bende kendi kolumu çiğneme isteği uyandırdığı zamanlar. Ya şimdi?

Kahretsin, şu anda ne istediğimi bilmiyordum. Bir süredir bilmiyordum, bu da muhtemelen neden Steph'i kucaklayıp yatak odama götürmediğimi ve pantolonumu indirmediğimi açıklıyordu.

Steph iyi bir kızdı ama sağ taşağımdan vazgeçme zamanı çoktan geçmişti. Bakışlarımı Ollie'nin televizyonun önünde dans ettiği ve kıvranan Raphael'i havada tuttuğu yere çevirerek biramdan bir yudum aldım. "Kaplumbağamı taciz ediyor."

Ayağa kalkarken güldü. "Yaptığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum." Bir kolunu benimkine doladı ve çenesini omzuma koydu. Mürekkep gibi siyah saçları göğsümün çıplak teninin üzerinden kayıyordu. "Ama taciz edilmek umurumda olmazdı."

Müzikten fırının zamanlayıcısının çalıştığını duydum. Kendimi yavaşça çözerek Jase'e bir bakış attım. Yüzünde anlayışsız bir sırıtış belirdi. Piç kurusu. "Hemen döneceğim."

Erkeklerden kaçarak, Steph cevap vermeden önce mutfığa girdim. Kız ilgisizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğramayacaktı. Ben içeri girene kadar Jase'e ya da başka birine gittiğine on dolarına bahse girerim.

Birayı tezgâha bıraktım ve fırının kapağını açarak taze pişmiş çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusunu içime çektim. Öyle hazır kurabiyelerden de değildi. Bu şey sıfırdan yapılmıştı.

Ve vuruşuyorlardı.

Tepsiyi bir kenara koyup fırını kapattım ve bir kurabiye aldım. Çok sıcaktı, hamur içine çöktü, minik çikolata parçalarını ceviz parçalarının üzerine sıkıştırdı. Kurabiyeyi ikiye böldüm ve ağzıma attım.

"Siktir," diye inledim.

Cehennem gibi yandı ama buna değdi. Biramı yudumlarırken Ollie'nin ön kapıya doğru gittiğini görmek için tam zamanında mutfaktan çıktım. Raphael'le birlikte.

"Oh, hadi ama." Biramı yere bıraktım.

"Özgür ol, küçük yeşil dostum," diyerek Raphael'in kabuğunu öptü. "Özgür ol."

"Raphael'i geri getirin!" Ollie sarhoş bir halde ön kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açarken gülerek bağırdım. "Seni sik kafalı!"

Ollie Raphael'i yere bıraktı ve kabuğunu hafifçe dürttü. "Özgür."

Kolundan tutarak onu döndürdüm ve dairenin içine geri ittim. Ollie gülerek Steph'in arkadaşını yakaladı ve omzunun üzerinden kaldırdı. Bir çılgılık cümbüşü koptu.

Kaplumbağayı kucağıma aldım. "Üzgünüm, Raphael. Arkadaşlarım tam, lanet ..." Boynumda garip bir karıncalanma başladı. Önce soluma, sonra sağıma baktım ve Avery'nin kapı aralığında durduğunu, kahverengi gözlerini kocaman açtığını gördüm. "Pislikler. Ne ... ?"

Halüsinasyon görece kadar içmemiştim ama Shortcake'in apartmanında durduğu gerçeğini aklım almıyordu. Yaz boyunca ne zaman buralarda olsam daire boştu ama belli ki biri taşınmış olabilirdi.

Ve giyim tarzına bakılırsa, çok yakından *tanıdığı* biriydi. Pamuklu şortu kısaydı, kalçasında bitiyordu ve bakışlarım bacaklarına takıldı. Uzunlardı, çok ince değillerdi ve mükemmel şekilliydiler. Kim Shortcake'in böyle bacaklara sahip olacağını düşünebilirdi ki? Kan doğrudan kasıklarına sıçradı. Giydiği uzun kollu gömlek her şeyi örtüyordu ama inceydi.

Evet, çok *inceydi*.

Göğüsleri tişörtün altında yumuşak kabarıklıklar halindeydi, daha önce göğsüme bastırıldığında hissettiklerinden daha dolgundu ve uçları ...

Yanakları pembenin birkaç tonuyla kızardı. "Hey ..."

Gözlerimi kırptım ve ortadan kaybolmadığında ve ani, şiddetli ereksiyonum da kaybolmadığında, onun gerçek olduğunu varsaydım. "Avery Morgansten? Bu bir alışkanlık olmaya başladı."

"Evet," dedi. "Öyle."

"Burada mı yaşıyorsunuz yoksa ziyarete mi geldiniz? ?" Raphael kıvranmaya başladı. Boğazını temizledi, kaplumbağayı izliyordu. "I . . . Ben burada yaşıyorum."

"Bok yok mu?" Vay anasını. Parmaklıklardan merdiven boşluğuna ve onun kapısına doğru ilerledim. Gözlerinin karın kaslarıma kaydığını kaçırmadım. Hoşuma gitmişti. Sikim de öyle. "Gerçekten burada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Gerçekten burada yaşıyorum."

"Bu Ben bile bilmiyorum." Güldüm, biraz şaşkınlık içindeydim. "Gerçekten çılgınca."

"Neden?" Şaşkınlık güzel yüzüne damgasını vurmuş, narin kaşlarının arasındaki deriyi kırıştırmıştı.

"Ben burada yaşıyorum."

Ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bir süredir burada yaşıyorum, oda arkadaşımınla birlikte birkaç yıldır. Hani şu zavallı Raphael'i dışarı atan pislik."

"Hey!" Ollie bağırdı. "Benim bir adım var. *Señor Fucktard!*" Güldüm. "Her neyse, hafta sonu taşındınız mı?" Başıyla onayladı.

"Mantıklı. Eve dönmüştüm, ailemi ziyaret ediyordum." Raphael kırık bir kabuğa doğru kıpırdanmadan önce onu göğsüme yasladım. "Peki, lanet olsun."

...

Avery bakışlarımı karşılamak için başını geriye doğru eğdi. Dikkatini Raphael'e çevirmeden önce bir an için benim bakışlarımı kendi duygulu bakışlarıyla tuttu. Gözleri bana bir şeyi hatırlatıyordu. "Bu senin kaplumbağan mı?"

"Evet." Onu kaldırdım. "Raphael, Avery ile tanış."

Dudağını ısırıp Raphael'e el salladı ve dudaklarımı bir sırtış kapladı. Shortcake'in bunun için işaretleri var. "Bu çok ilginç bir hayvan."

"Ve bunlar çok ilginç şortlar. Nedir onlar?" Bacaklara bir kez daha uzun uzun baktım. Kendime engel olamadım. "Pizza dilimleri mi?"

"Onlar dondurma külahı."

"Huh. Onları sevdim." Acele etmeden bakışlarımı kaldırdım. "Çok."

Sonunda kapıya ölümüne tutunmayı bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ben sırtınca gözleri kısıldı. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Öyle olmalı. Benim onayımı aldılar." Yanaklarının kızarmaya devam etmesini izledim. "Elime işmeden önce Raphael'i küçük yaşam alanına geri götürmem gerekiyor, ki bunu yapacak ve bu berbat bir şey."

Dudakları küçük bir sırtışa dönüştü. "Hayal edebiliyorum."

Shortcake sırttı mı? Bu bir ilk olmalı. Gerçekten *gülümsediğinde* nasıl görüldüğünü merak ediyordum. "Buraya gelmelisin. Çocuklar gitmek üzere ama eminim biraz daha buralarda olacaklar. Onlarla tanışabilirsin." Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Benim kadar ilginç değiller ama fena da değiller."

Avery'nin bakışları omzumun üzerinden kaydı. Kararsızlık yüzüne yayıldı. *Haydi, Shortcake, dışarı çık ve oyna.* Başını iki yana salladı. "Teşekkürler ama ben de yatmaya gidiyordum."

Hayal kırıklığı tenime battı. "Bu kadar erken mi?"

"Gece yarısından sonra olmalı."

Sırttım. "Bu daha erken."

"Belki senin için."

"Emin misin?" Büyük silahlarımı çekmek üzereydim. "Kurabiyelerim var."

"Kurabiye mi?" İki kaşım kalktı.

"Evet ve onları ben yaptım. Çok iyi bir fırıncıyım." "Kurabiye mi yaptın?"

Bunu soruş şekli sanki mutfağında ev yapımı bir bomba pişirdiğimi itiraf ediyormuşum gibiydi. "Pek çok şey pişiriyorum ve eminim sen de bunları öğrenmek için can atıyorsundur. Ama bu gece çikolatalı ve cevizli kurabiye yaptım. Kendi adıma söylemem gerekirse çok güzeller."

Dudakları tekrar seğirdi. "Kulağa her ne kadar harika gelse de, pas geçmek zorundayım."

"Belki daha sonra?"

"Belki." Geri adım atarak kapıya doğru uzandı. "Seni tekrar görmek güzel Cameron."

"Cam," diye düzelttim. "Ve hey, neredeyse birbirimizi ezmiyorduk. Şu halimize bak, düzeni değiştiriyoruz."

"Bu iyi bir şey." Derin bir nefes aldı. "Raphael eline işmeden önce geri dönmelisin."

"Buna değer."

Yüz hatlarına şaşkınlık damgasını vurdu. "Neden?"

Bunu açıklamayacağımdan emindim. "Fikrini değiştirirsen, bir süre ayakta olacağım."

"Yapmayacağım. İyi geceler, Cam."

Ahh. Lanet olsun. Shortcake az önce kıcıma tekme bastı. Nedense bu beni gülümsetti. Belki de en son ne zaman bir kızın beni kovduğunu hatırlamadığım içindir. İlginç. Ben de kendimi çok çekici sanırdım.

Raphael kafasını kabuğundan çıkarırken bir adım geri çekildim. "Yarın görüşürüz."

"Yarın mı?"

"Astronomi dersi mi? Yoksa yine mi atlıyorsun?"

"Hayır," diye içini çekti, yüzü kızarmıştı ve bu kızarıklığın güneye doğru ne kadar yol aldığını merak etmekten kendimi alamadım. Bunu öğrenme olasılığım çok zayıf görünüyordu. "Orada olacağım."

"Harika." Kendimi geri çekilmeye zorladım, çünkü sırf onunla uğraşmak için bir saat boyunca orada durabileceğime emindim. "İyi geceler, Avery."

Shortcake sanki Raphael kafasına işemek üzereymiş gibi kapının arkasına saklandı. Kilidin yerine oturduğunu duyduğumda kıkırdadım. Raphael'in küçük bacakları çırpınırken, kapalı kapıya bakarak ne kadar süre orada durduğumu bilmiyorum.

"Ne yapıyorsun, Cam?"

Steph'in sesiyle döndüm. Kapı aralığında duruyordu, başı çerçeveye yaslanmıştı, gülümsüyordu ve tam bir isteklilik resmiydi. Önünde durduğum kapının diğer tarafındaki kızın aksine.

"Bilmiyorum," dedim ve daireme geri döndüm. Gerçekten de hiçbir fikrim yoktu.

Üç

Hiçbir zaman sabah insanı olmamıştım ama bugün, sadece birkaç saat uyuduktan sonra sabahın köründe kalkmıştım. Ollie hâlâ kanepede yüzükoyun yatmış, bir kolunu yere doğru uzatmış halde sızmışken dört yumurta haşladım, yedim ve yol için biraz kurabiye topladım.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattığımda Ollie hâlâ hareket etmemişti.

Muhtemelen hayatımda ilk kez kampüse garip bir şekilde erken geldim ve Robert Byrd Binası'na yöneldim. Astronomi sınıfına girdiğimde bakışlarım hemen odayı taramaya başladı.

Ben Shortcake olsaydım, nereye otururdum? Muhtemelen sınıfın en arkasına.

Tanıdık bir eğik baş aradım. Loş sınıfta saçları güneş ışığında olduğu kadar kızıl değildi. Bunu neden fark ettiğim beni aşıyordu. Ve neden doğrudan ona yöneldiğimi de anlamamıştım.

Ortaokuldayken sınıfımdaki bir kıza aşık olmuştum. Shortcake'e çok benziyordu; ufak tefekti, nadiren konuşurdu, sürekli titreyen küçük köpekler gibi gergindi. Ama gülümsediğinde güneş doğuyor gibiydi. Bana hiç zaman ayırmazdı ama bir aptal gibi her gün onu görmeyi dört gözle beklerdim. Lisede erkeklerden değil kızlardan hoşlandığı ortaya çıktı, bu da muhtemelen bana neden hiç ilgi duymadığını açıklıyordu.

Elimi kitap çantamın askısından yukarı kaydırırken, Shortcake'in durumu böyle olsaydı bunun büyük bir hayal kırıklığı olacağını rahatlıkla kabul edebilirdim.

Avery'ye doğru yürüdüm ve orada olduğumdan haberi bile yoktu. Omuzları öne doğru kaymış, sağ eli sol bileğindeki bilezikle oynuyordu. Dümdüz önüne bakıyordu, yüzündeki gergin ifade bana fiziksel olarak orada olabileceğini ama bu odada olmadığını söylüyordu.

Shortcake hiç rahatlamış mıydı? Öyle görünmüyordu.

Sınıfın ön tarafına, tanıdığım birkaç kişinin oturduğu yere baktım. Oraya gitmeliydim. Bunun yerine, koltuk sırasına doğru yavaşça ilerledim. Shortcake hâlâ orada olduğumu fark etmemişti.

"Günaydın tatlım," dedim, önce oturmamaya karar vererek.

Shortcake ürkmüş bir kedi gibi sarsıldı ve koltukta iki büklüm oldu. Gözleri benimle temas ettiğinde çenesi düştü. Ben onun yanındaki koltuğa geçip arkama yaslanırken hiçbir şey söylemedi.

"Bu sabah biraz sert görünüyorsun," diye yorum yaptım. Dudakları büzüldü. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Bu sefer sınıfa gelebilmene sevindim." Önümdeki koltuğa ayaklarımı uzatarak oturdum. "Yine de birbirimize koşma olayını özlemişim. Çok heyecan vericiydi."

"Bunu özlemiyorum." Çantasını karıştırmaya başladı ve tertemiz bir defter çıkardı. Sınıf için en son ne zaman yeni bir defter aldığımı hatırlamıyordum. Onları geri dönüştürmeye inanırdım. "Bu gerçekten utanç vericiydi."

"Öyle olmamalıydı."

"Senin için söylemesi kolay. Sürülen sensin. Ben çiftçilik yapıyordum."

Boğazıma bir kahkaha düğümlenirken ağzım açık kaldı, ama sonra beynim "sürmek" kelimesini çukura götürdü ve rahatlamak için kalçalarımı biraz açmak zorunda kaldım. Bu yorumla yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki. Hepsi dilimin ucuna geldi. Bazıları striptizcilerin kulaklarını yakabilirdi ama Shortcake'e bir bakışım bunun iyi gitmeyeceğini söylüyordu.

Yüzü şu anda bakmakta olduğu defterin kapağı kadar kızarmıştı. Hatun... kahretsin, o kadar beceriksizdi ki, korkutucu derecede beceriksiz. Lise boyunca evde eğitim alıp almadığını merak ettim.

Beceriksizliği çok sevimli ve eğlenceli olsa da, söyleyecek konu dışı bir şeyler aradım. "Bu arada Raphael harika gidiyor."

O güzel dudaklarda küçük bir sırıtış belirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Eline işedi mi?"

"Hayır, ama kıl payı kurtuldum. Sana bir şey getirdim." "Kaplumbağa çiši mi?"

Ders programını çıkarıp yanımda getirdiğim kurabiyelere göz atarken onun bu çabukluğuyla eğlenerek güldüm. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır. Bu bir müfredat. Biliyorum. Heyecan verici bir şey ama Pazartesi günü derse gelmediğin için ihtiyacın olacağını düşündüm ve profesörden aldım."

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok düşünceliydi."

"Kendini hazırla. Bu hafta çok düşünceliyim. Sana başka bir şey getirdim." Ben peçeteyi çıkarırken o da kaleminin kenarını çiğnemeye başladı.
"Kurabiye sana. Kurabiye benim için."

Kalemi yavaşça indirerek başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değildin." Ona altın yüzük getirmedi. "Sadece bir kurabiye, tatlım."

Bana bakarken başı yine titriyordu. Sanırsınız ki ona uyuşturucu falan veriyorum. İç çekerek kurabiyelerden birini peçeteye kapattım ve kurabiyeyi kabaca defterinin üzerine bıraktım. "Yabancılardan şeker almamalıydın dediklerini biliyorum ama bu bir kurabiye, şeker değil ve teknik olarak ben yabancı değilim."

Bana baktı.

Kirpiklerimin altından onu izlerken diğer kurabiyeden bir ısırık aldım ve gözlerimi kapattım. Çikolata kaplı cevizler tat tomurcuklarımda üzerinde dans ederken başımı geriye doğru eğdim. Ne yaptığımı çok iyi bildiğim için inledim. Kurabiyelerim çok iyiydi, bu yüzden çıkardığım bir sonraki ses abartılı değildi.

"Gerçekten o kadar iyi mi?" diye sordu.

"Oh, evet, bu boktan bir şey. Bunu sana dün gece söylemiştim. Biraz süt içsem daha iyi olacak." Bir ısırık daha aldım. "Mmm, süt."

Bunu takip eden sessizlikte tek gözümü açtım ve sırtımla savaştım. Dudaklarını hafifçe aralamış beni izliyordu. "Ceviz ve çikolatanın birleşimi. İkisini karıştırınca ağzında seks patlaması gibi oluyor ama o kadar dağınık değil. Daha iyi olan tek şey şu minicik Reese's kupları. Hamur ılıyınca, o emicileri içine atarsınız. . . Her neyse, sadece denemeniz gerekiyor. Küçük bir ısırık al."

Bakışları kucaklarındaki kurabiyeye kaydı ve derin bir nefes verdi. Bir kurabiye alıp bir ısırık aldı.

Onu izlemeden duramıyordum. "İyi mi? İyi mi?" Başını salladı.

"Evde onlardan bir sürü var. Sadece söylüyorum ..." Bakışlarımda ona perçinlenmişti. Bir kızı kurabiye yerken izlemenin bu kadar ilginç olabileceğini kim bilebilirdi? İnce parmaklarını silerken, düşünmeden hareket ettim.

Dizimin onunkine değmesinin sıcaklığı bacağımda gezinirken koltukta döndüm, uzandım ve peçeteyi ondan aldım. "Kırıntı."

"Ne?"

Boşta kalan elimle başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Kolumda bir şey zonkladı ve doğruca sıkıme gitti. Kıpırdamadan durdu, göğsü hızla kalktı ve gözleri büyüdü. Elim olması gerekenden daha uzun süre oyalandı ama istediğim kadar değil. Dudağı parmağımın altında yumuşacıktı, çenesi avucuma değiyordu. Kendimi geri çekilmeye zorladım.

Dudağında tek bir kırıntı bile yoktu. Ben bir yalancıydım. Ama ona dokunmak istedim.

"Anladım." Gülümsedim.

Telaşlı görünüyordu. Üzgün değil, ama sinirli. Ona dokunduğum için biraz suçluluk hissetmeye çalıştım ama yapamadım. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim.

Ama sonra Profesör Drage nihayet sınıfın önüne geldi. Drage tuhaf bir adamdı. Yeşil polyester takım elbisesi vazgeçilmeziydi. Bu dersi ilk aldığımda, gardırobunu turuncu bir gardıropla karıştırırdı. Kareli Vans pantolonu ve papyonu yıllardır değişmemiştir.

Koltuğumda kıpırdandım ve Shortcake'e baktım. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Kıkırdadım. "Profesör Drage çok ... eşsiz bir adam."

"Görebiliyorum," diye mırıldandı.

Profesör Drage derse başladı. Ne hakkında olduğundan emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, dikkatimi vermiyordum. Bu şeylerin çoğunu zaten biliyordum ve bunları tekrar duymak bana ilk yılımı hatırlatıyordu ki bu da üzerinde durmak istemediğim bir şeydi.

Bir gece hayatımın gidişatını tamamen mahvetmişti.

Bunu kafamdan atıp çizmeye başladım. Ne olduğunu anlamadan Koca Ayak'ı çizmişim ve ders tipik Drage tarzıyla sona eriyordu.

Yıldız haritalarını dağıtmaya başladı. "Bugünün sadece Çarşamba olduğunu biliyorum ama işte hafta sonu için ilk ödeviniz. Cumartesi günü gökyüzünün bebek poposu kadar açık olması bekleniyor."

"Bir bebeğin poposu kadar temiz mi?"

Avery mırıldandı. Kıkırdadım.

Profesör Drage, "Gökyüzünde Corona Borealis'i bulmanızı istiyorum - gerçek, gerçek, dürüst gece gökyüzünde," diye açıkladı. "Teleskopa ihtiyacınız olmayacak. Gözlerinizi, gözlüklerinizi, lenslerinizi ya da her neyse onu kullanın. Cuma ya da Cumartesi gecesi görebilirsiniz, ancak Cuma günü hava durumu pek iyi görünmüyor, o yüzden akıllıca bir seçim yapın."

"Bekle," dedi ön taraftan biri. "Bu haritayı nasıl kullanıyorsunuz?"

Shortcake'e bir harita ve ızgara kağıtları verdim.

Profesör Drage durdu ve çocuğa aptal mısın der gibi bir bakış fırlattı. "Sen ona bak."

Öğrenci ofladı pufladı. "Anladım, ama onu gökyüzüne falan mı tutacağız?"

"Elbette. Bunu yapabilirsin. Ya da takımyıldızların her birine bakabilir, neye benzediklerini görebilir ve sonra onu gökyüzünde bulmak için kendi gözlerinizi ve beyninizi kullanabilirsiniz." Drage durakladı. "Ya da Google'ı kullanın. Hepinizin yıldız gözlemciliğine aşina olmanızı istiyorum..." Söylediklerinin yarısında sustum, sonuna doğru geri döndüm. "Eşinizle birlikte bir zaman belirleyin. Çizelge Pazartesi günü bana geri verilecek. Bugünlük bu kadar. İyi şanslar ve evrenin gücü bugün sizinle olsun."

"Ortak?" Avery telaşla sınıfta etrafına bakındı. "Eşleri ne zaman seçtik?"

"Pazartesi günü," diye açıkladım, defteri sırt çantama sokarken. "Sen burada değildin."

Shortcake koltuğunda öne doğru eğilirken kendinden geçmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Avery?"

Panik atak geçiriyormuş gibi birkaç derin nefes aldı. Kaşlarımı kaldırdım. "Avery."

Bakışları Drage'in kaybolduğu kapıya kaydı. Not defterini sıkı sıkı tuttuğu için parmak eklemleri beyazlamıştı.

"Avery."

"Ne?" diye tersledi, bakışlarını üzerime dikti. "Biz ortağız."

Kaşlarının arasında derin bir yarık oluştu. "Ha?"

"Biz. Ortağız." İçimi çektim. "Görünüşe göre Drage Pazartesi günü dersin hemen başında sınıfa eşlerini seçtirmiş. Ben de derse sonradan girdim ve dersin sonunda bana Çarşamba günü sınıfa katılan herkesle ortak olmamı, aksi takdirde ortaksız kalacağımı söyledi. Ve ortaksız kalma fikrinden hoşlanmadığım için, sen ve ben ortağız."

Sanki az önce Latince konuşmuşum gibi bana baktı. "Bunu kendi başımıza yapma seçeneğimiz var mı?"

"Evet, ama kim geceleri tek başına gökyüzüne bakmak ister ki?" Ayağa kalkarak çantamı omzuma attım ve sıranın sonuna doğru ilerlemeye başladım.

"Her neyse, ödevimizi yapabileceğimiz mükemmel bir yer biliyorum. Cumartesi olmalı, çünkü Cuma günü planlarım var."

Cuma günü için berbat, sinir bozucu planlar. "Bekle." Peşimden koştı.

"Biliyorum."

"Cumartesi günü planın var mı?" Dur bakalım. Cumartesi gecesi ne yapıyor olabilir ki? Cuma gününü atlayamazdım ama ... "Şey, belki-"

"Hayır. Cumartesi günü planım yok ama ortak olmak zorunda değiliz. Bunu tek başıma yapabilirim."

Kapının önünde durdum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Neden tüm ödevleri -ki ders taslağına bakarsanız bir sürü ödev olduğunu görürsünüz- tek başınıza yapmak istiyorsunuz?"

Bir adım geri çekildi. "Şey, gerçekten istemiyorum ama ortağım olmak zorunda değilsin. Yani, bana borçlu falan değilsin."

"Ne dediğini anlamıyorum." Gerçekten, cidden, yüzde yüz, ne dediğini anlamamıştım.

"Demek istediğim şu ki ..." Durdu, kaşları yine derin bir V şeklinde çatıldı. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Ağzım "ne oluyor lan" kelimelerinin etrafında şekillendi. "Bu ciddi bir soru mu?"

Shortcake bakışlarını kaçırdı. "Evet."

Ona baktım ve şaka yaptığını söylemesini bekledim ama söylemedi. Bir anda göğsümde bir düğüm oluştu. Birdenbire her şey acı *verici* bir şekilde ortaya çıkmıştı. Shortcake sadece garip değildi, belli ki arkadaşsızdı ve bunun beni neden etkilediğini bilmiyorum. Etkilememeliydi de. Kızı çok az tanıyordum ve onu konuşmaya yönlendirmek dışlarınızla bir bombayı etkisiz hale getirmek kadar kolaydı, ama bu beni rahatsız etti.

Mazlum sendromu yine baş gösterdi.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, sanırım ben sadece iyi biriyim. Sen de belli ki yenisin, birinci sınıf öğrencisisin. Pazartesi günü biraz kendinde değil gibiydin ve sonra kaçıp gittin, sınıfa bile gelmedin ve ben-"

"Senin merhametini istemiyorum." Tiz bir ses çıkardı.

Bu ima karşısında kaşlarımı çattım. "Sana acımıyorum, Avery. Sadece Pazartesi günü kendinde değildin ve ben de ortak olabileceğimizi düşündüm."

Yüz hatlarında şüphe belirdi.

"Bana inanmadığını görebiliyorum. Belki de kurabiye yüzündendir? Dün gece kurabiyelerimin tadına bakmayı reddettin ve açıkçası ben de diğer kurabiyeyi yiyecektim ama orada otururken o kadar yorgun ve üzgün görünüyordun ki kurabiye benden daha çok ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Bu bir yalan olabilirdi. Shortcake ortaya çıkabilir diye iki kurabiye getirmiş olma ihtimalim yüksekti. Ama yine de çok fazla anlam çıkarıyor olabilirim.

Beni bir bulmacaymışım gibi izliyordu ve dürüst olmak gerekirse, *o kadar* da değildim.

karmaşık.

"Ve sen de güzelsin," diye ekledim. Gözlerini kırıştırdı
"Ne?"

Eğlendiğimi gizlemeye çalışıp başaramayınca dönüp kapıyı açtım ve onu koridora yönlendirdim. "Sakin bana güzel olduğunu bilmediğini söyleme. Eğer öyleyse, insanlığa olan tüm inancımı kaybetmek üzereyim. Bunun sorumlusu olmak istemezsin."

"Güzel olduğumu biliyorum ama kastettiğim bu değildi." Durakladı, inledi. "Çirkin olduğumu düşünmüyorum. Mesele bu-"

"Güzel. Şimdi bunu açıklığa kavuşturduk." Çantasını çekiştirerek onu merdivenlere doğru yönlendirdim. "Kapıya dikkat et. Zor olabilir."

"Bu güzel yorumun konuyla ne alakası var?" "Sana neden bu kadar iyi davrandığımı sordun. Karşılıklı fayda sağlıyor."

Shortcake arkamda tamamen durdu. "Güzel olduğumu düşündüğün için mi bana iyi davranıyorsun?"

"Ve çünkü kahverengi gözlerin var. Büyük, yaşlı kahverengi gözlere bayılırım." Güldüm. "Ben sığ, sığ bir çocuğum. Hey, güzel olman yardımcı oluyor. İçimdeki iyi adamı ortaya çıkarıyor. Kurabiyelerimi seninle paylaşmak istiyorum."

"Yani çirkin olsaydım bana iyi davranmaz mıydın?"

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Çirkin olsaydın da sana iyi davranırdım." "Tamam."

Çenemi aşağı doğru eğip ağızlarımızı yakınlaştıırken sırttım. "Ben olsam sana kurabiye ikram etmezdim."

Kollarını kavuşturdu. "'Kurabiye' kelimesinin başka bir şeyin şifresi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Belki de öyledir." Bir basamak aşağı inerken çantasını tekrar çekiştirdim. "Bir düşünsene. Eğer 'kurabiye' bir şifre kelimeyse, her neyi simgeliyorsa

ağzında, tatlım."

Bir an bana baktı ve sonra güldü. Sesi denenmemiş ve kısıktı, sanki sık sık gülmüyormuş gibiydi ve bu göğsümdeki o tuhaf düğümün zonklamasına neden oldu. "Sen gerçekten ..."

"İnanılmaz mı? Müthiş mi?" Onun gülüşünü tekrar duymak istedim.

"Şaşırtıcı mı?" "Ben tuhaf diyecektim."

"Eğer duygularım olsaydı bu beni gerçekten incitebilirdi."

Sırıttı ve bu tekrar gülümsemeye yakın olduğumuz anlamına geliyordu. "Sanırım duygularının olmaması iyi bir şey, değil mi?"

"Sanırım öyle." Sahanlığa atladım. "Acele etsen iyi olur yoksa bir sonraki dersine geç kalacaksın."

Gözleri büyüdü ve ben de güldüm, Shortcake merdivenlerden inerken beni ezmesin diye yoldan çekildim. "Kahretsin, keşke kurabiyelerim için bu kadar hızlı hareket etseydin, mutlu bir adam olurdum."

"Kapa çeneni!"

"Hey!" Bir sonraki merdivenin başına geldim. "'Kurabiye' kelimesinin ne anlama geldiğini bilmek istemiyor musun?"

"Hayır! Yüce Tanrım, hayır!"

Bakır rengi saçlarının son telleri de gözden kaybolunca başımı geriye doğru eğdim ve güldüm. Avery Morgansten'da ne olduğunu bilmiyordum ama ortaokulda kızlardan hoşlandığı ortaya çıkan sessiz kızdan daha iyiydi.

Çok daha iyi.

Dört

Hayatımda, bulunduğum yere nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim olmadığı anlar oldu. İçinde bulunduğum durumu yaratmak için tam olarak ne olmuştu?

Kıçını zar zor örten başka bir etek giyen Steph, bir elini kolumdan aşağı kaydırды. Bir şeyler söyledi, kulağıma fısıldadı ama gerçekten dikkat etmiyordum.

Bakışlarım televizyondan sehpanın üzerinde duran saç bandına kaydı.

Her şey böyle başlamıştı.

Steph'ten parti gecesi dairemde "çok önemli" bir şey bıraktığını iddia eden bir mesaj. Bir lastik bant. Aradığı şeyin bu olduğunu bilseydim, kıçımı kaldırıp Rite Aid'e gider ve ona bunlardan bir paket alırdım.

"Buzdolabından sana bir bira getirmemi ister misin?"

diye sordu. Gerçekten de mükemmel bir kadındı.

"Hayır. Böyle iyiyim."

Su bardağını kaldırıp bir yudum aldığımda gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bira. Ben içtim. Steph. Dairede başka kimse yok. İyi bir kombinasyon değil. Ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak belki de iyi bir kombinasyon.

Yan tarafıma sarıldı, dolgun göğüsleri koluma bastırdı.

Uzanabildiğim bir kanepenin nasıl olup da birdenbire çok küçük geldiğini merak etmek yerine bunu iyi bir şey olarak görmeye çok ihtiyacım vardı.

"Yeni bir sayfa falan mı açıyorsun?" diye sordu, tırnaklarının uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdirirken bakışlarını televizyona sabitlemişti. Bir boks maçının tekrarını izliyordum ve onun bu kadar ilgilendiğinden şüpheliydim. "Artık içmiyor musun?"

İçimden güldüm. "Hayır. Sadece bu gece hissetmiyorum."

"Oh." Steph'in eli ön kolumdan göğsümün ortasına doğru hareket etti. "Bu gece ne hissediyorsun?"

Yüklü bir soru, bu yüzden eldiven kaplı bir yumruk çeneme çarparken hiçbir şey söylemedim. Steph sessizliğimi istediği gibi algıladı ve elini aşağı kaydırarak

Karın kaslarımın çıplak derisine. Kan, göbeğimin altından geçip şortumdaki banda ulaşan parmaklarının ucunu takip etti.

Vücudum olacaklara hazırdı, kalınlaşıyor ve şişiyor, onun gezinen parmaklarını karşılamak için geriliyordu. Vücudum onun parmaklarını iyi tanıyor, ne kadar yetenekli olduğunu hatırlıyordu. Ama kafam sikimle aynı yerde bile değildi.

Başımı kanepeye yaslayıp yavaşça nefes verdim. Olanlarda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Hızlı parmakları gevşek elimin üzerinde gezinerek kalçamı yumuşattı. Kaslar tepki olarak sıçradı. Başka bir şey de öyle.

Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım. Kalbim çarpmıyordu. Cuma gecesi katılmam gereken toplantıyı düşünüyordum. Cumartesi gecesini ve yıldızları düşünüyordum ki, eli sikimin etrafında kıvrıldı ve naylon şortun içinden beni kavradı. Elini yukarı doğru hareket ettirdiğinde nabzım omurgama doğru fırladı.

Zevk içimde dönüp duruyordu ve devam etmesine izin verirsem bundan zevk alacağımı biliyordum. Şimdiden çok iyi hissettiriyordu. Her zaman öyleydi ama buna karşılık veremezdim. Haftalar önce, sırf prensiplerimden dolayı yapardım. Ver. Alırdım. Ama şimdi bunu yapacak kadar umursamıyordum ve bu doğru değildi.

"Hey," dedim, kolunu nazıkçe tutup elini çekerken sesim hırçınlaşmıştı.

Mükemmel dudakları mükemmel bir O harfi oluşturdu. "Ne?"

"Bunu hissetmiyorum." Elini ağzıma götürdüm ve uyluğuna geri koymadan önce avucunu öptüm. Sikim çoktan yumuşamıştı. "Tamam mı?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve bir parçam şok içinde sarsıldı. Onu gerçekten geri mi çevirmiştim? Etmiştim.

Bakışlarını televizyona çevirdiğinde bronz yanaklarını pembelik kapladı ve ben, şey, kendimi bir pislik gibi hissettim. Kahretsin. Öne doğru oturarak ellerimi dizlerimin üzerine koydum. "Yiyecek bir şey ister misin?"

Sessizce başını hayır anlamında salladı.

Çifte bok. "Bak, Steph, o sen değilsin ve bu konuda ciddiylim. Sadece bu gece kendimi garip hissediyorum. Tamam mı?"

Steph bana baktı ve yavaşça başını salladı. "Tamam."

Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Daha önce de söylediğim gibi, Steph iyi bir kızdı ve bir geçmişimiz vardı. Artık her şey farklıydı. Biraz daha kaldı.

bir süre daha ve sonra gitmeye hazırdı. Onunla çıkmak için ayağa kalktım. Kapıda döndü ve uzanıp yanağımdan öptü.

Güldüm. "Bu ne içindi?"

Ben kapıyı arkamızdan kapatırken Steph omuz silkti. "Kardeşlik partisine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Planlarım var," dedim ona.

Güzelce dudak büktü. "Cuma gecesini atlayamaz mısınız?"

Uzanıp yumuşak, siyah bir saç telini çektim. "Yapamayacağımı biliyorsun, tatlım. Belki bir dahaki sefere."

"Berbatsın." Ama kalçasını bana çarparken gülümsedi. "Evet, öyle."

Arabasına doğru yöneldik ve topuğu gevşek bir çakıl taşına takılınca kolundan tutup onu sabitledim. "Bu gece içki içmedin mi?" Gözlerimi kısarak sordum. "Değil mi?"

Başını geriye atıp gırtlaktan bir kahkaha atarken ay ışığı yüzüne vuruyordu. "Hayır." Göğsüme vurdu. "Peki ya yaparsam? Geceyi burada geçirmeme izin verecek misin?"

"O küçük kışını kamyonetime koyar ve seni yurduna geri götürürdüm." Gözleri doldu. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Sedanının arkasında durduk ve hızlıca sarılmak için onu içeri çektim. "Yurda döndüğünde bana mesaj at."

Tekrar güldü ve geri çekildi. "Ciddi misin?"

Ona bir bakış attım. "Ciddi olduğumu biliyorsun. Geç oldu. Dünyada bir sürü insan berbat durumda, o yüzden bana mesaj at."

"Peki ya yapmazsam?"

Gözlerim kısıldı. "Yapacaksın."

"Tamam. Yapacağım." Steph sürücü kapısına doğru geri geri giderken güldü. "Sonra görüşürüz, Cam."

Geri adım atarak, dönüp geri gitmeden önce onun park yerinden çıkmasını izledim. Park alanının yarısını geçtikten sonra Shortcake'in dairesine doğru baktım. Işıklar yanmıyordu ve bahse girerim çoktan yatağına uzanmıştı. Yatarken uzun kollu gömlek giyer miydi? Yoksa çıplak mı uyurdu?

Bakır rengi saçları bir hale gibi etrafına yayılmış, çıplak bir görüntüsü zihnimi işgal etti.

Sikim bir kez daha canlandı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.
Uzun bir gece olacaktı.

Perşembe sabahı IHOP sabahıydı ya da en azından Ollie yataktan fırlayıp odama daldığında böyle düşünmüştü. Şapkamı koltuğun kolundan kaptığım gibi Steph'in sehpanın üzerindeki lastik bandını gördüm ve gözlerimi devirdim.

Çok önemli.

Ollie çoktan dışarı çıkmıştı ve ben kapıya yaklaşırken havadaki yağmur kokusunu aldım. Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz yalnız olmadığını fark ettim.

"Avery," dedi Ollie. "Cam bana adını söyledi."

Kendime zihinsel not: Ollie'yi daha sonra taşaklarından tekmeleyeceğim.

Bir duraksama oldu ve sonra, "Oh. Yani... um, sen gidiyorsun-"

"Hey dangalak, kapıyı açık bırakmışsın!" Merdivenlerden dönerken kapağa bir şaplak attım. Aşağıda, Avery'nin mavi kotunun kıcını nasıl sardığını görebiliyordum. Güzeldi. "Hey, benim kızım la ne yapıyorsun?"

Ollie bana sırtıttı ama benim dikkatim Shortcake'in üzerindeydi. Kız çok az makyaj yapmış ya da hiç yapmamış olmalıydı, çünkü yüzü ... tazeydi. Doğaldı. Bu hoşuma gitmişti. Bakışları benimkilerle buluştu ve sonra titreyerek uzaklaştı.

"Ona nasıl iki isimle anıldığımı açıklıyordum," dedi Ollie.

"Öyle mi?" Onlara yetiştim ve kolumu omuzlarına attım. Ayakları takıldı ve kolumu sıkarak onu yanıma yatırdım. Kafamın arkasında, onun mükemmel bir şekilde uyduğunu düşündüm. "Vay canına tatlım, neredeyse seni kaybediyordum."

"Şu haline bak." Ollie merdivenlerden bir kurbağa gibi zıplayarak indi. "Kızın ayakları birbirine dolandı."

Güldüm, kapağı geriye doğru kaydırırken bir kolumu ona doladım. "Elimde değil. Bu benim manyetik cazibem."

"Ya da senin kokun olabilir." Ollie sırtıttı. "Bu sabah bir duş sesi duyduğumdan emin değilim."

Nefes nefese kaldım. "Kötü mü kokuyorum, Avery?"

"Harika kokuyorsun," dedi ve sonra yanaklarında hızlı bir kızarma oldu. "Yani, kötü kokmuyorsun."

İçgüdülerim bana tamamen farklı bir şeyi kastettiğini söyledi. "Sınıfa mı gidiyorsun?"

Merdivenlerden inerken Shortcake hiçbir şey söylemedi ama yüzü sanki bir şey hakkında derin düşüncelere dalmış gibi sıkıntılıydı.

"Avery?"

Kıvrınarak uzaklaştı ve aceleyle uzaklaşırken gözlerim kısıldı. "Evet, ben sanata gidiyorum. Peki ya siz?"

Onu üçüncü katta yakaladığımda, o kadar kolay kaçtıysa lanetlenirdim. "Kahvaltıya gidiyoruz. Atlayıp bize katılmalısın."

Çantasını sıkıca kavradı. "Sanırım bu hafta yeterince atlama yaptım."

"Ben gelmiyorum," diye açıkladı Ollie, "ama Cam'in öğleden sonraya kadar dersi yok, o yüzden iyi bir çocuk."

"Peki sen kötü bir çocuk musun?" diye sordu.

Shortcake'e sırtıttı, onu sayısız kıza gülümserken gördüğüm türden bir gülümsemeydi bu. "Oh, ben kötü, kötü bir çocuğum."

Ollie'ye bir bakış fırlatırken tüylerim diken diken oldu. "Evet, hecelemede, matematikte, İngilizce'de, etrafı temizlemede, insanlarla konuşmada ve daha da devam edebilirim."

"Ama önemli olan şeylerde iyiyim," diye yanıtladı Ollie.

"Peki bu şeyler nedir?" Yağmur yüklü bulutların altında dışarı çıkarken sordum. O günlerden biri olacaktı.

Ollie yüzünü bize dönmüş, geriye doğru yürüyordu. Kırmızı bir kamyon geri geri gitmeye başladı ama o devam etti ve kamyonu durmaya zorladı. Başımı salladım. Bronzlaşmış elini kaldırdı ve parmaklarını saymaya başladı. "İçki içmek, *sosyalleşmek*, snowboard yapmak ve futbol - şu sporu hatırladın mı Cam? Futbol mu?"

Gözlerimi ona diktim. "Evet, hatırlıyorum, pislik."

Ollie, muhtemelen az önce ne yaptığının farkında olmadan, arkasını döndü ve kamyonetime doğru yöneldi. Çenemde bir kas kasılmaya başladı. Shortcake'e bakarken ellerimi kot pantolonumun içine soktum. "Görüşürüz, Avery."

Onu bırakarak kamyonetimin yanında Ollie'ye katıldım. Tüm kapıların kilit açma düğmesine basmak yerine sadece benimkini açtım ve kapıyı arkamdan çarparak içeri girdim.

"Merhaba," dedi Ollie'nin boğuk sesi.

Onu görmezden gelerek kamyoneti çalıştırdım. Büyük bir yağmur damlası ön cama çarptı ve gökyüzüne bakarak gülümsedim.

"Hey!"

Yavaşça elimi kaldırdım ve ona parmağımı gösterdim.

Gökyüzü şiddetli bir sağanakla açıldığında Ollie sıçradı, yaralı bir hayvan gibi uluyordu. Ancak saçları kafatasına yapıştığında kapının kilidini açtım.

Titreyerek içeri tırmandı. "Ne oluyor lan?"

"Bunu hak ettin." Geri vitese takıp geri geri çıktım. Ollie'nin kırıışmış alnına bakınca ne yaptığını düşündüğünü anladım. İçimi çektim. "Esrarı gerçekten bırakmalısın."

"Bunu bir kez duyduysam, milyon kez duymuşumdur, ama Mary Jane beni seviyor ve sevdiğim tek kız o."

Elimi beyzbol şapkamın üzerinde yumuşatarak başımı salladım. "Siktiğimin hippisi."

Ollie başını ıslak bir köpek gibi salladı ve içeriye soğuk su damlacıkları püskürttü. Beyninde bir şeyler gevşemiş olmalıydı, çünkü koltuğa yaslandı. "Kahretsin, dostum. Düşünmüyordum."

Park yerinden çıkarken bir kahkaha attım, Shortcake'in arkasında bir araba vardı. "Bu büyük bir sürpriz."

Ollie önüne baktı, yüzündeki normal gülümseme kaybolmuştu. "Bazen unutuyorum, biliyor musun? Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Kahretsin, unutabilmeyi diledim, özellikle de Shortcake'in arabasının sola dönüp kampüse doğru ilerleyişini izlediğim şu anda.

Bana baktı. "Özür dilerim dostum. Gerçekten. Futbolun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Sağa dönüp bizi Charles Town'a götürecek yan yola doğru ilerlerken dalgınca başımı salladım. Babam beni yerel küçükler ligine kaydettirdiğinden beri futbol benim hayatım olmuştu ve yıllar içinde becerilerimi forvet, yani orta gol pozisyonu olarak geliştirmiştim. Çok da iyiydim ve üç yıl önce Shepherd'a kaydolup futbol takımına girdiğimde burada kalmayı planlamadığım bir sır değildi. D.C. United ile bir deneme maçı yapmadan önce zamanımı bekliyordum. Jase ve Ollie ile futbol sayesinde tanıştım. Futbol benim akıl sağlığım olmuştu.

Ama artık futbolla ilgili yaptığım tek şey, *toplum hizmeti* olarak bir yaz ligi programında koçluk yapmaktı. Artık futbol olmayacaktı. En azından öngörülebilir bir gelecek için ve bir öfke eylemi bunu garantilemişti.

Benim yaşımdaki çoğu insan Cuma gecesini içerek ve arkadaşlarıyla takılarak geçirirdi. Ben Cuma gecemi bir çemberin içinde oturarak -evet, lanet olası bir çember- insanların sorunlarını dinleyerek geçirdim. Gruptaki bazı çocuklar fena değildi. Henry gibi. Bir gece sarhoş olup barda kavgaya karışmıştı. Psikopat değildi. Aaron da öyle, görünüşe göre yollarda öfke sorunları vardı. Diğer birkaç adam ve soluk beyaz makyajlı ve ağır siyah göz kalemi olan bir piliçten o kadar emin değildim. Biraz korkutucuydular.

İşin kötü tarafı, buradaki en genç kişi ben değildim. Açık ara farkla.

Sadece *on* ayım *daha* vardı.

Bunu yapabilirim. Ciddiyim. Bunu kolayca yapabilirim.

"Cameron?" Dr. Bale boğazını temizledi ve ben de boğazıma yumruk atmak istedim. "Bu gece paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Bu yapamadığım kısımdı. Bir sürü yabancı bana bakarken kendimden bahsetmek. Kafamı kaldırdım ve Henry'nin yüzünde sempatik bir ifade belirdi.

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz."

Bıçaklara meraklı olduğu anlaşılan gotik piliç, kollarını siyah mürekkeple kaplayarak kendini koltuğuna geri attı. "*Asla* hiçbir şey paylaşmaz."

Bıçaklanmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bu doğru." Dr. Bale tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Gruba neredeyse hiç katkıda bulunmuyorsun Cameron."

Omuz silkerek arkama yaslandım ve beyzbol şapkamı aşağıya doğru kaydırđım. "Her şeyi içime atıyorum."

Neyse ki Henry araya girerek dikkatleri başka yöne çekti ve seansın sonuna kadar radarın altında kaldım, ancak ayrılmak için ayağa kalktığımda Dr. Bale beni çağırdı.

Harika.

Herkes odadan çıkarken, metal katlanır sandalyeye geri yaslandım ve dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Ne var ne yok?"

Dr. Bale eğildi ve yanındaki plastik kutudan bir dosya çıkardı. "Bu toplantılardan bir şeyler elde ettiğinden emin olmak istedim Cameron."

Hayır. Hayır, değildim. "Öyleyim."

Sandalyesinde arkasına yaslanırken bacağını dizinin üzerinden geçirerek bana baktı. "Olay hakkında neredeyse hiç konuşmadın."

"Gerçekten söyleyecek bir şey yok."

"Söylenecek çok şey var." Gülümsedi, durakladı ve gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "İnsanların önünde konuşmanın başlangıçta zor olduğunu biliyorum ama onlarla ortak noktalarınız var."

Sertleştım. "Onlarla çok fazla ortak noktam olduğundan emin değilim." "Bundan emin misin?"

İçimi çekerek bakışlarımı beyaz duvarlara çevirdim. Posterler sıralanmıştı. Yumruk atmak yerine konuşmaktan bahseden posterler.

"Bunu ciddiye alıyor musun Cameron?"

"Evet." Bakışlarımı odadaki tek saat olan arkamdaki saate bakmamaya zorladım.

"Güzel. Bu harika fırsatı değerlendirmemenizi ve hayatınıza fayda sağlayacak şekilde kullanmamanızı hiç istemem."

İfademi boş tuttum.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın Cameron?" Ben bir şey söylemeyince Dr. Bale sordu. "O çocuğun başına gelenler seni çok uzun bir süre hapse atabilirdi."

"Biliyorum," dedim, ciddiydim. Tanrı biliyor ya, ne kadar şanslı olduğumu biliyordum. Ve en uzun süre kırımın hapiste çürümesi gerektiğine inandım. Eğer babamın ceza mahkemelerindeki torpili ve benim tertemiz sicilim olmasaydı, öyle olacaktım. "Ben gerçekten rahat bir adamım, Dr. Bale. Ne oldu-"

"O çocuğa attığın dayakla aynı fikirde değilim." Bakışları dosyama kaydı. "Başında ciddi ezikler var. Kırık çene, burun ve göz çukurunun yanı sıra birkaç kırık kaburga." Başını kaldırıp bakışlarımı karşıladı. Bu kulağa 'rahat bir adamın' yapacağı bir şey gibi gelmiyor, değil mi?"

Midem bulandı ama başka tarafa bakmadım. "Yaptığım şeyden gurur duymuyorum.

Geriye dönüp baktığımda, yapabileceğim pek çok başka şey olduğunu biliyorum." "Ama?"

Ama bir "öfke" ya da "hiddet" sorunum yoktu. Ve kulağa ne kadar berbat gelse de, yaptığım şeyden pişmanlık duyduğumdan hala emin değildim. Herif kız kardeşimi dövüyordu ve ben de kendimi kaybetmişim.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu durumu tekrar yaşamak zorunda kalsaydım, farklı bir şekilde davranacağımdan emin değildim. Kız kardeşimi incittiysen, benimle taşak geçiyorsun demektir. Bu kadar basitti.

Beş

Benim küçük kurabiyem söz konusu olduğunda, sabır işe yaradı.

Astronomi ödevimizi yapmak için Antietam Ulusal Savaş Alanı'na yaptığımız yolculuk, ilk başta haftalık öfke kontrolü derslerim kadar acı verici başlamıştı. Kamyonetimin içinde sanki onu bedava köpek yavrusu teklif ederek oraya çekmişim gibi oturuyor, kazağının kollarını çekiştiriyor ve bir tahta gibi dimdik oturuyordu. Bloody Lane'e doğru ilerlerken, bize gökyüzünü ve mısır tarlalarını net bir şekilde görebileceğimiz bir yer seçerken gerginliği arttı.

Biraz tarih meraklısı olduğunu öğrendim, ki bu çok hoştu, çünkü savaş alanından bahsetmeye başladığında o kahverengi gözleri parlıyordu. Ayrıca bu işi bitirmek için çok acele ettiğini de öğrendim.

Hayatımda hiçbir zaman bir kızı etkileme yeteneğimden Avery'de olduğu kadar şüphe etmemiştim. Benimle vakit geçirmek, iki dönem üst üste müzik takdiri dersine girmekle eşdeğermiş gibi davranıyordu. Kulağa ne kadar ukalaca gelse de, o kampüse girip en yakın müsait kızla çıkabileceğimi biliyordum. Muhtemelen müsait olmayan bir kızla bile... Ama Avery için bu, bir rahibeye asılmaya çalışmak gibiydi. Ve yaramaz bir rahibe değil.

"Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Neden?" Aklıma bir şey gelince durakladım. Belki de cazibem beni hayal kırıklığına uğratmıyordu. Lanet olsun, bunu daha önce nasıl düşünmemiştim? "Bu gece ateşli bir randevun mu var?"

Kuru kuru güldü. "Uh, hayır."

Bir yanım bunu duyduğuna sevinmişti. Diğer yanım ise tamamen şaşkındı. "Sanki bu çılgınca bir fikirmiş gibi konuşuyorsun. Kimse cumartesi gecesi randevu için dışarı çıkmaz."

Omuz silkerek, karıştırdığı saç parçasını bıraktı. "Kimseyle çıkmıyorum."

Rüzgâr mısır saplarını karıştırıp kuru kemikler gibi şıngırdamalarına neden olurken ellerimi kalçalarımın vurarak yürümeye devam ettim. "Peki bu acele niye?" Ne zaman

Yanıt gelmeyince sırtarak omzumun üzerinden ona baktım. "Seni buraya kendi hain planlarım için getirdiğimden mi endişeleniyorsun?"

Shortcake durdu, yüzü çillerini ortaya çıkaracak şekilde soldu. "Ne?"

Vay be. Göğsümdeki düğümü ve başka bir şeyi yeniden hissederek onunla yüzleştim. Tepkisi çok hızlıydı, çok gerçektir. Ağzımı kötü bir tat doldurdu. "Hey, Avery, sadece şaka yapıyorum. Ciddiyim."

Bana baktı ve sonra yanakları kızarak bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum. Ben sadece ..."

"Gergin mi?"

"Evet, o."

Umarım - lanet olsun, dua ettim - hepsi buydu. Sol bileğindeki bilezikle oynamasını izlerken, bu düşünce zincirinin daha fazla ilerlemesine izin veremezdim. Başına en ufak bir şey gelme ihtimaline karşı duyduğum öfke şimdiden tenimi sıızlatmaya başlamıştı. Aşırı tepki verdiğimden emindim. "Gel hadi. Yakında hava kararacak."

Sınıfımızdan iki öğrenciye el sallayarak kuleye doğru yürümeye başladım. Toprak yola bakan tepede bir yer seçtim ve oturmadan önce el fenerimi çıkardım. Çimler kuruydu ve o sessizlikte cırcır böceklerinin uğultusu neredeyse çarpan kalbim kadar yüksekti. Nabzımın neden hızla attığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki kamyonlardan buraya yürümek yerine koşarak gelmiş gibiydim.

Kafamı kaldırdığımda Shortcake'in birkaç metre arkamda durduğunu gördüm. Yerini okşadım. "Bana katılır mısınız? Lütfen? Burada tek başıma yalnızım."

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve midemdeki kaslar gerildi. Sonunda ilerledi ve benden bir metre uzağa oturdu. Kaşlarım kalktı, ama sonra ... sonra bakışlarımız çarpıştı ve bir nefes aldım, ama gerçekten uzağa gitmedi. Burnunun üstünde kaç tane çil vardı? Dokuz. Hayır. Dokuz buçuk. Bir tanesi soluktu. Dudakları sanki bir öpücük bekliyormuş gibi ayrılmıştı.

Onu öpme dürtüsü karnıma sert bir şekilde çarptı. Bu ilk sefer miydi? Dudağındaki kırıntıyı sildiğimde, onu öpmek, o yumuşak görünümlü dudakların tadına bakmak istemişim. Başka bir kız olsa hamle yapardım ama Shortcake'i değil.

Ve işte o zaman çok garip bir şey oldu.

Y a v a ş l a m a k istedim. Var olmayan bu ilişkiyi nasıl yavaşlatabilirdim, bilmiyorum. Kalbim hala çarpıyordu.

Avery çenesini eğdi, boğazını temizlerken not defterini inceliyordu.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes vererek, "Hangi takımyıldızın haritasını çıkarmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Sanırım Corona Borealis," dedi, ben feneri tutarken notları gözden geçiriyordu.

"Ah, Kuzey Krallığı."

Kaşları kalktı. "Bunu ezbere mi biliyordun?"

Şüpheli ifadesine güldüm. "Not almayabilirim ama dikkatimi veririm."

Burnunu kırıştırdı. "İnsanların yıldızlarda nasıl şekiller gördüğünü gerçekten anlamıyorum."

"Gerçekten mi?" Yavaşça yaklaştım ve omzunun üzerinden baktım.

"Şekiller oldukça açık."

"Benim için değil. Yani, gökyüzünde sadece bir grup yıldız var.

Muhtemelen görmek istediğin her şeyi görebilirsin."

"Borealis'e bak." Haritayı işaret ettim. "Belli ki bu bir taç."

Güldü -gerçek bir kahkaha- ve göğsümdeki düğüm sıkılaştı. "Bir taç gibi görünmüyor. Düzensiz bir yarım daire gibi görünüyor."

Sırıtarak başımı salladım. "Bak. Şimdi kolayca görebilirsin. Bu bir taç. Hadi, yedi yıldıza bak."

"Yedi yıldızı görüyorum, ama aynı zamanda yüz kadar başka yıldızın da ortaya çıktığını görüyorum." Bir kalem aldı. "Kurabiye canavarını da görüyorum."

Güldüm. "Saçmalıyorsun."

Onu izlerken, kalemini ızgaranın üzerine koyarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Borealis'e doğru bakarken hangi enlem çizgisinden başlayacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı belliydi. Sonunda iki noktayı birleştirdi.

"Bu ismin nereden geldiğini biliyor musun?" Ben sordum.

Shortcake başını salladı, ben de uzanıp kalemi ondan aldım. Bu sırada parmaklarım onunkilere değdi. Kolumda bir sarsıntı oldu ve hemen geri çekildi. "Tanrı Dionysos'un Ariadne'ye verdiği tacı temsil ediyor," dedim ona. "Ariadne Bacchus'la evlendiğinde, Bacchus evliliklerinin şerefine Ariadne'nin tacını göklere yerleştirdi."

Gözlerini dikmiş, kaşları çatılmıştı. "Profesör Drage bunu sınıfta öğretmedi." "Biliyorum."

"O zaman bunu nereden biliyorsun?" "Neden bilmiyorsun?"

Başını yana eğdi, dudaklarını büzdü.

"Tamam. Belki çoğu insan bunu aklının ucundan bile geçirmez." Kalemimi döndürdüm. "Aslında bu dersin bir kısmını birinci sınıftayken almıştım ama bırakmak zorunda kaldım."

Merak kahverengi gözlerini doldurdu.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım.

"Sen ne, üçüncü sınıf mısın?"

"Evet." Duraksadım, ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. "Sonunda bir yıl ara vermek zorunda kaldım, bu da beni geride bıraktı."

Birkaç dakika sessiz kaldı "Neden astronomiyi tekrar aldın? Bölümünün bir parçası mı?"

"Hayır. Sadece dersi ve Profesör Drage'i seviyorum." El fenerini kapattım "Rekreasyon ve spor okuyorum. Spor rehabilitasyonuna girmek istiyorum."

"Oh. Sen . . ."

Cümlesini bitirmeyince başımı çevirip bakışlarını takip ettim. Bankta oturan astronomi sınıfımızdan iki kişi, tam o anda bebek yapma alıştırmaları yapmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"İşte bu ilginç bir yıldız izleme biçimi," dedim.

Birkaç dakika daha onları izledi, gözleri kocaman açılmıştı, sanki tam olarak ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordu. Ki bu çok açıktı. İşin içinde çok fazla dil vardı.

Kalemimle onu dürttüm.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece ..." Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Onları sanki daha önce hiç böyle bir çift görmemişsin gibi izliyorsun."

"Ben mi?"

Başımı salladım. "Manastırda büyümediysen, bir ya da iki kez kucağa oturmuşsundur diye tahmin ediyorum, değil mi?"

"Hayır, yapmadım!" Mısır saplarına odaklanarak yüzünü buruşturdu.

"Yani, hiç bir erkeğin kucağına çıkmadım."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Peki ya bir kızın kucağı?" Ağzı açık kaldı. "Ne? Hayır!"

Onu bir kızın kucağında hayal ederek genişçe gülümsedim ve bu kötü bir görüntü değildi. Gerçi onu kucağında hayal ettiğimde daha da iyi oldu. "Şaka yapıyordum, Avery."

Çenesi inatla dışarı doğru çıkıktı. "Biliyorum, sadece ..."

"Ne?" Kalemle kolunu tekrar dürttüm. "Sen ne?" "Hiç ilişkim olmadı."

Asla mı? Asla derken? Asla.

Defterini tutarak bana baktı. "Ne? Önemli bir şey değil."

Ağzımı açtım, hiçbir şey söylemedim. Gözlerimi kırptım ve başımı arkaya eğip gökyüzüne bakarken başımı salladım. "Hiç ilişkiniz olmadı mı?"

"Hayır."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır'ın anlamı budur."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Kaç yaşındasın sen?" Gözlerini devirdi. "On dokuz yaşımdayım."

"Ve tek bir ilişkiniz bile olmadı mı?"

"Hayır. Ailem ... çok katıydı." Yutkundu. "Yani, *gerçekten* katı."

"Anlayabiliyorum." Kalemi deftere vurdum, meraktan da öte, Avery kadar güzel birinin nasıl olup da bir ilişki yaşamadan bu kadar ilerlediğini saplantılı bir şekilde merak ediyordum "Peki hiç çıktın mı?"

Kadından derin bir iç çekiş yayıldı. "Hani biz harita yıldızları olacaktık?"

"Öyleyiz."

"Hayır, değiliz. Benim elimde sadece karalanmış bir çizgi var, senin elinde ise hiçbir şey yok."

"Şu *çizgili* çizgi Delta ve Gama arasında." Eğilip noktaları birleştirdim. "İşte Teta ve bu da en parlak yıldız olan Alfa. Gördün mü, yolu yarılacak."

Kaşlarını çattı, bakışlarını gökyüzüne çevirirken yavaşça başını salladı. Onun dikkati dağılmışken, çünkü astronomi saçmalığını bitirmiştım, daha da eğildim, haritayı bitirip ev ödevimizi tamamlarken omzumu onun omzuna bastırdım.

Başımı çevirdim. "Artık yıldızları haritalamayı bıraktık..." Yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı ve yumuşak bir nefes alış veriş duydum. Uzaklaşmadı,

ve gülümsemem bir kademe daha arttı. "Gördün mü? Hiç zor değilmiş."

Avery'nin bakışları düştü ve ağzımdan çıkanlara bakıyor olmasına rağmen zerre kadar dikkat etmediğini biliyordum. Şikayet ettiğimden değil. Ağzıma istediği kadar bakabilirdi.

O kalın kirpikler havalandı ve bakışlarımız bir kez daha kilitlendi. Aramızda ani, elle tutulur bir çekim yayıldı. İkimiz de hareket etmedik ama ben istedim. Onu kollarıma çekmek istedim. Yavaşlama işinin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kıpırdandı, gözle görülür bir şekilde rahatsızdı ve içimdeki iyi, terbiyeli taraf başka tarafa bakmamı, bir şaka yapıp onu daha iyi hissettirmemi söyledi ama gözlerinin cazibesine karşı koyamadım. Karanlıkta, siyah havuzlar gibiydiler.

Kendimi bir şeyler söylemeye zorladım. "Yıldızlar hakkında bir şey öğrendiğini düşünüyor musun?"

Yanıt gelmedi, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü bu çok kötüydü. Ben de gerçekten bilmek istediğim şeye yöneldim. "Hiç biriyle çıktın mı?"

Hala cevap yok.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Beni dinliyor musun?"

Shortcake sersemlemiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ha? Evet! Evet, evet. Kesinlikle."

Benim hissettiklerimi onun da hissettiğine şüphe yoktu. Bana o kadar uzun süre baktığında değil. "Evet... yani, hiç randevuya çıkmadın mı?"

"Ne?"

Kıkırdadım. "Beni gerçekten hiç dinlemiyorsun. Bana bakmakla çok meşguldün."

"Yapmadım!"

"Evet, öyleydin." Omzunu dürttüm.

Yüzündeki ifade sanki kötü bir şey tatmış gibiydi. "Kabul edilebilir kibir seviyesinin çok ötesindesiniz."

"Kibirli mi? Ben sadece gerçeği söylüyorum." Defterimi bir kenara fırlattım ve kollarıma yaslanarak onu izledim. Ona takılmadan duramıyordum. Yeni bir hobi bulmak gibiydi. "Bana bakmanın yanlış bir tarafı yok. Hoşuma gidiyor."

Bana bön bön baktı. "Sana bakmıyordum. Gerçekten bakmıyordum. Sersemlemiş gibiydim. Seninle konuşmak işte bu kadar *heyecan verici*."

"Benimle ilgili her şey heyecan verici."

"Kaplumbağanzın karşıdan karşıya geçişini izlemek kadar heyecan verici." "Uh-huh. Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım."

"Bana tatlım demeye devam edersen topallayacaksın." Ah, bunu sevdim. "Oh, seni dinliyorum."

"Her neyse."

"Bunu yapmalıyız."

Dudakları büzüldü. "Ne yapacağım? Eve gitmeyi mi? Ben eve gitmek istiyorum, hemen şimdi."

Gülümsedim. "Biriyle çık."

Altı

Shortcake bana sanki çırılçıplak soyunup mısır sapları arasında koşmamızı önermişim gibi baktı. Defterini kapatıp çantasını aldı. "Bu konuşmayı anladığımdan emin değilim."

"O kadar da karmaşık değil." Nefret dolu bakışına güldüm. "Bir randevuya çıkmalıyız."

Bir an bana baktı ve sonra defterini ölümcül bir güçle çantasına soktu. "Anlamıyorum."

Anlamamasına neden şaşırmadım ki? Arkama yaslanarak kollarımı başımın üzerine uzattım ve kemiklerin patladığını hissettim. Bakışlarının boyumdan aşağı süzölüşünü, gömleğimle kemerim arasında açıkta kalan tene takılışını izledim.

Gülümsemem yayıldı. "Genelde randevuya çıkmak iki kişinin akşam ya da bazen gün içinde dışarı çıkmasıdır. Aslında günün ya da gecenin herhangi bir saati olabilir. Genellikle akşam yemeğini içerir. Bazen bir film ya da parkta bir yürüyüş. Gerçi ben parkta yürüyüş yapmam. Belki bir kumsalda, ama hiç olmadığı için-"

"Randevunun ne olduğunu biliyorum." Ayağa fırladı, gözleri karanlıkta siyah buz parçaları gibiydi.

"Anlamadığını söylemiştin. Ben de randevunun ne demek olduğunu açıklıyorum."

Kollarını kavuştururken dudakları seğirdi. "Anlamadığım kısım bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmaya çalışıyordum." "Değiliz."

Utanmazca sırtarak kollarımı indirdim ama gömleğimi aşağı çekmedim. "Artık ikimiz de bir randevunun ne anlama geldiğini bildiğimize göre, bir randevuya çıkmalıyız."

"Uh . . ."

Oturduğum yerden kalkarken güldüm. Yüzündeki şaşkınlık tuhaf bir şekilde çok sevimliydi. "Bu gerçekten bir cevap değil, Avery."

"I . . ." Başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Senin kız arkadaşın yok mu?"

Shortcake bu fikre nereden kapıldı? "Kız arkadaş mı? Hayır."

"O zaman Çarşamba gecesi dairenden çıkan o esmer kimdi?" diye sordu.

Sözleri kafama dank edince kulaktan kulağa gülümsedim. "Beni mi izliyordun, Avery?"

"Hayır. Hayır!" Yüzü beyazlaştı. "Ne? Seni izlemiyordum. Benim de bir hayatım var."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman Stephanie'yi nereden

biliyorsun?" Shortcake ağırlığını kaydırdı. "Adı bu mu?"

"Evet, onun bir adı var ve hayır, o benim kız arkadaşım değil. Ve tökezlemiyordu. Belki karıştırıyordu."

Gözlerini devirdi.

"Peki beni izlemediysen onu nasıl gördün?" Bileklerimi çaprazladım. "Ve beni izlemen fikri umurumda değil. Unutma, bundan hoşlanıyorum."

Derin bir nefes alarak göğsü kabardı ve sabrının tükenmekte olduğunu anlayabiliyordum. "Seni izlemiyordum. Uyuyamadım ve oturma odamın penceresinden dışarı bakıyordum. *Tesadüfen* onu arabasına götürdüğünü gördüm." Ona inanmadım. Kesinlikle hayır. Gecenin o saatinde kim pencereden dışarı bakar ki? Her ne kadar onunla dalga geçmek istesem de, kafama tekme atacakmış gibi görünüyordu ama ben kumarbaz bir adamdım.

"Bu mantıklı. "Bu mantıklı.

"Beni görebilmeyi umarak pencereye baktım." Bana baktı.

Göz kırptım. "Bu arada Steph benim kız arkadaşım değil. Biz öyle değiliz." Eli sol bileğindeki bileziğe gitti. "Ben öyle biri değilim."

"Ne gibi?"

Bakışlarını yıldızlara çevirerek ellerini kaldırdı. "Ben onun gibi değilim."

"Onu tanıyor musun?"

"Ben sadece eğlenmek için erkeklerle takılmıyorum, tamam mı? Bunda yanlış bir şey görmüyorum. Kesinlikle yargılamıyorum ama ben öyle biri değilim. O yüzden ilgilenmiyorum. Üzgünüm."

"Bekle bir saniye. Kafam karıştı. Onu yargılamıyorsun ama rastgele ilişkilere girdiği varsayımında mı bulunuyorsun? Benim seks arkadaşım olduğunu mu? Bu varsayımlara dayalı aceleci bir yargıda bulunmak değil mi?"

Alnı kırıştı. "Haklısınız. Aranızdaki şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum. Belki de sadece çocukluk arkadaşı ya da onun gibi bir şeysinizdir."

"Biz değiliz." Sırıttım. "Arada bir takılıyoruz."

Shortcake'in çenesi yere çarptı. "Ben haklıydım! O zaman neden beni yargılayıcı olmakla suçladın?"

"Sadece işaret ediyordum." Ona takılmadan duramıyordum. Yüzünden geçen duyguların çeşitliliği beni büyülüyordu. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Çarşamba gecesi birlikte olmadık. Denemediği için değil ama ben öyle hissetmiyordum."

"Her neyse. Bu aptalca bir konuşma." "Bu konuşmayı seviyorum."

Çantaya uzandı ama ben daha hızlıydım, ayağa kalktığım gibi çantasını kaptım. Derin, sinirli bir iç çekiş yayıldı ondan. "Ver onu bana."

Çenemi eğerek, "Deniyorum," dedim. Kayışı omzunun üzerinden geçirdim ve parmaklarımla boynunun yan tarafını okşadım. Bu sefer bilerek yapmamıştım ve o sıçradığında kalbim de sıçradı. Geri çekilerek el fenerini aldım. "Gördün mü? Sadece centilmenlik yapıyordum."

"Bir centilmen olduğunuzu sanmıyorum ama teşekkür ederim."

Sözleri samimiyet ve hayal kırıklığının garip bir karışımıydı ve el fenerinin dar ışığıyla geri dönmeye başladığımızda başka bir şey söylemedi.

"Burası geceleri biraz ürkütücü oluyor, sence de öyle değil mi?"

Anıtların karanlık, beliren gölgelerine bakarken başını salladı. "Sanırım dünyada perili bir yer olacaksa, o da böyle bir yer olmalı."

"Hayaletlere inanır mısınız?"

Shortcake omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiç görmedim."

"Ben de görmedim."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Bu iyi bir şey sanırım."

Kamyonetin yolcu tarafında durdum. "Leydim."

"Teşekkür ederim."

Sesinde biraz daha az hayal kırıklığı olduğu için şansımı denemeye karar verdim. Açık kapıya yaslandım ve içerideki ışığın arabanın camını okşamasını izledim.

yüzünün kenarları. "Ne olmuş yani?"

"Ne hakkında?"

Başımı yana doğru eğdim. "Benimle bir randevuya çık."

Sertleşti. "Neden?"

"Neden olmasın?"

"Bu bir cevap değil." Emniyet kemerini kavradı ve etrafına doladı. "Ne biçim bir soruydu bu? Ben nasıl-hey, o sadece bir emniyet kemeri. "Bu bir cevap değil.

o kadar sert." Eğildim ve kemeri ondan aldım. Ellerimiz birbirine değdiğinde kendini koltuğa yapıştırdı. Bu o kadar tuhaf bir tepkiydi ki bakışlarımı kaldırdığımda ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. "Neden bir randevuya çıkmayalım ki?"

Elleri kucağında yumruk olmuştu. Lanet olası emniyet kemerini bırakmak, ellerini avuçlarıma içine almak ve onları o sıkı yumaktan kurtarmak istedim. "Çünkü

. . çünkü birbirimizi tanımıyoruz."

Bakışlarımı yukarı kaldırıp ağzına odakladığımda hafifçe gülümsedim. "Bir randevunun anlamı budur. Birbirimizi tanımak. Benimle bir randevuya çık."

"Benim hakkımda bilinecek bir şey yok," diye fısıldadı. "Eminim senin hakkında bilinmesi gereken tonlarca şey vardır."

"Yok."

Daha yakına eğildim, tatlı kokusunu içime çektim. "O zaman zamanı benimle konuşarak geçirebiliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Raphael'in karşıdan karşıya geçişini izlemekten daha heyecan verici olacak." "Ha." Koyu renk gözlerinde eğlence parladı.

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

Bakışları çantasının bacaklarına dayandığı yere kaydı ve sonra tekrar benimkine döndü. "Artık gidebilir miyiz?"

"Çıkabilir miyiz?"

Kadından bir hayal kırıklığı sesi geldi. "Aman Tanrım, pes etmiyorsun." "Hayır."

Shortcake güldü ve dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. Gerçekten güldüğü zaman çıkardığı kahkaha sesini seviyordum. "Eminim seninle çıkmak isteyen bir sürü kız vardır."

"Var."

"Vay canına. Mütevazısın değil mi?"

"Neden olayım ki? Ben de seninle çıkmak istiyorum. Onlarla değil."

Başını hafifçe salladı. "Nedenini anlamıyorum."

Ve neden anlamadığını anlayamadım. "Aklıma birkaç neden geliyor. Sen çoğu kız gibi değilsin." Doğru. "Bu beni ilgilendiriyor." Ve gerçekten ilgimi çekti. "Gerçekten sevimli bir şekilde tuhafsin. Zekisin. Daha fazlasını saymamı ister misin?"

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi. "Seninle bir randevuya çıkmak istemiyorum."

Ben inanmadım. İster sezgi deyin, ister tecrübe, ister eski ukalalık, ona hiç inanmadım. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"O zaman neden sordun?"

Arkama yaslandım ve kapının kenarını tuttum. "Çünkü ben istedim." "Oh. Peki. Tamam. Bunu sisteminden çıkardığına sevindim."

Bunun ne olduğunu sanıyordu? Kahretsin, bunun ne olduğunu bile bilmiyordum. "Henüz sistemimden atamadım."

Omuzları çöktü. "Yapmadın mı?"

"Hayır." Gülümsedim. "Her zaman yarın vardır."

"Peki ya yarın?"

"Sana tekrar soracağım."

Başını iki yana salladı. "Cevap aynı olacak."

"Belki. Belki de değil." Burnunun ucuna dokundum, gözlerini bana diktiğinde sırttım. "Ve belki de evet diyeceksin. Ben sabırlı bir adamım ve dediğin gibi kolay kolay pes etmem."

"Harika," diye mırıldandı ama gözlerinde bir parıltı vardı, beni süzerken de aynı parıltı vardı.

"Bu şekilde göreceğini biliyordum." Burnunun ucunu çimdikledim ve o da elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Merak etme. Gerçeği biliyorum."

"Ne hakkındaki gerçek?"

Tekrar savurursa diye geri çekildim. "Evet demek istiyorsun ama henüz hazır değilsin."

Shortcake gerçekten bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Sorun değil. Başa çıkılması zor biriyim ama seni temin ederim, benimle başa çıkarken eğleneceksin." O cevap vermeden önce burnuna hafifçe vurdum ve sonra kapıyı kapattım, kamyonun önünden dolanırken kendi kendime sırttım.

Avery'nin dairesine girişini izledim. İçeri girerken yarı yolda durdu, omzunun üzerinden bana bakarken parlak bakır saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı.

El sallayarak veda ederken dudaklarında küçük, utangaç bir gülümseme belirdi ve ardından sessizce kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi.

Orada bir sürüngen gibi birkaç dakika daha durduktan sonra nihayet kapıma doğru döndüm. Kapı tokmağına uzandığımda kapı açıldı.

Jase ortaya çıktı ve kapıyı kapattı. Yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Apartmanının koridorunda bir ezik gibi dikilerek ne yapıyorsun?"

"Dairemde bir ucube gibi ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Ollie'yle takılıyordum ama o nacho almak için Sheetz'e gitti."

"Ah, nachos gecesi." Bu da Ollie'nin bütün gece ayakta kalacağı anlamına geliyordu. Ağırılığımı kaydırdım. "Beni içeri alacak mısınız?"

"Eh, madem burası senin yerin." Başını yana eğerek esmer yüzünün yarısını gölgede bıraktı. "Sanırım öyle."

Jase kenara *çekilerek* onu geçmeme izin verdi. Doğruca buzdolabına gittim, bir bira aldım ve sonra kanepeye uzandım. "Çiftlikte değil misin?"

Sehpadan bir şişe alarak bana katılırken başını salladı. "Hayır. Jack büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte."

"Ah . . ." Bu her şeyi açıklıyordu. Jase genellikle hafta sonları ailesinin çiftliğinde olurdu.

Jase bana baktı. "Eee, kızıl saçlıyla mı çıktın?" "Shortcake?"

Koyu renk kaşları saç dalgalarının arasından sıyrıldı ve örüldü. "Ha?"

"Avery kızıl saçlı olan. Ve hayır. Astronomi ödevi yapıyorduk. Biz ortağız."

"Oh." Birasından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Eee," dedi tekrar ve ben gözlerimi devirdim. "Neden onun daire kapısına bakıyordun?"

"Nereden biliyorsun?"

"Seni gözetleme deliğinden izledim."

"Güzelmış." Güldüm, bir içki aldım. Birkaç dakika geçti ve sonra "Ona çıkma teklif ettim" dedim.

Jase pek ilgili görünmüyordu. "Tamam."

"Beni geri çevirdi."

Başını bana doğru çevirdi, güvercin grisi gözleri ilgiyle parlıyordu. "Ne?"

"Evet." Sırtarak koltuğa geri yaslandım. "Beni geri çevirdi."

Kanepenin koluna yaslanan Jase öyle bir güldü ki sanırım karnını incitti.

"Bu kızdan hoşlanıyorum."

"Ben de öyle," dedim iç çekerek. "Ben de öyle."

Yedi

Taze muzlu fındıklı ekmek tezgahın üzerinde soğumuş, daireyi lezzetli kokusuyla dolduruyordu.

Ocağın üstündeki saate baktım. Sekize beş var.

Ellerimi nemli saçlarımın arasından geçirerek gerçekten uyuma fikrinden vazgeçtim. Oturma odasında Ollie yerde sızmış horluyordu ve yatak odamı son kontrol ettiğimde Jase yatağımın ayakucuna yayılmıştı. Ve tenimin ya da giysilerimin Ollie'nin yatağının herhangi bir yerine değmesine imkân yoktu.

Jase ve Ollie'nin beni uyanık tutması o kadar da önemli değildi. Bitmek bilmeyen gecenin herhangi bir anında kendimi yatak odama kilitleyebilirdim ama zihnim kapanmıyordu. Bunun bir kısmı Cuma günkü toplantıyla ve Dr. Bale'in her şeyi nasıl ortaya koyduğuyla ilgiliydi. Jase'in işleri nasıl yoluna koyacağını düşünmeden edemiyordum çünkü Ollie sızdıktan ve Jase bütün bir öğrenci birliğinden daha sarhoş olduktan sonra konuşmaya başladı ve ben ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

Ve birkaç kapı ötedeki kızı düşünmeden edemiyordum.

Shortcake beni reddetmişti.

Sırıttım, bu hayır cevabını nasıl evete çevireceğimi düşünüyordum.

Etrafımda dönerek buzdolabına uzandım ve durdum. Bu muydu? Meydan okuma mı? Avery ile tanıştığım andan itibaren, o benden kaçıyordu ve kadınlar bana *doğru* koşuyordu.

Ama dün gece ona neden çıkmak istediğimle ilgili söylediklerim doğrudu. Avery ilgimi çekmişti. Birlikte takıldığım kızlara benzemiyordu - iyi giyimli, nazlı ve çapkın olanlara. Onlarda bir sorun olduğundan değil ama Avery farklıydı. Beni güldürüyordu. Belki bilerek yapmıyordu ama en basit şeylerde bile yüzünün kızarmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Shortcake tanıdığım tüm piliçlerden daha parlaktı.

Belki de tüm bunlar meydan okumayla birleşmişti. Gerçekten bilmiyordum ve o anda, buzdolabını açıp biraz yumurta alırken, gerçekten umurumda değildi.

Ondan hoşlandım.

Ve yakın zamanda uyumayacaktım, öyleyse neden şu anki huzursuzluğumun nesnesi bir Pazar sabahı uyusun ki?

Fikir aklıma geldiği anda iki kere bile düşünmedim. Shortcake muhtemelen bu plandan memnun kalmayacaktı ama kimse, o bile

-Muzlu fındıklı ekmeğime karşı koyamazdım.

Eşyalarımı toplayıp ön kapıya doğru yürüdüm. Orada Ollie'nin mırıldandığını duydum, "Domates yok. Ekstra pastırma."

"Bu da ne?" Omzumun üzerinden ona baktım. Hâlâ yüzüstü yatıyordu, çeki annemin bana verdiği yastığa yapıştı, dünyaya küsmüştü. "Ucube," diye mırıldandım ve apartmandan dışarı çıktım.

Avery'nin kapısına geldiğimde, komşuları uyandırmak istemediğim için önce hafifçe çaldım ama tam bir dakika geçmesine rağmen ayak sesleri duymayınca sertçe vurdum ve çalmaya devam ettim.

Polis gibi kapısını yumrukladığım ve beni vurmak üzere olan biri olmadığından emin olmak için arkamı döndüğüm sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, nihayet ayak seslerini duydum ve ardından kapı açıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, muhtemelen hayatımda duyduğum en seksi ses tonuyla.

Kapıya doğru döndüm ve üstü başı perişan haldeki Avery'ye baktım.

Bakır rengi saçları gevşek düğümler halinde omuzlarından aşağı dökülüyor ve kollarının altın sarısı tenini sıyrıyordu. Onu daha önce hiç kısa kollu bir gömlekle gördüğümü sanmıyordum. Bakışlarım, kendi kendine, yanlara doğru gitti ve durdu, giydiği ince gömleğin göğüslerinin kabarıklığı boyunca uzanma şeklini yuttu. Sahip olduğumu bilmediğim bir iradeyle gözlerimi kızarmış yüzüne diktim.

Birdenbire ne yaptığımdan emin olamayınca çarpık bir gülümseme takındım ve canı cehenneme dedim. "Hayır, ama yaklaşık on beş dakika içinde olacak."

"Ne?" Ben yanından geçerken yolumdan çekildi. Bütün daireler aynıydı, bu yüzden mutfağın nerede olduğunu biliyordum, ama oturma odasını hızlıca taradım. Mobilyalar yeni görünüyordu; kanepe ve koyu renk sehpa. Televizyonun yanında siyah bir ay sandalye duruyordu. Duvarlarda hiç resim asılmamıştı. Ay koltuğu muhtemelen odadaki en kişisel şeydi.

"Cam, ne yapıyorsun? Saat sabahın sekizi."

"Saatle ilgili güncelleme için teşekkürler. Hiçbir zaman ustalaşamadığım bir şey bu: zamanı söylemek."

Peşimden geldi ve arkamdan hançer gibi baktığını hissedebiliyordum. "Neden buradasın?"

"Kahvaltı hazırlıyorum."

"Bunu kendi mutfağında yapamaz mısın?"

"Benim mutfağım seninki kadar heyecan verici değil." Yumurtaları ve ekmeği tezgâhın üzerine koydum ve onunla yüzleştim. Gözlerini ovuştururken o kadar tatlı görünüyordu ki, keşke üzerimde eşofman ve temiz olduğundan bile emin olmadığım bir tişörtten daha düzgün bir şey olsaydı diye düşündüm. "Ollie de salonun zemininde sızmış durumda."

"Yerde mi?"

"Evet. Yüzüstü yatıyor, horluyor ve biraz da salyası akıyor. İştah açıcı bir atmosfer değil."

Dudakları hızlı bir gülümsemeye dönüştü ve sonra hızla kayboldu. "Benim dairem de öyle."

Tezgâha yaslanırken kollarımı kavuşturdum. "Oh, bunu bilmiyorum ..." Bakışlarımın onun enfes uzunluğunda gezinmesine izin verdim. Göğüs uçları sertleşmiş, tişörtüne bastırıyor, dokunulmak, yalanmak, öpülmek için yalvarıyordu ve Tanrı bilir onlara başka neler yapardım. Şehvet mideme hücum etti ve neredeyse ona doğru bir adım atacaktım. "Mutfağınız, tam şu anda, çok iştah açıcı."

Kızardı. "Seninle çıkmayacağım, Cam."

"Sana şu anda sormadım, değil mi?" Sırıttım. "Ama eninde sonunda soracaksın."

"Hayal görüyorsun."

"Ben kararlıyım."

"Daha çok sinir bozucu," diye karşılık verdi kahverengi gözleri parlayarak. "Çoğu kişi harika derdi."

Gözlerini devirdi. "Sadece kafanda."

"Birçok kafada demek istedin." Ocağa döndüm. "Kendi fırınımda pişirdiğim muzlu fındıklı ekmeği de getirdim."

Bir duraklama oldu. "Muza alerjim var."

Etrafımda döndüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hayır. Dalga geçmiyorum. Muza alerjim var."

"Dostum, bu çok utanç verici. Neler kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Muzlar dünyayı daha iyi bir yer haline getirir." "Ben bilemem."

Vay canına. Görünüşe göre muzlu fındıklı ekmeğime karşı koyabiliyormuş. "Alerjiniz olan başka bir şey var mı?"

"Penisilin ve evimi basan adamlar dışında mı? Hayır." "Hardy-har-har."

Dönüp eğildim ve en yakındaki dolapları açtım. "Nasıl? O dilinle kaç tane zayıf, kendine güveni olmayan adamı öldürdün?"

"Görünüşe göre yeterli değil." Nefes nefese kaldığı duyulabiliyordu. "Hemen döneceğim."

Neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama evden çıkacağından şüpheliydim. İçimden mırıldanarak yumurta haşlamak için bir tencere buldum ve içine su doldurdum. Ocağın üzerine koyup altını açtım. Onun yatak odasına döndüğünü duyabiliyordum, yumuşak ayak sesleri düşündüğümünden daha ağırdı. Birkaç dakika geçti ve ben kapıya döndüm. Kendini odasına kilitlemesi oldukça olasıydı.

Lanet olsun.

"Hey! Orada mı saklanıyorsun?" Bağırdım. "Çünkü oraya geri döneceğim ve seni dışarı sürükleyeceğim."

"Sakın buraya gireyim deme!" diye bağırdı.

Hafifçe güldüm. Yaptığı şeyi ilk elden görmek ne kadar çekici olsa da, bunu yaptığım için hastanelik olmak istemiyordum. "O zaman acele et. Yumurtalarım kimseyi beklemez."

O döndüğünde rendelenmiş peynir bulmuştum ve onunkini güneşli tarafı yukarı gelecek şekilde yemeye karar vermişti. Orada olduğunu ve bana baktığını bildiğim halde hiçbir şey söylemedim.

"Cam, neden buradasın?" diye sordu sonunda.

"Sana zaten söyledim." Yumurtaları bir tabağa koydum ve duvara yaslanmış küçük masanın yanına götürdüm. "Kızarmış ekmek ister misin? Bir dakika. Ekmeğiniz var mı? Eğer yoksa, ben-"

"Hayır. Tosta ihtiyacım yok." Gözlerini kocaman açarak beni izledi. "Rahatsız edeceğin başka kimse yok mu?"

"Varlığım *ödüllendirebileceğim* bir sürü insan vardı ama ben seni seçtim."

Ağzı kıpırdadı ama ses çıkmadı ve sonra döndü, sandalyenin üzerinde zıpladı, dizlerini göğsüne çekerek eline bir

Çatal. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu kastettiğine inanmayı seçiyorum." "İnanıyorum!"

Tekrar sobaya döndüm. "Nedense bundan şüpheliyim."

Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra. "Yumurtalar için minnettarım.

Sadece sizi burada gördüğüme şaşırdım. . sabahın sekizinde."

Yumurtalarımın kaynamasının bitmesini beklerken kendimi onu izlerken buldum. "Dürüst olmak gerekirse, sana muzlu fındıklı ekmeğimle kur yapmayı planlıyordum ama artık o da olmayacak. O yüzden elimde sadece lezzetli yumurtalarım kaldı."

"Gerçekten çok iyi, ama bana kur yapmıyorsun."

"Oh, kur yapıyorum." Buzdolabına gittim ve biraz meyve suyu buldum. İki bardak aldım, biraz tatlı doldurdum ve birini önüne oturttum. "Her şey gizlilikle ilgili. Henüz farkında değilsin."

Bakışlarını tabağına doğru eğdi. "Sen yemiyor musun?"

"Seviyorum. Haşlanmış yumurta severim." Karşısına oturup çenemi avucumun içine aldım. Saçları öne doğru düştü, neredeyse tabağa çarpacaktı. Saç tellerini savurmaya devam etti. O kadar tatlıydı ki. "Yani, Avery Morgansten, tamamen seninim."

Kirpikleri havalandı. "Seni istemiyorum." "Çok kötü. Bana kendinden bahset."

Shortcake dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Bunu sık sık yapar mısın? Rastgele kızların dairelerine girip yumurta mı yapıyorsun?"

"Sen rastgele değilsin, yani teknik olarak hayır." Ayağa kalkarak yumurtaları kontrol ettim. "Arada sırada şanslı hanımlara sürpriz yaptığım da bilinir."

Ki bu tam olarak doğru değildi. Yani, bir şekilde kendimi başka birinin evinde bulsam ve uyanık olsam kahvaltı hazırlardım, ama bu? Bu bir ilkti. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ciddi misin? Yani bunu normalde de yapıyor musun?"

Omzumun üzerinden baktım. "Arkadaşlarla, evet, ve biz arkadaşız, değil mi, Avery?"

Birkaç dakika beni inceledi ve sonra çatalını yere bıraktı. "Evet, biz arkadaşız."

"Nihayet!" Bağırdım. "Sonunda arkadaş olduğumuzu kabul ettin. Sadece bir hafta sürdü."

"Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz."

"Yine de bir hafta sürdü."

Yumurtalarımı yemeye başladığımda, en iyi arkadaş statüsünü ilan etmemin ne kadar sürdüğünü sorguladı. Masaya geri oturup onun meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "En iyi arkadaş statüsüne geçmemiz genellikle beş dakikamı alır."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "O zaman sanırım ben sadece garip olanım." "Belki de."

"Sanırım senin için durum farklı."

"Hmm?" Yumurtanın son kabuk parçasını da soydum.

"Bahse girerim peşinde dolaşan kızlar vardır. Düzinelercesi benim yerimde olmak için adam öldürür ama ben buradayım, ekmeğine alerjim var."

Yukarı baktım. "Neden? Neredeyse tanrısal mükemmelliğim yüzünden mi?"

Düpedüz güldü ve o lanet düğüm tekrar göğsüme saplandı. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Omuz silkerek kıkırdadım. "Bilmiyorum. Bu konuda pek düşünmüyorum." "Hiç mi düşünmüyorsun?"

"Hayır." Yumurtayı ağızma attım ve sonra ellerimi peçeteye sildim. "Bunu sadece önemli olduğunda düşünüyorum."

Bardağıyla oynarken bakışları benimkilerden sekti. "Yani ıslah olmuş bir oyuncu musun?"

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Lisedeyken iyi bir oyuncu olduğumu duydum."

"Gerçekten mi? Kimden duydun bunu?"

"Seni ilgilendirmez."

Derin bir nefes aldım. Dili bir bıçak kadar keskindi. "Bu ağzınla çok fazla arkadaşın yok, değil mi?"

Shortcake irkildi. "Hayır. Lisedeyken pek popüler değildim."

Siktir, şimdi kendimi bir pislik gibi hissettim. Yumurtamı tabağa bıraktım.

"Kahretsin."

Özür dilerim. Söylediğim şey çok aptalcaydı."

Başını iki yana salladı.

Yumurtayı alıp soyarken onu izledim, onu anlayamıyordum. "Öyle olmadığına inanmak zor. Bana hakaret etmediğin zamanlarda komik ve hoş olabiliyorsun ve güzel bir kızsın. Aslında, gerçekten çok seksisin."

"Ah . . . teşekkürler." Koltuğunda kıpırdandı.

"Ben ciddiğim. Ailenin katı olduğunu söylemiştin. Lisede takılmana izin vermediler mi?" Diğer yumurtayı da içine attım. Proteine ihtiyacım vardı.

"Ben hâlâ

Lisede popüler olmadığını hayal bile edemiyorum. Zeki, komik ve seksi üçlüsünü bir araya getiriyorsun."

"Değildim. Tamam mı?" Bardağı yerine oturtup şortunun paçasıyla oynamaya başladı. "Popülerliğin tam tersi gibiydim."

Bu yorum hakkında ne düşüneceğimi bilemeden üçüncü yumurtayı soydum. Onu kampüste liseye birlikte gittiğim bir kız ve Jacob Massey ile görmüştüm. Arkadaş edinmekten aciz biri değildi. "Üzgünüm, Avery. Bu berbat bir şey. Lise büyük bir olay."

"Evet, öyle. Çok arkadaşın var mıydı?" Başımı salladım. Bir otobüs dolusu arkadaşım vardı. "Hala onlarla konuşuyor musun?"

"Bazılarını. Ollie ile liseyi birlikte okuduk ama ilk iki yılını WVU'da geçirdikten sonra buraya transfer oldu ve kampüste ve eve döndüğümde birkaçını görüyorum."

Kendi içine büzülmüş, inanılmaz derecede küçük görünüyordu. "Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeş." Gülümseyerek son yumurtayı aldım. "Benden daha genç. On sekizine yeni girdi. Bu yıl mezun oluyor."

"Yakın mısınız?"

"Evet, yakınız." Bana sorular sorması hoşuma gidiyordu ama kız kardeşim hakkında konuşmak aklıma başka şeyler getiriyordu. "Benim için çok şey ifade ediyor. Peki ya senin için? Ziyaret edip burada olduğum için kızıma tekmeyi basmasından endişe etmem gereken bir ağabey mi?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Hayır. Ben tek çocuğum. Benden büyük bir kuzenim var ama onun bunu yapacağından şüpheliyim."

"Ah, güzel." Son yumurtayı da bitirdim, arkama yaslandım ve karnımı sıvazladım. "Nerelisin?" Cevap vermeyince bu işin peşini bırakmayacağıma karar verdim. Onu *tanımak* istiyordum. Bilgi alışverişi gerekliydi. "Tamam. Lisedeki ders dışı aktivitelerimi duyduysan nereli olduğumu biliyorsundur ama ben yine de teyit edeyim. Fort Hill bölgesindenim. Hiç duymadın mı? Çoğu insan duymamıştır. Morgantown'a yakın. Neden WVU'ya gitmedim? Herkes bunu bilmek istiyor. Sadece uzaklaşmak ama aileme de yakın olmak istedim. Ve evet, ben

. .. lisede çok meşguldüm."

"Artık değil misin?"

"Kime sorduğuna bağlı." Güldüm. "Evet, bilmiyorum. Birinci sınıftayken - o ilk birkaç ay, benden büyük kızların etrafında olmak? Muhtemelen onlar için derslerimden daha fazla çaba harcadım."

Sırıttı. "Ama şimdi değil?"

Başımı salladım ve bilmek istediğim şeye geri döndüm. "Peki sen nerelisin?"

Shortcake iç çekti. "Ben Teksaslıyım."

"Teksas mı?" Masaya doğru eğildim. "Gerçekten mi? Senin aksanın yok."

"Ben Teksas'ta doğmadım. Ailem aslen Ohio'luydu. Ben on bir yaşındayken Teksas'a taşındık ve ben hiç aksan öğrenmedim."

"Teksas'tan Batı Virginia'ya mı? Bu çok büyük bir fark."

Gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve sonra ayağa kalkarak tabağını ve kâsesini aldı. "Şey, Teksas'ın striptiz cenneti kısmında yaşadım ama onun dışında burası da aynı sayılır."

"Temizlenmeliyim." Ayağa kalkmaya başladım.

"Dağınıklığı ben yaptım." "Hayır." Bana ciddi bir bakış attı. "Sen yemek yaptın. Ben temizlerim."

Onu bulaşıklarla ilgilenirken izlerken, bunun ne kadar samimi olduğunu düşünmeden edemedim - ben yemek yapıyorum, o temizlik yapıyor. Daha önce kızlara kahvaltı hazırlamış olabilirdim ama böylesi hiç olmamıştı.

Bunu nasıl karşılayacağımı gerçekten bilmiyordum.

Ekmeğe dönerek folyoyu geri sıyırdım. "Burayı seçmenize ne sebep oldu?"

Soruyu yanıtlamadan önce getirdiğim küçük tavayı yıkamayı bitirdi. "Sadece uzaklaşmak istedim, senin gibi."

"Yine de zor olmalı."

"Hayır. Karar vermek inanılmaz derecede kolaydı."

Öyle miydi? Ailemden bu kadar uzağa taşınmayı hayal bile edemezdim. Bunu yaparsam annemin peşime düşeceğinden emindim. Ekmeği ikiye böldüm. "Sen bir muammasın, Avery Morgansten."

Tezgâha yaslandı. "Pek sayılmaz. Daha çok senin gibi." "Nasıl yani?"

Bana ve yarısı yenmiş somun ekmeğime işaret etti. "Az önce dört haşlanmış yumurta yedin, bir somunun yarısını yiyorsun ve Bowflex reklamına aitmiş gibi görünen karın kasların var."

Gülümsemem bir depresyon krateri büyüklüğündeydi. "Beni kontrol ediyordun, değil mi? Alevli hakaretlerinin arasında? Kendimi şeker gibi hissediyorum."

Güldü, sesi yumuşak ve tatlıydı. "Kapa çeneni." "Ben büyüyen bir çocuğum."

Bunun üzerine kaşları kalktı ve ben de güldüm. Sonraki sessizlikte kendimi ona yıllardır tanıdığım çoğu kıza anlattığımdan daha fazlasını anlatırken buldum. "Babam bir avukat, memlekette kendi şirketini yönetiyor. Bu yüzden muhtemelen hukuk fakültesine gitmemi istemiştir."

Tezgâhın yanında kaldı. "Neden yapmadın?"

"Hukuk bana göre değil. Annem bir doktor -kardiyolog- ve siz sormadan söyleyeyim, tıp fakültesi de bana göre değildi."

Sağ eli bileziğine gitti, gergin bir alışkanlık olduğunu fark etmeye başlamıştım. "Ve spor rekreasyon senin olayın mı?"

"Futbol benim işim. Eğer bir takımla anlaşabilirsem, oyuncularına yardım edebilirsem, o zaman mutlu olurum." Duraksadım, ağırlığımı değiştirdim. "Ya da koçluk yapmak isterim, belki lise ya da her neyse."

Sürünerek ilerlerken bakışları yere eğildi. Bana daha önce incinmiş ve etrafındakilere güvenmeyen korkmuş bir hayvanı hatırlattı. Göğsümdeki düğüm genişledi ve o korkunç iğnelenme hissi geri geldi, bana duymak istemediğim bir şey söylüyordu.

"Neden futbol oynamıyorsun?" diye sordu.

Ve bu dokunmak istemediğim bir konuydu, ama sorular soruyordu ve onu geri çevirebilmemin bir yolu yoktu. "Bu uzun ve karmaşık bir hikaye ama şu anda yapabileceğim bir şey değil."

Masanın yanında, sandalyenin yanında duruyordu. "Peki ya sonra?"

"Daha sonra ... daha sonra işe yarayabilir." Ve bu doğruduydu. Formumu korursam, oyuna devam edersem, kim bilir? Bu sadece kendime çok fazla düşünme izni verdiğim bir şey değildi. "Güz tatili için mi yoksa Şükran Günü için mi Teksas'a dönüyorsun?"

Kadın homurdandı.

"Muhtemelen hayır."

"Başka planların var mı?"

Avery omuz silkti ve sonra bana futbol hakkında sorular sormaya başladı. Saatler geçmişti ve futbol hakkında olabildiğince bilgili olduğundan emindim. Ayağa kalktığımda öğlen olmak üzereydi. Gerçekten gitmek istemiyordum ama onun bütün sabahını emmiştim.

Bir elimde tavayı çevirirken diğer elimde ekmeği taşıyarak kapısının önünde durdum. "Ee, Avery ..."

Kanepeye yaslandı. "Yani, Cam ..."

"Salı gecesi ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Alnına tedirginlik yerleşti. "Neden?"

"Benimle çıkmaya ne dersin?"

"Cam," diye iç geçirdi.

"Bu hayır demek

değil." "Hayır."

"Bu bir hayır demek," diye itiraf ettim.

"Evet, öyle." Kanepeden uzaklaşıp kapıyı tuttu. "Yumurtalar için teşekkürler."

Yılmadan geri çekildim. "arşamba gecesine ne dersin?"

"Güle güle, Cam."

Shortcake kapıyı kapattı, ama gülümsemesini görmeden önce değil ve evet demesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Sekiz

Görünüşe göre "çok daha uzun" sürenin gerçekte ne kadar uzun olduğunu ciddi şekilde yanlış değerlendirmişim.

Yaz nihayet geçmişe karışırken ve tüm meşelerin yaprakları altın ve kırmızıya dönerken günler haftalara dönüşmüştü. Gökyüzü her geçen gün biraz daha kararmaya başlamıştı ve Potomac'tan gelen bulutlar ve rüzgâr kışın yaklaşmakta olduğu konusunda uyarıyordu.

Avery'ye haftada en az iki kez çıkma teklif ettim. Her seferinde hayır dedi ve ben her seferinde daha da kararlı hale geldim. Astronominin ortasında bir noktada, o aceleyle notlar alırken ve ben Winchester'ların Chevy Impala'sını çizerken, bu *kovalamacanın* tüm meydan okuma yönünün artık denklemde gerçekten yer almadığını fark ettim.

Drage'in asitle yıkanmış kot pantolonuyla yükseltilmiş platformun bir tarafından diğer tarafına süzülüşünü izlerken ona bakınca, dudaklarımda sevgi dolu bir gülümseme belirdi.

Avery'nin etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, onun etrafında o kadar çok olmak istiyordum ve yaptığımız tek şey konuşmaktı. Bir piliçle takılmak, fiziksel bir eğlence olmadan sadece takılmak, benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi. Daha fazlasına, çok daha fazlasına hazır olsam da, sadece onunla olmaktan *memnundum*. Ve bu benim için çok yeniydi.

Her Pazar evine yumurta ve farklı türde unlu mamullerle gidiyordum, çikolatalı her şeyin onun için bir kazanç olduğunu çok çabuk öğrenmiştim. İkinci gidişimde beni gördüğüne ilk seferinde olduğu kadar sevindi ama rol yapmayı çabucak bıraktı. Ve bu bir roldü, çünkü beni gördüğünde kahverengi gözlerinin ısınma şekli bana sesli olarak söylemek istemediği şeyi söyledi.

Ne zaman birlikte olsak hep temkinli davranırdı ama kısa bir süre sonra rahatlamaya başladı ve işte o zaman gerçek Avery kafasını dışarı çıkarırdı.

Profesör Drage dersine ara verdi ve Shortcake durdu, sağ elini bileğinden bükerek sanki bir bükülmeyi çözmeye çalışıyordu.

Kalemimi kucağıma bırakırken ne yaptığımı düşünmedim. Söz konusu Shortcake olduğunda, nadiren düşünürdüm. Belki de bu bir sorundu.

Kalemi parmaklarının arasından kapıp defterinin üzerine koyduğumda Shortcake'in nefesi kesildi. Başını sertçe bana doğru çevirdi, kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, ona doğru kayarak.

Ellerimi sağ elinin etrafında kavislendirdiğimde Avery'nin göğsü yükseldi. "Bir şey yapıyorsun."

"Şşş." Başparmaklarımı eline bastırdım, hafifçe yanlardan, serçe parmağının üzerinden ve arasından geçirdim.

Gözleri ellerimizden yüzüme doğru kayarken genişledi. "Ne ... ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Başparmağımı önce yüzük parmağına, sonra da orta parmağına götürüp narin kemiklerin izini takip ederek fısıldadım. "Eline kramp girmiş gibi görünüyordu. Bugünkü iyiliğimi yapıyorum."

"Ama-"

"Sus." Parmağım işaret parmağıyla başparmağının arasındaki etli kısma girdi ve Avery'nin nefesi kesildi. "Başımızı belaya sokacaksın."

Yanaklarına pembe bir leke bulaştı. "Bana dokunan sensin." "Ve ses çıkaran da sensin."

Elini ters çevirip avuç içini okşarken ağzını kapattı. Derin bir nefes aldı ve sonra koltuğa geri yaslandı, kolu ve vücudu o kadar da sert değildi. Kirpiklerimin altından onu izledim ve alt dudaklarını dişlerinin arasında emdiğinde, bu hareket doğrudan içime bir sarsıntı gönderdi. Sikim zıpladı ve birden yaptığım şeyin pek de iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Ders sırasında erekte olmaktan daha garip bir şey olamazdı.

Ama teni benimkinin altında ısındı, saten gibi pürüzsüz ve yumuşaktı ve David Beckham kafamın yanından bir futbol topuna tekme atabilirdi ve ben duramazdım.

Ellerim hafif kazağının kolunun altından geçerek bileğine doğru ilerledi. Cildi orada daha da yumuşaktı, ince mavi damar dudaklarımla ve sonra dilimle izlemek istediğim hassas bir çizgi oluşturunuyordu.

Tanrım, teninin tadına bakmak istiyordum. Kot pantolonumun ağ kısmı üç beden küçülmüş gibi hissediyordum. Ondan etkilendiğime şüphe yoktu ama bazen, şu anda olduğu gibi, bu neredeyse acı veriyordu. Onu öpüp öpemeyeceğimi merak ediyordum - elini dudaklarıma götürsem kimse fark eder miydi? Biz

Onu öpsem ya da elimi o güzel kalçalarının arasına soksam bile Drage'in ne yaptığımıza dair hiçbir fikri olmayacak kadar arkada.

Ama bir şey... ensemdeki o lanet karıncalanma hissi beni geri çekti. Kendimi bu kadar kontrol etmeyi nereden öğrendiğimi bilmediğimden, aptalca bir şey yapmadan önce elini indirip arkama yaslandım. Ve şu anda bir sürü aptallık yapabilecek durumdaydım. Nefes alış verişimi yavaşlatmaya zorladığımda ve ona bakamadan önce birkaç saniye geçti.

Shortcake bana bakıyordu, gözleri sırlarla doluydu. Bakışlarımız kilitlendi ve aramızdan sonsuz bir şey geçti, neredeyse gözlerimle görebileceğime yemin ettiğim bir kıvılcım.

Tanrım, sesim vajina gibi çıkıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, kalemini eline alırken biraz nefes nefese.

Koltuğumda kayarak uyluklarımı açtım, ağrıyı hafifletmeyi umuyordum ama Kasap Merkezi'ne doğru büyük bir ereksiyonla yürüyeceğimi hayal ediyordum. "Avery?" Fısıldadım.

"Cam?" diye karşılık verdi, aynı derecede alçak sesle. "Benimle çık."

Boğazı yutkunmaya çalıştı ve dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır."

Başımı koltuğun arkasına yaslayarak sııttım.

Çarşamba günü Ollie ve Jase ile birlikte Principles of Sports Nutrition'da olmam gerekiyordu ama Butcher Center'a kadar kışımı kaldırıp yürüyecek halim yoktu. Arabayla gidersem park yerimi kaybederdim ve bu da tam bir baş belası olurdu.

Ve tesadüfe bakın ki Avery'nin arkadaşlarıyla öğle yemeği yediği saatlerde çalışma odasının dışındaydım. Varlığımın Shortcake'le bir ilgisi olduğundan değil.

Kimi kandırıyordum ki? Bembeyaz kışımın neden Den'in önünde durduğunu çok iyi biliyordum. Kitapçının kapısı açıldığında merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

"Cam!"

Tiz çığlıkla irkildim ve Susan ile Sally'yi görmek için döndüm. Yoksa Molly ve Mary miydi onlar? Hiçbir fikrim yoktu. İkisi bana birbirinin aynısı gibi göründü. Birinde

Biri platin sarısı, diğeri platin çizgileri olan açık kahverengi saçlıydı. İkisi de bronzdu. Her ikisinin de sıkı vücutları vardı ve sanırım bir noktada onlardan biriyle öpüşmüş olabilirim.

Ya da ikisini de.

"Selam," dedim gülümseyerek. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı *über sarışın*. Merdivenlerden zıplayarak çıktı, arkadaşı da onu yakından takip ediyordu. O zaman onun Susan *olduğunu* anladım, bu da diğerinin Sally olması gerektiği anlamına geliyordu. "Seni uzun zamandır görmemiştim."

"Sonsuza kadar," diye tekrarladı Sally. "Son zamanlarda hiçbir partiye katılmadın."

Bu kadarı doğruydı. Derneklerde verilen partilerden herhangi birine katılmayalı haftalar, hatta aylar olmuştu. Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. "Meşguldüm."

Susan saçlarını omzunun üzerinden atarken suratını astı. "Bu hiç eğlenceli değil.

Herkes seni özlüyor."

Balkonu geçip mavi-altın çift kapıyı açarak Çalışma Odası'na girerken herkesin kim olduğunu merak ettim. "Bu kadar eğlenceyi kaçırıyor muydum?"

"Hem de çok." Susan bir şekilde benim önüme geçti ve televizyonun önündeki koltukların önünde durduk. Bakışlarım onun ötesine geçip sıra sıra dizilmiş masaların üzerinde gezinirken elini göğsüme koydu. "Eminim Sally'yle ben sana yardımcı olabiliriz."

"Öyle mi?" Bakır rengi bir başın tepesi göründü ve onun karşısında oturan koyu tenli çocuğu tanıdım. Kızlar başka bir şey söylediler ama ben dikkat etmedim. Geri adım atarak kızlara gülümsedim. "Bakın, benim gitmem gerek. Sonra görüşürüz çocuklar."

Cevap beklemeden uzaklaştım ve sonbahar güneşine doğru ilerleyen bir grup insanın önünü kestim. Beni fark eden Jacob'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Shortcake'e bir şeyler söyledi ve onun omuzları gerildi. Şaşırmadım. Bunu bekliyordum. Ne zaman bir araya gelsek, her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorduk. Konu ona gelince sabrım ben bile şaşıırıyordum.

"Hey, Cameron!" Jacob son derece neşeli bir sesle konuştu. "Nasıl gidiyor?"

"Selam Jacob. Brittany." Shortcake'in yanındaki koltuğa oturdum ve kolunu dürttüm. "Avery."

Merhaba diye mırıldandı ve ardından "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bilirsin işte, fesatlık ve kargaşa."

"Bu bana Harry Potter'ı hatırlattı," dedi Brit belli belirsiz gülümseyerek.
"Yeniden okumam gerek."

Bütün gözler ona çevrildi.

Elini saçlarının arasında gezdirirken yanaklarında kızıl bir renk belirdi. Brittany'yi çok iyi tanı mıyordum ama benim liseme gittiğini ve oldukça havalı göründüğünü biliyordum. "Ne?" dedi. "Rastgele şeylerin bana Harry Potter'ı hatırlattığını itiraf etmekten utanmıyorum."

"Şuradaki adam bana Snape'i hatırlatıyor." Çenemi arkamızdaki masaya doğru eğdim. "Yani anlıyorum."

Brittany'nin yüzünde minnettar bir gülümseme belirdi.

"Her neyse, siz ne yapıyorsunuz?" Bacağım Shortcake'inkine değecek şekilde yer değiştirdim. "M&M ve Skittles ile mi oynuyorsunuz?"

"Evet, o ve gelecek haftaki tarih vizesine çalışıyoruz. Avrupa'nın haritasını çıkarmamız gerekiyor," diye açıkladı Jacob.

"Ouch." Bacağımı onunkine vurduğum. O da bana karşılık verdi.

"Ama Avery, harika, Avery ..." Shortcake'in bakışları artarken Jacob'ın sırtı yayıldı. "Ders çalışmamıza yardım ediyor."

"Öyle." Brittany, Jacob'la bakıştı ve benim de ilgim arttı.

Jacob öne doğru eğildi ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Çalışmaya başlamadan önce Avery'ye yeşil rengi daha sık giymesini gerektiğini söylüyordum. O saçlarıyla onu seksi yapıyor."

"Ondaki yeşil rengi beğendin mi, Cam?" Brit sordu.

Ne giydiğini fark etmemiştim ama ona döndüm ve bakışlarım yeşil kazağın üzerinde gezindi. "Rengi ona çok yakışıyor ama her gün çok güzel görünüyor."

Shortcake nefes verirken kızardı.

"Güzel mi?" Brit iç çekti.

"Çok güzel," diye tekrarladım, dizini tekrar dürterek. "Peki siz ders çalışırken bir şey öğrendiniz mi?"

Shortcake, "Sanırım bulduk." dedi.

"Senin yüzünden." Jacob Brittany ile bir bakış daha paylaştı. "Avery bu şarkıyı ülkelerin nerede olduğunu hatırlamama yardımcı olması için buldu."

"Ona şarkını söyle." Brittany ona dirsek atarak bana doğru sıçramasına neden oldu.

"Hangi şarkı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "O şarkıyı bir daha söylemeyeceğim." Jacob gülümsedi. "Bu Hırvatistan şarkısı."

Avery'nin yüzündeki ifade öldürebilirdi.

Güldüm. "Hırvatistan şarkısı mı? Ne şarkısı?"

"Hayır," dedi. "Bir daha şarkı söylemeyeceğim. Bu benim yeteneğim değil."

"Ne tür yeteneklerin var?" Ben sorduğumda bana baktı, gözleri inanılmaz derecede büyümüştü. "Avery?"

"Anlat," diye ikna etti Jacob.

Brit sıçradı. "Yetenekler eğlencelidir."

"Olabilirler." Başımı eğerken sahip olduğum ve onunla paylaşmaya fazlasıyla istekli olduğum tüm yeteneklerimi düşünüyordum. Dudaklarımız arasında sadece bir iki santim vardı ve yumuşak iç çekişi kanımda dolaştı.

"Bana yeteneklerinin neler olduğunu söyle, tatlım."

Jacob iç çekerek, "Tatlım," diye mırıldandı.

"Dans," dedi. "Dans ederdim. *Eskiden* dans ederdim."

Merak içime aktı. Şansımız neydi? "Ne tür bir dans?"

"Bilmiyorum." Skittles paketini kaptığı gibi avucunun içine boşalttı. "Bale, caz, step, çağdaş, bu tür şeyler."

"Bok yok mu?" Jacob'ın kaşları havaya kalktı. "Altı yaşındayken bir ay kadar step yapmıştım ve sonra itfaiyeci ya da onun gibi bir şey olmak istediğime karar verdim. O iş çok zordu."

Brit kıs kıs güldü. "Dans etmeyi denedim ve kıcıımı sallamaktan öte bir koordinasyonum ya da zarafetim olmadığını fark ettim. Bu konuda iyi miydin?"

Shortcake omuz silkti, bakışları şeker parçalarına sabitlenmişti. "Yaklaşık on yıl boyunca ders aldım, bazı yarışmalara katıldım ve birçok resital verdim."

"O zaman iyiydin!" Brit haykırdı. "Eminim tüm o çılgın dönüşleri ve numaraları yapmışsındır."

Ona bakarken inanmadım. O bir dansçıydı. Hiç aklıma gelmezdi, çünkü tanıdığım tüm dansçılar özgüvenle dolup taşardı, ama bu bacaklarında gördüğüm yağsız kasları açıklıyordu, asla kaybolmayan türden bir ton.

"Kız kardeşim beş yaşından beri dans ederdi," dedim biraz şaşırarak. "Hâlâ da dans ediyor. Sanırım onu durdurmak isteyen birini keserdi."

Skittles'ını bitirdi ve başını salladı. "Eğer seviyorsanız dans etmek bağımlılık yapabilir."

"Ya da bu işte iyiler," diye araya girdi Brit.

Omzuna omzumla vurarak dikkatini çektim. O kadar yıldır dans ediyor olmasına rağmen, bundan geçmiş zaman kipinde bahsetmesine şaşırmıştım. "Neden bıraktın?"

Bakışlarında uzaklara ait bir ifade belirdi ve o anda bulunduğu yerin şimdiki zaman olmadığını anladım. Bu bakışı onun üzerinde çok görmüştüm ve o anlarda nereye gittiğini hep merak etmiştim.

Sonunda, M&M'lere doğru giderken tekrar omuz silkti. "Sanırım bundan sıkıldım. Kız kardeşin yarışmalara katılıyor mu?"

Ona inanmamıştım. Hem de hiç. Dans kanda vardı, ama üzerine gitmedim. Şu anda değil. "Her yeri gezdi ve yazı burslu olarak Joffrey Bale Okulu'nda geçirdi."

"Vay anasını!" Ağzı açık kaldı. "Çok iyi olmalı." Gururla gülümsedim. "Öyle."

Avery bana gülümsedi ama dakikalar ilerledikçe bakışları boş şeker paketine kayınca gülümsemesi soldu. Arkadaşları ve ben onu konuşmaya ikna etmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bundan sonra hiçbir şey söylemedi. Onda bir şeyler vardı ve bunun sessizleştğinde nereye gittiğiyle ilgili olduğunu biliyordum.

Ayrılmak için ayağa kalktığında vedalaştım ve onu serin esintiye ve parlak güneşe doğru takip ettim. Tepeye doğru çıkarken sessizdim, ona nasıl yaklaşacağımdan emin değildim. Avery hakkında keşfettiğim çok şey olmasına rağmen hala bilmediğim çok şey vardı. Geçmişini ve düşüncelerini kendine yakın tutuyordu.

Byrd Center'ın orada biri adımı bağırdı ve caddenin karşısına geçerken dalgınca el salladım.

Knutti'nin önündeki boş bankların yanında durduk ve derin bir nefes aldım. "Sen iyi misin?"

Çenesini yukarı kaldırarak gözlerini kıstı. "Evet, ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Yüzümdeki gülümsemeyi hissetmediğim için başımı salladım. "Yarın gece için hala anlaştık mı?"

"Yarın gece mi? Oh! Astronomi ödevi. Evet, benim için uygun."

"Güzel." Kışımı kaldırıp sınıfa gitmem gerektiğini bilerek geri çekildim.
"Görüşürüz o zaman."

Shortcake döndü ve sonra tekrar bana döndü. "Cam?"

Göğsümde bir düğüm attı. "Evet?"

Bileziğiyle oynarken bakışları başka yöne kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Çalışma odasında ne yapıyordun? Normalde dersin yok muydu, şimdi olduğu gibi?"

Bakışlarını tutarken gülümsedim. "Evet, normalde şu anda dersim var ama seni görmek istedim."

Yüzüne bir şok ifadesi yayıldı ve sonra daha dudaklarına değmeden gözlerindeki gülümsemeyi gördüm. Düğümün tuhaf bir şekilde büküldüğünü hissederek, onu yakalayıp öpmeden önce döndüm.

Çünkü bunu yapmaya çok yaklaştım.

Sokağın karşısına geçtiğimde kısık bir ısıklık dikkatimi çekti. Sol tarafa baktığımda Jase'in elinde cep telefonu ile bir ağacın altında durduğunu gördüm. Lanet olsun. Batı Kampüsü'nden aceleyle gelmiş olmalı.

"Bensiz derse gelmiyor musun?" diye sordu ona doğru ilerlerken, taktığı havacı gözlükleri gözlerini gizliyordu. Çok az insan o güneş gözlüklerini bir pislik gibi görünmeden çıkarabilirdi. Ben onlardan biri değildim.

Dikkatim Jase'in omzunun ötesine, caddenin karşısına kayarken omuz silktim ve Knutti Hall'un kapılarından kaybolan Shortcake'e son bir kez baktım.

Jase iç çekti. "Takıntılısın."

"Ha?"

Knutti'ye doğru başını salladı. "Daha önce bir kızla takılmak için sınıf atladığını hiç sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Avery ile takılmak için dersi ektiğimi nereden biliyorsun?" Kaşları güneş gözlüklerinin üzerinden kalktı. "Ben aptal değilim."

"Bu tartışmaya açık bir konu."

Jase beni tersledi. "Bakalım. Ders erken bitti, ben de tam zamanında buraya geldim ve senin iyi bir çocuk gibi yürüdüğünü gördüm. Adını söyledim. Bana *el salladın* ve gitmeye ya da ona bakmaya devam ettin."

Kapıya doğru dönerken kaşlarım havaya kalktı. "Adımı bağırın sen miydin?"

"Aynen öyle," dedi iç geçirerek. Bana baktı ve tek gördüğüm güneş gözlüklerinin içindeki yüzümdü. "Seninle çıkmayı kabul etti mi?"

"Hayır."

Jase başını salladı. "Dostum, bu kız söz konusu olduğunda boku yemiş durumdasın."

Dokuz

"Senin için elmalı turta." Küçük ikramı Avery'ye uzattım ve sonra McDonald's çantasından diğerini çıkardım. "Bana da elmalı turta."

Shortcake kutuyu soyup açtı. "Sence gerçek elma mı kullanıyorlar?"

"Tanrım, gerçekten bilmek istemiyorum." Kabuğunu ısırđım, inleyerek tatlılık. "Ah, bu bok çok iyi."

Gözleri üzerime dikildi. "Yemin ederim. Ne zaman bir şey yesen orgazm olacaktıydın gibi ses çıkarıyorsun." Bunu söylerken yüzü kızardı. "Ya da her neyse."

"Artık boşalıırken nasıl ses çıkardığımı biliyorsun."

Kabuğun bir kısmını koparıırken burnunu kırıştırdı. "Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum."

"Biliyordum."

Shortcake güldü ve sonra kabuğu ağzına attı. "Berbatsın."

"Ben mükemmelim." Bakışlarımı ön camdan dışarı sabitledim. Fen binasının arkasındaki otoparkta oturuyorduk. Gökyüzünün koyu mavisi hızla geceye dönüyordu ama yoğun bulutlar uğursuz görünüyordu. "Bunu yapmak için muhtemelen başka bir gece seçmeliydik."

Torbayı aldı ve dilimlenmiş tüm elmaları içine kazıdı, alt kabuğu temiz bıraktı.

"Bu büyük bir kayıp."

Bana yan gözle bakarken gözleri sıcacıktı. "Onları torbadan çıkarıp yemek ister misin? İçinde birkaç güzel inilti daha varmış gibi konuşuyorsun."

"Tatlım, hiçbir şey duymadın ..." Durakladım, ona göz kırptım. "Henüz."

Gözlerini devirdi. "Daha çok hiç gibi."

"Hanımefendi çok mu fazla itiraz ediyor?"

"Seni aptal." Shortcake güldü ve sesi hafıftı. "Bu 'hanımefendi çok fazla itiraz ediyor, sanırım' demek. "

Uzanıp omzundaki kalın saç tellerini geriye doğru taradım. Geri çekilmedi, bu büyük bir ilerlemeydi. "Bunu düzeltebilmen de bunun bir başka kanıtı."

Parmaklarını silerek temizlerken bir kahkaha daha attı. "Her neyse. Hazır mısın?"

"Hazırdım ama durup elmalı turtta almanız gerekiyordu."

"Ne?" Koltuğu bana doğru çevirdi. "Bu senin fikrindi."

Masumca göz kııptım. "Son yirmi dakikayı bu şekilde hatırlamıyorum."

Kuru bir bakışla beni kıstırdı.

"Hepiniz 'Elmalı turtaya ihtiyacım var' diyordunuz ve ben ne yapabilirdim ki? Ben size hizmet etmek için yaşıyorum."

Çantayı yuvarlayarak bana doğru fırlattı ama ben yakaladım. "Aslında, 'Karnımda yemeğe ihtiyacım var' gibi bir şey söyleyen sendin. "

Güldüm. "Bu küçük macerayı böyle hatırlamıyorum."

Koluma vurdu ve geri çekilirken elini yakaladım. Elini kaldırdığımda dudakları aralandı ve avucunun ortasına hızlı, tamamen yüzde 100 iffetli bir öpücük kondurdum. "Hazır mısın?"

Gözlerini kocaman açarak elini göğsüne götürdü ve başıyla onayladı. Kamyonetten inip binaya girdiğimizde yüzü kızarmıştı. Güzel pembe dudaklarımla onu kovalamak istememe neden oldu, ama sonra önümden kaydı.

Şikayet ettiğimden değil.

Önümdeki merdiven boşluğunu tırmanırken Avery'nin kışının tatlı salınımını izledim ve çatıya ulaşp Philips teleskopunun önünde durduğumuzda bacaklarımın arası zonkluyordu.

Bu iş saçma olmaya başlamıştı.

Elimden başka bir şeyle boşalmayalı *aylar* olmuştu ve Jase'in bana gidip başka biriyle yatmamı söyleyeceğini biliyordum ama Avery'den başkasını düşünemiyordum bile.

Jase dün haklıydı.

Konu ona geldiğinde çok kötü durumdaydım ve istediğim gibi de değildi.

"Bu şeyi nasıl kullanacağını bildiğinden emin misin?" diye sordu, başını yana eğerek.

Önüne geçerek ona bir bakış attım. "Ne? Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Drage bunun ve görüntüleme kameralarının üzerinden geçerken sınıfta dikkatini vermiyor muydun?"

Kollarını kavuştururken kalçasını dışarı çıkardı. "O bunun üzerinden geçerken sen Duck Dynasty'nin oyuncularını çiziyordun."

Güldüm, sevindim çünkü Drage teleskobu nasıl kullanacağını anlatırken ben de tam olarak bunu yapıyordum. Bu da Shortcake'in bana çok dikkat ettiği anlamına geliyordu. Kontrolleri ayarladım. "Dinliyordum."

"Uh-huh." Rüzgâr hızlanıp çatıda dönmeye başlayınca daha da yaklaştı, saç tellerini toplayıp yüzünden geriye savurdu. Tanrım, orada dururken çok güzel görünüyordu. Başımı salladım, tekrar teleskopa odaklandım ama bu zordu, çok zordu.

"Sen aslında oldukça iyi bir sanatçısın," dedi.

"Biliyorum."

Pek de dostça olmayan bir ses çıkardı.

Kolu kaydırdım. "Hayatımda bir ya da iki kez teleskop kullandım." "Bu rastgele."

"Tamam. Daha önce derse girdiğimde kullanmıştım." Ona hızlı bir sırtıts attım, sonra dürbünün konumunu kontrol ettim. "Dostum, şu bulutlar gelmeden önce bir şey yakalayabilecek miyiz bilmiyorum."

"O zaman acele etsen iyi olur." "Otoriter."

Shortcake sırttı.

"Buraya gel de sana bunu nasıl kullanacağını göstereyim." İçeri girmesi için ona yeterince alan tanıyarak, kalçası benimkine sürtünürken yanağımın içini ısırdım, kelimenin tam anlamıyla *acı* çektiğim yere çok yaklaştı. "Dikkatini verecek misin?"

"Pek sayılmaz." Hâlâ gülümsüyordu.

"En azından dürüstsün." Kendime işkence ediyordum. Ona doğru eğilmemin, kollarımla onu kafeslememin tek bahanesi buydu. Kokusu, çilek ve misk karışımı o cennet kokusu, vücudumun pek çok parçasının seğirmesine neden oldu. Sertleşmediğini belli belirsiz fark ettim. Bu iyi bir şeydi.

"Bu bir Philips ToUcam Pro II." Boğazımı temizledim. "Teleskopa bağlanıyor. Bu ayarlarda, teleskobun net bir görüntüsünü elde edebilmeniz gerekir."

Satürn. Buna bastığınızda bir görüntü yakalayacaktır."

"Tamam." Saçlarının yanlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Satürn'ün bir görüntüsünü almamız gerektiğini sanmıyorum."

"Huh." Satürn de neyin nesiydi? Tek düşünebildiğim ne kadar yakın olduğumuz, vücudundan yayılan sıcaklığı nasıl hissedebildiğimdi. Neden çatıda olduğumuzu bile bilmiyordum. "Hey."

Başını geriye doğru eğdi ve saçlarının kenarlarının yanağımın üzerinde kaymasına neden oldu. O saçların vücudumun diğer bölgelerinde kaydığını hayal ettiğimde nabzım hızlandı. "Hey ne?"

"Benimle çık."

"Kapa çeneni." Öne doğru eğilip teleskopa bakarken bir sırtıış belirdi. Vücudu tekrar benimkine değdi ve ben bir iniltiyi bastırdım. "Ben bir şey görmüyorum."

Gülüşüm boğuk geliyordu. "Çünkü lens kapağını çıkarmadım."

Karnıma dirsek attı, bu da beni tekrar güldürdü. "Pislik."

Bu gece sınırları zorluyordum. Nedenini bile bilmiyordum ama objektife uzanıp sırtına bastırırken kendimi durduramadım. O zaman sustu ve yumuşak nefesi içimi titretti. Uzaklaşmasını bekledim, çünkü isterse uzaklaşabilirdi ama uzaklaşmadı.

Ona baktım ve kalın kirpiklerinin yanaklarını havalandırdığını gördüm. "Ne?"

"Kenara çekilip bunu yapman senin için daha kolay olurdu," dedi, sesi farklıydı, daha ağırdı.

"Doğru." Ağzım kulağının yanında olacak şekilde eğildim. "Ama bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Avery titredi ve tüm vücudum gerildi. "Git kendi başına eğlen."

Bunun ne kadar sık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu gerçekten hiç eğlenceli değil." Durakladım, hareket etmiyordum. "Tekrar dene."

Bir an tereddüt ettikten sonra öne doğru eğildi ve gözünü teleskopa dayadı. Birkaç saniye geçti. "Vay canına."

"Gördün mü?"

Doğruldu. "Evet, bu oldukça havalı. Gerçek hayatta hiç gezegen görmemiştim. Yani, bunu yapmak için zaman ayırdım. Oldukça havalı."

"Ben de öyle düşünüyorum." Saçından birkaç tutam kopardım ve gözüme çarpmalarını engelledim. "Neye bakıyor olmamız gerekiyor?"

"Yay ve sonra çaydanlık asterizmi ve onun buharı, her neyse-" Alnından kötü, soğuk bir yağmur damlası sıçradı ve göğsüme doğru sarsıldı. "Oh, kahretsin."

Bir damla daha düşerken Shortcake ciyakladı ve gözleri benimkilerle buluşarak döndü. İliklerimize kadar ıslanmak üzereydik. Nefesimin altında küfrederek elini tuttum ve onu çatıya doğru çektim. Gökyüzü yarılıp da dondurucu yağmur bizi sıırıslıklam ettiğinde neredeyse kuru zemine ulaşmıştık.

"Aman Tanrım," diye çığlık attı. "Çok soğuk!"

Gülerek durdum ve etrafımda dönerek onu göğsüme doğru çektim. Yağmur üzerimize yağarken onun geniş gözleri benimkilerle buluştuğunda kısa bir saniye oldu. Gülümsemem tek uyarımdı.

Dalarken bir kolumu ince beline doladım, onu ayaklarından kaldırdım ve omzumun üzerinden fırlattım. Şaşkın çığlığı gülmeme neden oldu ve göğsümde balon benzeri bir basınç - bunu ancak böyle açıklayabilirdim - genişledi ve gol atmak gibi iyi hissettirdi.

"Çok yavaş koşuyordun!"

Parmakları kazağımın arkasına saplandı. "İndir beni, seni adi herif.
-"

"Dayan!" Kolumu kalçalarına sıkıştırdım ve havalandım.

Derin su birikintilerinde kayarken, çatıda kayarken neredeyse çimento yiyorduk. Ağzından çıkan ve bana yönelttiği kelimeler askerlerin kulaklarını yakabilirdi.

Kayarak durdum ve kapıyı çekerek açtım, yağmurdan kaçarken eğildim. Yüzü duvara dönük olmayacak şekilde dönerek kalçalarından tuttum ve onu aşağı indirdim.

Vücudu önümden aşağı kayarken keskin bir ihtiyaç beni delip geçti. Ellerim kalçalarında sıkılaştı ve başını geriye doğru eğdi. Gözleri koyu çikolata kahverengisine dönüştü ve ben bir şekilde onu daha da yakınımaya çekerken beynim durdu. Tahrik olduğumu hissetmesi gerektiğini biliyordum ve daha öpüşmediğimizi düşünürsek, bununla ilgili bir şey yanlış görünüyordu, ama gitmesine izin veremezdim.

Ellerini göğsüme bastırdı ve beni iteceğini düşündüm ve o anda Tanrı'ya yemin ettim, ne kadar zor olursa olsun, bunu yaparsa onu bırakacaktım.

Ama yapmadı.

Avery'nin elleri göğsümde, çarpan kalbimin üzerinde düzleşti ve bunu hissetmiş olmalıydı.

Elim kendi kendine hareket etti, belinden yukarı kıvrıldı ve sonra kolunun üzerinden boğazına ve sonra yanağına gitti. Parmak uçlarım yanaklarını sıyırıp şakaklarına yapışmış saçlarını yakaladığında nefesi kesildi. Saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdım, elim öylece kaldı.

"Sırılsıklam

olmuşsun." "Sen

de öyle."

Başparmağımı yanağının eğiminde gezdirdim. "Sanırım bunu başka bir gece denememiz gerekecek."

"Evet," diye fısıldadı gözleri titreyerek kapanırken ve sonra tekrar açılırken.

"Belki de önce hava durumunu kontrol etmeliydik." Gülümsediğinde, karşılık olarak kalçalarımı oynattım. Vücudu akıl almaz bir şekilde titredi ve kirpikleri aşağı indi. Dudakları daha da aralandı ve ben onu bırakmak istemedim. Bu kadar yakınken kendini çok iyi hissediyordu.

Başımı eğip onu öpmek istediğimde ve buna ihtiyaç duyduğumda göğsü kısa, derin nefeslerle yükseldi. Sadece bir kez. Tek istediğim buydu. Gözlerim kapanmaya başladı.

Avery aniden geri çekildi ve bir elini göğüslerinin arasına bastırdı. "Sanırım bu geceyi bitirmeliyiz."

Bir an hareket edemedim ve sonra başımı duvara yaslayarak arkama yaslandım. Konuşabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Evet, konuşmalıyız."

Binadan çıkıp daireye dönmek kolay olmadı. Hâlâ bir yay gibi gergindim. Hiçbir şey o gerginliği yok edemiyor gibiydi. Alfabeyi tersten okumayı denedim, yakındaki binada yaşayan ve bazen köpeğini beyaz bir gecelikle gezdiren yaşlı kadını düşünmeye çalıştım. Görüntü hoş değildi ama yine de işe yaramadı.

Otoparktan geçip tentenin altına girdiğimizde yağmur hâlâ devam ediyordu. Başımı salladım, her yere su sıçradı. Avery dairelerimize çıkan merdiven boşluğunun dibinde durdu ve ben de az önce ona yağdırdığım yağmurdan olduğunu düşündüm. Özür dilemek için ağzımı açtım ama yan döndü, bana bakarken yüzü solmuştu.

Çok farklı bir sızı göğsümü delip geçti, gözlerindeki şaşkınlık ve korkuyla oradaki düğümü harekete geçirdi. Korku. Anlamamıştım.

Bunu ona ben mi yaptım? Hayır. Buna inanamazdım. Bana verdiği tepkiye değil. Bunu gözlerinde gördüm. Onu öpmemi istemişti, muhtemelen benim onu öpmek istediğim kadar çok istemişti ama geri çekilmişti çünkü Gerçekten bilmiyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip alnımdan çektim. "Benimle dışarı çık."

"Hayır," diye fısıldadı.

Hafifçe sııttım ve sanki bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi göğsü düştü, omuzları gevşedi. "Her zaman yarın vardır."

Beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Yarın hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Göreceğiz."

"Görecek bir şey yok. Zamanını boşa harcıyorsun."

"Seninle ilgili olduğunda, asla zamanımı boşa harcamam." Ve bu lanet gerçektir.

On

Sonbahar tatilinden önceki Çarşamba günü yine beslenme dersini atlayıp Avery'yi aradım ve onu bu ders sırasında her zaman olduğu yerde buldum: Brittany ve Jacob'la birlikte çalışma odasında. Bulmam iyi oldu. Üç önemli şey keşfettim.

Shortcake arkadaşlarına benden bahsediyordu, çünkü ona çıkma teklif ettiğimi biliyorlardı. Bunun için puan.

Ayrıca beni bir seri katile benzetti.

Gücendiğimden değil ama Ted Bundy ile aynı cümlede anılmak her gün rastlanan bir şey değildi.

Ama arkadaşları bir randevuyu tamamen destekledi. Onlardan hoşlandım.

"Her neyse," diyordu Brittany, gözleri kan kırmızısı, tamamen mahcup olmuş Avery'ye bakarken keyifle parlıyordu. "Bu benimle ve seri katiller hakkındaki engin bilgimle ilgili değil. Bu konuda seni daha sonra şaşırtabilirim. Bu seninle ilgili, Avery. Seri katil olmayan bu genç beyefendi sana çıkma teklif ediyor. Bekarsın. Gençsin. Evet demelisin."

"Aman Tanrım." Ellerini yüzüne dayayarak inledi. "Hepinizin eve gitme vakti gelmedi mi daha?"

Derin bir kahkaha attım. "Benimle çık, Avery."

Bana döndü, biraz şaşkın görünüyordu. "Hayır."

"Gördünüz mü?" Brittany ve Jacob'a hitap ettim. "Sürekli beni geri çeviriyor." Jacob şaşkın şaşkın baktı. "Sen bir aptalsın, Avery."

"Her neyse." Ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Ben derse gidiyorum." "Seni seviyoruz!" Jacob bağırdı.

"Hı-hı" diye mırıldandı ama vedalaşmak için durdu. Güz tatili yarın başlıyordu ve onlar da evlerine dönüyorlardı. Avery'nin geride kalmasına hâlâ şaşıırıyordum. Dört günlüğüne Teksas'a gitmek büyük bir yolculuktu ama onlardan biriyle eve dönebilirdi. Kuşkusuz, onun burada yalnız kalması fikri hoşuma gitmiyordu.

İş i bitene kadar bekledim ve sonra onu çalışma odasının diğer ucuna kadar takip ettim. Bana kaşlarını kaldırdı. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Gerçek bir seri katil gibi," diye cevap verdim.

"Ciddi olmadığımı biliyorsun, değil mi? Ve bu konuda onlara bir şey söylediğim için özür dilerim. Beni senin hakkında rahatsız etmeye başladılar ve sonra bir baktım-"

"Sorun yok." Kolumu omuzlarına atarak onu binanın dışındaki ağaç kümesine doğru yönlendirdim. Hava soğuktu ve fark etse de etmese de daha da yaklaşarak b ü z ü ş t ü . "Umurumda değil."

"Umurunda değil mi?"

Başımı salladım. Belki de tekrar tekrar reddedilmemin artık bir izleyicisi olması beni rahatsız etmeliydi ama etmedi. Ona baktım ve gülümsedim. Dikkati her zaman kampüste bulunan mavi minibüslerden birine odaklanmıştı.

"Uh-oh," diye mırıldandım.

"Ne?" Başını kaldırıp bana baktı.

Kolumu indirdim, yüzüne dökülen bir tutam saçı yakaladım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. Byrd'ün çatısındaki geceden beri ona dokunmak için her fırsatı değerlendiriyordum ve o da bana izin veriyordu.

"Düşünüyorsun."

"Öyleyim."

"Ne hakkında?"

"Önemli bir şey değil." Dalgınca gülümsedi. Büyük bir gülümseme değildi ama

daha çok gülümsüyordu. "Bu hafta sonu eve mi gidiyorsun?"

"Öyleyim." Yaklaştım, saçlarını topladım ve iki uzun bölüme ayırdım. Böyle sevimli göründüğünü düşünerek gülümsedim. "Yarın sabah erkenden yola çıkıyorum. Pazar gecesine kadar da dönmeyeceğim. Yani bu hafta sana yumurta yok."

"Boo." Yüzü biraz düştü.

"Bunun için çok fazla ağlama." Saçlarının uçlarını yanağına doğru taradım ve bu hafta sonu yalnız kalmak yerine bir şeyler yapmasını tekrar denedim. "Brit'in teklifini kabul edip onunla eve gidecek misin?"

Başını hayır anlamında salladı. "Burada takılacağım ve biraz kitap okuyacağım."

"İnek."

"Pislik."

Saçlarını omuzlarının üzerine yayarken gülümsedim. "Biliyor musun?" "Ne?"

Derin bir nefes alarak geri çekildim ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Bütün hafta sonu dışarıda olacağım için bu gece benimle çıkmalısın."

Güldü. "Seninle çıkmayacağım." "O zaman benimle takıl."

Kaşları çatıldı. "Bunun seninle çıkmaktan ne farkı var?" "Bu gece benimle takılmanı istememin ikimizden ne farkı var?"

Pazar günü takılmak mı?"

Kaşlarının arasındaki örgü solmaya başladı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Rahatça omuz silktim ama kalbim davul gibi çarpıyordu. "Yemek sipariş et ve film izle."

Ağırlığını kaydırdı, temkinliydi. "Bu bir randevuya benziyor."

"Bu benimle bir randevu değil, tatlım." Güldüm. "Ben olsam seni dışarı çıkarırdım. Bu sadece iki arkadaşın takılması, film izlemesi ve yemek yemesi."

Gözlerini kaçırırken dudakları gergin bir çizgi oluşturdu. Birkaç dakika geçti ve kendimi bir başka reddedilmeye daha hazırladım. Nedense, eğer buna hayır derse, bu diğerlerinden daha çok canımı yakacaktı. Nedenini bilmiyordum ama eğer ona bunu yaptıramazsam, gerçekten ne halt ettiğimi yeniden değerlendirmek zorunda kalacaktım.

Shortcake içini çekti. "Evet, tabii. Buraya gel."

Vay anasını! Evet mi dedi? Kendimi sakın olmaya zorlamak zorunda kaldım, çünkü neredeyse gökyüzünü yumruklamak üzereydim. "Vay canına. Çok heyecanlanmadan sakınleş."

"Çok heyecanlıyım." Şakacı bir şekilde omzumu itti. "Ne zaman geliyor sun?"

"Yedi nasıl?"

Bileziğiyle oynarken gülümsedi. "Benim için çalışıyor. Görüşürüz o zaman."

Onu durdurmadan önce kaldırıma çıkmasına izin verdim.

"Avery?" "Evet?" diye cevap verdi, dönerek.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken içimden sinirsel bir enerji fışkırdı. "Akşama görüşürüz."

"Bu kızla çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Oha!" Duştan çırilçıplak çıktım ve Ollie'yi banyonun kapısında dikilirken buldum. "Ne oluyor be adam?"

"Ne?" Omuz silkti. "Sanki senin aletini daha önce görmedim." Başımı sallayarak bir havlu aldım ve kalçalarımaya sardım.

"Ne saçmalıyor sun sen? Ve bekleyebilir mi? Yapacak işlerim var." Yani akşam yemeği ve sinemaya gitmek.

Ollie beni yatak odama kadar takip etti. "Avery'yi soruyordum. Onunla çok vakit geçiriyorsun."

Bir kot pantolon giyip düğmelerini ilikledikten sonra havluyu bırakırken yanıt vermedim.

"Bu gece boş musun?" Ollie ellerini kapının üst çerçevesine vururken sırttı. "Sevişmeyi mi planlıyorsun?"

Dönüp gömleğimi alırken ona karanlık bir bakış attım. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Öne doğru eğildi ve kollarını uzattı. Saçları öne doğru düşerek yüzünün büyük bir kısmını **k a p a t t ı** . "Hayır. Şu anda olmaz."

"Harika." Gömleği üzerime çektim.

"Steve bu gece bir parti veriyor. Gidecek misin?" "Hayır."

"Tabii ki hayır."

Onu yolumdan çekip spor ayakkabılarımı bulmak için oturma odasına yönelirken kaşlarımı kaldırdım. "Madem şaşırmadın, neden sordun?"

Ollie omuz silkti. "Eskiden bütün partilere giderdin."

İç çekerek ayakkabılarımı giydim ve doğruldum. Bu kısım doğrudu. Ağustos sonundan beri yüzümün hepsinde olmadığı gerçeği de öyle.

"Cadılar Bayramı'na gideceğim. Bunu kaçırmayacağım."

"Uh-huh." Ollie kanepeye uzandı.

Bir an ona baktım, sonra raftan birkaç film alırken başımı salladım. Bazen Ollie'nin neden bahsettiğini ya da ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Cam?"

"Öyle mi?"

Başını arkaya eğdi ve sırttı. "Bence Avery ile vakit geçiriyor olman çok güzel. Ondandır hoşlanıyorum. Hoş biri."

"Teşekkür ederim." Bu sözler ağzımdan çıktığı anda neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ollie güldüğünde yanaklarım kızardı. "Siktir git."

Ollie'nin kahkahası beni koridora ve kamyonetime kadar takip etti. Teşekkür mü? Bu hiç mantıklı değildi. Ona ne için teşekkür ediyordum ki? Ama yakındaki Çin restoranına gidip Avery'nin en sevdiği karides kızartmasını sipariş ettiğimde minnettar olduğumu fark ettim. Çok garip bir şeydi, çünkü Shortcake'in tek yaptığı takılmaya evet demektir, ama insanların ona çok yaklaşmasına izin vermediğini biliyordum. Bu onun attığı büyük bir adımdı.

Avery benim için tam bir gizemdi; masumiyet ve cazibe paradoksu; çözmeye kararlı olduğum bir gizem.

On bir

"*Resident Evil* ile devam edelim," dedi Avery tezgahın önünde durup karides kızartmasını dağıtırken. Saçları gevşek dalgalar halinde sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Dar bir antrenman pantolonu ve bir omzunun üzerinden kayarak pürüzsüz, altın rengi tenini ve ince bir askıyı ortaya çıkaran bol bir gömlek giymişti.

Kızın bu halinin ne kadar güzel görüldüğünden haberi yoktu ve ona yaklaşma isteğine karşı koydum. Daha önce mutfakta ona doğru yürüdüğümde garip bir tepki vermiş, kaskatı kesilmiş ve solmuştu.

"Tam gönlüme göre bir kız," dedim ve iki DVD alıp oturma odasına götürdüm. "Kazanmak için zombiler."

Ani ve yumuşak bir parıltı beni onun varlığından haberdar etti. "Ne içmek istersin?" diye sordu.

Omzumun üzerinden baktım. "Sütünüz var mı?"

Burnu kırıştı. "Çin yemeğinin yanında mı istiyorsun?"

"Kalsiyumuma ihtiyacım var."

Yüzünü buruşturup mutfağa gitti ve elinde bir bardak süt ve bir kutu sodayla döndü. "Bu biraz iğrenç, biliyor musun?" Bacaklarını altına sıkıştırarak oturdu. "Tuhaf bir kombinasyon."

"Hiç denedin mi?" Oturdum, uzaktan kumandaya bakıyordum. "Hayır."

"O zaman iğrenç olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle olduğunu varsayarak devam edeceğim." Tabağını aldı ve bana arsız bir sırıtış gönderdi.

"Yıl bitmeden süt ve Çin yemeği denemeni sağlayacağım."

Yüzündeki ifade ölü bedeninin üzerinden geçtiğini söylüyordu ve ben de sııttım. *Resident Evil* başladığında yemeğimize gömüldük ve zombi kıyametinde kadınların nasıl bu kadar çekici görünmeyi başardığını tartışarak daha fazla zaman geçirdik. Alice zombi Dobermanlarla yüzleşirken, tabaklarımızı topladım ve

mutfağa. Oradayken onun için bir bardak süt ve bir kutu kök birası daha aldım.

Sodayı sehpanın üzerine koyarken gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi. Ona daha yakın oturdum. "Size hizmet etmek için yaşıyorum."

Shortcake sırtıttı ve biz de filmi ve devamını dürtmeye devam ettik. Bir ara cep telefonu çaldı. Bakışlarım iPhone'un ekranına kaydı ve UNKNOWN CALLER'ın yanıp söndüğünü gördüm.

"Cevap vermeyecek misin?" Ben sordum.

Hızla öne doğru eğildi, telefonu kaptı ve zil sesini kapattı. Bunu yaparken bu kadar sert olması biraz garip görünüyordu. "Misafirin varken telefona cevap vermenin kabalık olduğunu düşünüyorum."

Tek yaptığımız filmler hakkında aşırı eleştirel olmaktı. "Benim için sorun değil."

Shortcake arkasına yaslandı, dikkatini televizyona verirken tırnağını kemiriyordu. Düşündüm de, onu ne dersten önce ne de kampüste telefonuyla konuşurken gördüğüm bir zamanı hatırlamıyorum. Çoğu kız telefonlarını ellerine ya da yüzlerinin yan tarafına yapıştırmıştı. Okulda popüler olmadığını söylüyordu ve ailesiyle de pek yakın olmadığı belliydi ama ...

Bu işte bir terslik vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Dakikalar geçti ve o hâlâ tırnağını kemiriyordu, şimdiye kadar yaptığını görmediğim bir şeydi bu. Ona doğru uzandım ve parmaklarımı bileğine doladım.

Çenesi yukarı kalktı ve bakışları elime takıldı. "Ne?"

"Son on dakikadır tırnağını ısıırıyorsun." Kolunu kalçasına doğru indirdim ama elimi bileğinin etrafında tutmaya devam ettim. Parmaklarımın uçları birbirine değiyordu. Bileği o kadar küçüktü. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Keskin bir nefes aldı. "Film izliyorum."

"Film gerçekten gördüğünü sanmıyorum." Bakışlarımız buluştu. "Neler oluyor?"

Elini çekti ve ben de bıraktım. İsteksizce. "Bir şey olduğu yok. Film izle."

"Uh-huh." Shortcake'i zorlamanın bana hiçbir şey kazandırmayacağını bildiğim için konuyu kapattım.

Sessizleşti ve ben de DVD oynatıcının altındaki dijital kutudaki saate baktım. Saat onu çoktan geçmişti ve beni her an kapı dışarı etmesini bekliyordum.

Ama kanepede yer değiştirip sağ kolumu arkaya attığımda, vücutunun sol tarafı benimkine değdi.

Dondum kaldım ve aramızdaki iki metrelik zorunlu kişisel mesafeyi koruyarak kıvrılarak uzaklaşmasını beklerken kalbimin durduğuna inandım.

Ama yapmadı.

Lanet olsun, *yapmadı*.

Nefesimi sabit tutmaya zorlayarak başının tepesine baktım. Sonraki yarım saat boyunca vücudumdaki her hücre onun ağırlığının, sıcaklığının ve derin, eşit nefeslerinin farkına vardı.

Başı omzumun hemen altındaki noktaya indiğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Uyuyor muydu? "Avery?"

Cevap gelmeyince, gerçekten de üzerimde uyuyakaldığını anladım. Göğsümde bir şişlik vardı, ne zaman onun yanında olsam oluşan düğümden daha büyük ve daha sıkıydı. Ve ben ona bakarken çok garip bir şey oldu. Vücudumun bazı kısımları onun yakınlığı karşısında sertleşti ama içim güneşte bırakılmış tereyağı gibi yumuşadı.

O kız söz konusu olduğunda boku yedin.

Bu sözler tekrar tekrar aklıma geliyordu. Belki boku yemiştim ama bu anı hiçbir şeye değişmezdim. Onu uyandırmamak için dikkatlice kolumu kanepenin arkasından uzattım ve başını uyluğuma yaslaması için yavaşça aşağıya doğru yönlendirdim.

Ve çok kuzeyde olmayan bir şey genişledi. Belki de en akıllıca fikir bu değildi, çünkü onu bu kadar yakınında tutmak çok cazipti, ama bu ... başka hiçbir kızla hissetmediği bir şekilde doğru hissettiriyordu.

Shortcake ellerini çenesinin altında kavuşturarak ona sokulunca göğsüm kabardı. Bir süre onu izledim, çenesinin pürüzsüz çizgisini, yanağının kıvrımını ve o pembe dudaklarını içime çektim.

Lanet olsun, her yönden sikilmiştim.

Dikkatimi filme vermeye çalıştım ama filmin bitip normal kanalın tekrar açıldığını fark etmemiştim bile. Gözlerim bir kez daha Avery'deydi. Dikkatimin ondan ayrıldığından bile emin değildim.

Odanın serin olduğunu düşündüm, bu yüzden kahverengi ve yeşil yamalı yorganı kanepenin arkasına çektim ve vücudunun üzerine örttüm. Omzunun çıplak genişliği dikkatimi çekti. Gömleği sağ kolundan aşağı kaymıştı ve o küçük askıdan başka bir şey yoktu.

Teninin yumuşak ısıltısı beni içine çekti ve buna karşı koymak için kesinlikle güçsüzdüm. Elimi indirip omzunun zarif kıvrımına dokunduğumda nefesim kesildi.

Avery uykusunda mırıldandı ve biraz kıpırdandı ama uyanmadı. Ona dokunmaya devam etmek muhtemelen hoş değildi ama parmak uçlarımı kolundan aşağıya doğru sürükledim, onu hissetmekten zevk alıyordum. Gömleğinin eteklerinde durdum ve parmaklarım ipeksi tenini yanağına kadar sıyırdı.

Uyuduğuna sevinmişim, çünkü ellerimin ne kadar kötü titrediğini bildiğini düşünmek muhtemelen çok utanç verici olurdu. Tanrım, onlar da titriyordu, sanki daha önce hiç bir kıza dokunmamışım gibi.

Avery . . . lanet olsun, beni tamamen çözdü.

Başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapattım ve elimi kalçasına koyarken sertçe yutkundum. Muhtemelen iki parmağımla sayabilirdim, kaç kez güzel bir kız bana sarılmış ve uyurken, ben sadece onunla birlikte olmaktan memnunken akşamı geçirdiğimi. Beynimin bir kısmı bana bunun için bir kelime olduğunu söylüyordu, bu kelime kulağa ne kadar çılgınca gelse ve hissettirse de, bu kısmı görmezden geldim.

"Hayır," diye mırıldandı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Alnı kırışmıştı ama uyuyor gibi görünüyordu. "Bu yüzden burada değilim. . ."

Başımı yana eğdim, başka ne dediğini duymak için zorladım, ama o tekrar yerine oturmadan önce seçebildiğim tek kelime "özür dilerim" oldu.

Bu sözleri düşünürken kalbim küt küt atıyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı ve muhtemelen hiçbir şey ifade etmiyorlardı ama içimde bir huzursuzluk yumağı oluşmuştu.

Zaman geçti ve ben uyumadım, tam olarak değil. Yarı uyanık, yarı uyanık olmayan garip bir arada kalmışlık evresindeydim. Ama uyandığı anı biliyordum. Vücudu kaskatı kesildi ve derin bir nefes aldı. Birkaç dakika geçti ve ne hareket etti ne de konuştu. Ne düşündüğünü bilmek için başparmağımı kesebilirdim.

Shortcake yavaşça sırt üstü yuvarlandı, beni şaşırttı ve tepki verecek zaman bırakmadı. Elim kalçasından kayarak karnının alt kısmına indi ve parmaklarım pantolonunun üstüne ulaştı. Tanrı biliyor ya, elimi çekmeliydim ama yapmadım.

Elimin kendi aklı vardı ve tamamen kendi başına bir şey yaptı. Başparmağım göbeğinin hemen altında yavaş, boş daireler çiziyordu. Kirpiklerimin altından onu izledim, alt dudağını emdiğinde neredeyse inliyordum. Sonra bakışlarım

Yukarı doğru fiske vurdu ve ince kumaşın arasından göğüslerinin sertleşmiş uçlarını görebildim. Yine sertleşmişim. Hiç şaşırmadım.

Başımı yana çevirdim, derin bir nefes çekerken dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. Başını kalçama yaslayıp ereksiyonuma yaklaştığında çenemi sıktım.

"Cam."

Bir gözümü açtım. "Avery?"

"Uyumuyorsun," dedi, sesi boğuk ve inanılmaz derecede seksiydi.

"Öyleydin." Başımı iki yana çevirdim. "Ve ben uyuyordum." Tamamen yalandı ama neredeyse tüm zaman boyunca burada oturup onu izlediğimi bilmesinin hoşuna gideceğinden şüpheliydim.

Dudaklarını ıslattı ve lanet olsun ki aşağıya inip o dilin ucunu yakalamak istemedim. "Üzerinde uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Ben değilim."

Yanakları kızardı. "Saat kaç?"

"Gece yarısından sonra," dedim nemli dudaklarına bakarak. "Saate bile bakmadın."

"Ben sadece bu tür şeyleri bilirim."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Bu olağanüstü bir yetenek." Eli bacağının üzerinde gevşek bir yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sabah kaçta yola çıkıyorsun?"

"Beni özleyecek misin?"

Yüzünü buruşturdu ama gözleri parlayarak bana baktı. "Bu yüzden sormadım. Sadece merak ettim."

"Aileme öğle yemeğine kadar evde olacağımı söyledim." Diğer elimi kullanarak yüzündeki birkaç tutam saç topladım ve sonra elimi başının üstüne koydum.

"Yani muhtemelen sekiz ile dokuz arasında ayrılmam gerekiyor." "Bu erken."

"Öyle." Gözleri kapandığında onu öpmek istedim. "Ama yol çok kolay."

"Pazar gecesine kadar dönmeyecek misin?"

"Doğru." Derin bir nefes aldım. "Beni özlemeyeceğinden emin misin?"

Gülümsedi ama endişeliydi. "Benim için tatil gibi olacak."

Güldüm. "Bu tamamen acımasızcaydı." "Öyle değil miydi?"

"Ama yalan söylediğini biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet." Elimi hareket ettirerek yanağına hafifçe dokundum. Gözleri birden açıldı ve ben de ona gülümsedim. "Beni özleyeceksin ama bunu itiraf etmeyeceksin."

Parmaklarımı çenesinden çenesine doğru takip edip alt dudağına yaklaştırdığımda Shortcake sessiz kaldı. "Seni özleyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Bana karşı bir kez daha gevşerken gözleri kapandı. Yanağından dudağına doğru bir yol izlemeye devam ettim, uykusunda söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. "Uykunda konuşuyorsun."

Gözleri açıldı ve yemin ederim soldu. "Öyle mi?" Başımı salladım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü yemin ederim, eğer benimle dalga geçiyorsan, canını yakarım."

O tedirginlik geri gelmişti ve nedeninden emin değildim. "Seninle dalga geçmiyorum, tatlım."

Ayağa kalktı, kanepede dönerek bana baktı. "Ne dedim ben?"

"Aslında hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" Yüz ifadesi o kadar içten ve ciddiye ki keşke bir şey söylemeseydim dedim.

Öne doğru eğildim ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Sadece bir şeyler mırıldanıyordun. Ne dediğini pek anlayamadım." Ona baktım. "Çok tatlıydı."

Bakışlarını tuttu, söylediklerimi söz olarak kabul etmiş gibi görünüyordu ve sonra saate baktı. "Vay anasını, zamanı bilme konusundaki özel yeteneğin berbatmış."

Omuz silktim. Saatin sabahın üçünü çoktan geçtiğini biliyordum. "Sanırım eve gitsem iyi olacak."

Ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar denedi. "Araba kullanırken dikkatli ol."

Ayağa kalkıp sırtımı gerdim. "Yapacağım." Ve o beni korkutamadan eğildim ve onu alnından öptüm. "İyi geceler, Avery."

Gözleri kapalıydı, ellerini göğsünün önünde birleştirmişti. Konuştuğunda sanki fısıldayarak dua ediyormuş gibi bir ses çıkarıyordu. "İyi geceler, Cam."

Elleriyle kanepenin arkasını kavrayarak sıkı bir sarmal gibi fırlamadan önce kapıya ulaşmıştım. "Cam?"

Durduğumda kalbim çılgınca atıyordu. "Öyle mi?"

Derin bir nefes aldı ve o içten ifade geri geldi. "Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim."

Gülümsedim ve onun dudaklarının da aynı şeyi yaptığını görünce şaşırdım. "Biliyorum." Kapıyı açtım, ona döndüğümde çıkarken durdum. Hâlâ oradaydı, kanepede diz çökmüş beni izliyordu. "Pazartesi görüşürüz."

"Tamam."

Gitmek istemedim. "Sabah erkenden."

Gülümsemesi gözlerine ulaşarak onları aydınlattı. "Pekâlâ."

Ve uzun zamandır ilk defa eve gitmek istemedim. Burada kalmak istedim. Kendimi kapıdan çıkmaya zorladım.

On iki

Jase şehirden ayrılmadan önce attığı bir mesajla beni şaşırttı ve benimle gelip gelemeyeceğini sordu. Benimle eve gelmesi o kadar da sürpriz değildi ama dört günlük tatilde çiftlikte olacağını düşünmüştüm.

Evde olmadığı zamanlarda kaldığı evde beni bekliyordu; kampüsten çok da uzak olmayan bir parti merkezi. Üç katlı büyük evin birçok odasından birinde sızıp kaldığım çok gece olmuştu, ama son zamanlarda hiç olmamıştı.

Arabaya tırmanan Jase ellerini birbirine vurarak ovuşturdu. "Tanrım, hava gittikçe soğuyor."

"Doğru." Vitesi boşa aldım ve sert bir U dönüşü yaptım. "Zaman geçirmiyor musun? "

Bir elini saçlarında gezdirdi ve saçlarının sağa sola savrulmasına neden oldu. "Fazladan şapkan var mı?"

"Sadece başımdakini. İster misin?"

"Hayır." Koltuğa çöküp saçlarını savururken içini çekti. "Kuzenlerini falan görmek için Pennsylvania'ya gitmeye karar verdiler.

Ana yola çıkıp otoyola doğru ilerlerken ona bir bakış attım. "Ve sen gitmek istemedin mi?"

"Hayır."

Bunun arkasında kesinlikle başka bir şey vardı, çünkü Jase'in Jack'le bu tür bir zaman geçirmeyi es geçmesi mümkün değildi, ama Jase hakkında bir şey biliyorsam, bunu yapmaya hazır olduğunda boktan konuşurdu.

Yolun yarısında Jase bayıldı ve ancak ailemin evine giden dar yolda sağa döndüğümde uyandı. Güneş ışığı sık ağaçların arasından geçerek yola parıltılı ışıklar saçıyordu. Çocukken kız kardeşimle bu ormanda saklambaç oynardık.

Evin arka tarafındaki araba yolunu takip ettim ve kamyoneti, babamın uzun süreli evliliğim sırasında inşa etmesine yardım ettiğim müstakil garajın yanına park ettim.

kal.

Arka avludan içeri girdiğimizde ev sessiz ve sıcaktı. Havada hafif bir balkabağı kokusu vardı ve sııttım. Annem pişiriyor olmalıydı. Yine de öğleden sonra erken saatlerdi ve annemle babam ya da kız kardeşim bir süre daha evde olmayacaklardı.

Jase ve ben taze pişmiş balkabağı turtasını bira eşliğinde yedik. Yüzünde dalgın, düşünceli bir ifade vardı ve genellikle kaldığı misafir yatak odasına gitmek üzere üst kata çıktığında onu kendi haline bıraktım ve eski yatak odama yöneldim.

Annem odayı benim burada yaşadığım zamanki gibi tutmuştu, daha derli toplu olması dışında. Aynı yatak odanın ortasında, duvara dayalı duruyordu. Kupalar babamın yaptırdığı duvar raflarında sıralanmıştı. Şifonyerin üzerindeki televizyon ve nadiren kullandığım çalışma masasının üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu.

Spor ayakkabılarımı tekmeleyerek yatağa doğru ilerlerken gülümsedim. Bir zamanlar, Teresa'nın *eski erkek arkadaşıyla* olan olaydan sonra, bu dört duvardan nefret etmişim. Bu evden, bu şehirden, bu eyaletten ve kendimden nefret etmişim.

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Her şey . . şimdi farklıydı, daha iyiydi. Eve dönmekle ilgili tek sorun, neredeyse üç yıl önce evde olanları ya da Teresa'nın sonunda bize gerçeği söylediği Şükran Günü sabahını düşünmemek imkansızdı. İçimi kaplayan öfke daha önce hiç yaşamadığım, sadece hakkında bir şeyler okuduğum bir şeydi.

Öldürücü öfke. Gerçekten de vardı ve gerçekten de ağzınızda kanı tatmak gibiydi. Ve bu öfke ne gerçeği öğrendikten sonraki saatlerde azalmıştı ne de o canlı serseriye bulup yumruklarımın karşılık verdiğimde gerçekten dağılmıştı. Sonrasında, bu öfke kontrol edilemez bir şeye dönüşmüş ve beni bir kanser gibi yiyip bitirmişti.

Bugüne kadar o gece farklı bir şey yapmış olmayı diledim, ama hala damarlarımda zerre kadar pişmanlık yoktu. Yargıç, avukatlar, kamu hizmeti ve haftalık toplantılar bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı ama Avery'yi düşündüğümde keşke böyle hissetseydim diyordum. Gerçeği bilseydi benim etrafımda olmak isteyeceğinden şüpheliydim.

En güzel kucaklamaları annem yapardı.

Gözlerinde bir parıltı vardı ve geri çekilerek omuzlarımı sıktı. Hâlâ beyaz önlüğünü giyiyordu, ameliyattan sonra doğruca eve gelmişti. "Görüyorum ki sana bıraktığım turtayı bulmuşsun."

"Yardım aldım."

Gülümsemesi yayıldı. "Jase burada mı?"

Tezgâha yaslanırken başımı salladım. "Yukarıda uyuyor."

Saçından kaçan birkaç tutamı düzeltti. "Eminim birileri onu da yanında getirdiğini görünce çok heyecanlanacaktır."

Kaşlarım kalktı ve sonra inledim. "Lütfen bana hala Jase'e aşık olmadığını söyle."

Annem büyük boy kazağını silkip sandalyesinin arkasına sarkıtırken hafifçe güldü. "Sanırım 'aşık olmak' yanlış bir kelime olur."

Gözlerimi devirerek inledim. Ben ev hapsindeyken, Jase neredeyse her boş anını burada geçirmiş, kafamı kıcımdan çekip çıkarmıştı. Teresa da *her* boş saniyesini bizi gözetleyerek ve Jase'i takip ederek geçirmişti.

Annem kahve makinesinin yanına gidip boş demliği çıkardı. "Jase gerçekten iyi bir çocuk. Bence-"

"Oraya gitmeyi aklından bile geçirme," diye uyardım kollarımı kavuşturarak. Jase iyi bir adamdı - bir ton yükü ve uzun bir kırık kalpler listesi olan, küçük kız kardeşimin on adım yakınına bile yaklaşmayan iyi bir adam. "Babam nerede?" Konuyu ustalıkla değiştirerek sordum.

"Hâlâ ofiste ama birazdan evde olur." Tencereye su doldurdu. "Akşam yemeğini Joe'nun yerinde yeriz diye düşünüyordum. Sanırım hem sen hem de Jase orayı seviyorsunuz ve kırmızı et servis ettiği sürece-"

"Babam mutlu olacak." Tezgâhı iterek gülümsedim. "Bu bana uyar."

"Bir fincan ister misin?"

"Elbette." Arkasından yaklaştım ve kollarımı omuzlarına dolayarak onu sıktım. "Son zamanlarda sana gelmiş geçmiş en iyi anne olduğunu söylemiş miydin?"

Kollarımı okşarken güldü. "Sahip olduğun tek anne benim oğlum."

"Yine de," diye cevap verdim. "En iyi anne."

Başını salladığında onu bıraktım ve Teresa ön kapıdan içeri girdiğinde Jase'in tembel kıcını uyandırmak için yukarı çıkma aşamasındaydım.

"Cam!" Beni antrede görünce tiz bir çığlık attı ve kitap çantasını yere düşürdü. Ufacık tefecik dehşet bir adım attı ve kendini bana doğru *fırlattı*.

Gülerek, beni yere düşürmeden önce onu yakaladım. "Sana da merhaba."

Onu oturttuğumda "Buraya ne zaman geldin?" diye sordu. "Bu sabah."

Koluma vurdu. "Bana mesaj atmalıydın! Öğleden sonraki derslerimi asar ve eve erken gelirdim."

"Bunu duydum!" diye bağırdı annem mutfaktan.

Teresa gözlerini devirdi, ben de güldüm. Son iki yıl içinde bir yerlerde, çelimsiz bir çocuktan çarpıcı bir genç kadına dönüşmüştü. Onu her gördüğümde kafasına bir çuval geçirmek istiyordum. Gittiği her yerde erkekler ona bakıyordu, hem de *gerçekten* bakıyorlardı.

Koyu renk saçları ve mavi gözleri babasından miras kalmıştı ama annesinin narin yüz hatlarına sahipti. Güzelliği ve küçük bedeni gerçekten yanıltıcıydı, çünkü annesinin çabuk ve kıvrak zekâsını da geliştirmişti. Annemle birlikte hareket etmeye başladıklarında kimse güvende değildi.

"Bu gece dansa gitmeyeceğim," dedi saçındaki kravatı çekiştirerek.

Saçları bir gecede uzamış ve omuzlarını aşmış gibiydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Bütün hafta sonu burada olacağım."

"Evet, ama seni hiç göremiyorum!" Suratını astı ve bana muhtemelen ona pek çok şey kazandıran o bakışı attı. "Artık kız kardeşinle takılamayacak kadar meşgul ve havalısın."

"Aynen öyle," dedim sırtarak.

Koluma *sertçe* vurdu. "Pislik."

Merdivenlere bakarken Jase'in Teresa'dan önce indiğini gördüm. Bir ninja kadar sessizdi ve saçları nemli, giysileri kırıkmamış bir halde merdivenlerin dibinde durdu. Hiç ses çıkarmadı ama Teresa önümde kaskatı kesildi. Benimkine çok benzeyen gözleri bir santim genişledi.

Bakışlarım onun üzerinde yoğunlaştı.

Teresa bir dansçı zarafetiyle etrafımda dönüp duruyordu ve "Jase!" diye bağırdığında içim cız etti.

Onu kucağıma aldığım andan itibaren Jase'in yüzünde beliren dalgın ifade kötü bir kâbus gibi yok oldu. Kız kardeşim adamın üzerine atılmadan bir saniye önce sahanlığa indi ve onu aynı şekilde selamladı.

bana yaptığı gibi. Gözleri sadece onun üzerindeydi ve Jase'e tamamen güvenmeme rağmen, o bile ona karşı bağışık değildi.

Ayrıca kollarını ona dolayarak ikisinin de geriye doğru yuvarlanmasını engellemesi de hoşuma gitmedi.

"Cam bana burada olduğunu söylemedi!" diye bağırdı, küçük bir maymun gibi ona yapışarak. "Sen de mi bütün hafta sonu burada kalacaksın?"

Jase, Teresa'nın başının tepesine -şu anda göğsüne yapışmış olan başına-bakarak gülümsedi. "Evet, Cam dönene kadar buradayım."

Tam o anda Teresa'nın sadece bu gece değil, hafta sonunun geri kalanında da dansı bırakacağını biliyordum. İçimi çektim.

Teresa sadece Jase'in duyabileceği bir şey söyledi ve gülümsemesi derin, eşit nefesler almamı sağlayacak şekilde yayıldı. Sonra başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Bana çaresiz bir bakış fırlattı ve ben de gözlerimi devirerek ileri doğru yürüdüm.

"Tamam." Kollarından tuttum ve onu fiziksel olarak Jase'den uzaklaştırdım. "Sanırım artık onu bırakabilirsin. Muhtemelen bir noktada nefes almak istiyordur." Jase güldü olarak Teresa vuruldu Ben a bak o söz verildi ÖLÜM ve parçalayıp kollarını kurtardı. Geri çekildim, her ihtimale karşı bana tekrar vurmaya çalışacaktı. Kız kardeşimin kasları vardı.

"Sanırım annem seni mutfakta görmek istiyor," dedim ve onu o yöne doğru ittim.

Kaşlarını çatarak dudaklarının kenarlarını aşağı çekti. "Ne için?"

"Muhtemelen atlamayı planladığın tüm derslerle ilgili bir şeydir," diye takıldım.

"Dersleri mi asıyorsun?" Jase kollarını kavuşturarak sordu. "Bunu yapmamalısın, Tess. Bu senin son yılın.

Tess mi? İki, az önce ne oldu öyle? Bu lakap ne zaman ortaya çıktı? İkisinin yakınlaştığını biliyordum ama *lanet* olsun. Ve bu tavsiye onca insan arasından Jase'den mi geliyordu?

Yanaklarında hafif pembe bir kızarıklık oluştu. "Bunu pek sık yapmıyorum." Kaşlarım havaya kalktı.

Jase bana göz kırptı.

Sonunda Teresa yanımdan ayrıldı ve ben de Jase'i bodruma indirdim. Babam orada müthiş bir erkek mağarası yaratmıştı. Bilardo masaları, bir bar, hava hokeyi ve duvar büyüklüğünde bir televizyon.

Bilardo ıstakasını eline alan Jase bana kaşlarını kaldırdı. "Cheerios'una kim işedi?"

"Teresa sana aşık," dedim, kötü bir şey tatmış gibi konuştuğumun farkındaydım.

Jase bana bakarken kıkırdadı. "Öyle mi?"

Elime bir sopa alırken ona bir bakış attım.

"Ne?" Tekrar güldü. "Şaşırdın mı? Büyüleyici cazibem ve yakışıklılığım yüzünden. Karşı koymak zor."

"Dirense iyi olur."

Jase ben taşakları dizerken beni izledi. "Dostum, kız kardeşin ne kadar seksi olsa da- üzgünüm." Ben doğrulurken ellerini kaldırdı. "Kız kardeşin ne kadar *güzel* olursa olsun, o senin *kız kardeşin*. Senin endişelendiğin şeyi rüyamda bile göremem."

Sıkıca gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Gerçekten yapacağımı düşünüyor musun? O daha çocuk."

"Daha yeni on sekiz yaşına girdi, Jase. Artık çocuk değil." Bu küçük söz kafama dank edince kaşlarımı çattım. Midem bulandı. "Kahretsin, o gerçekten çocuk değil."

"O hâlâ senin kız kardeşin," dedi Jase, bilardo sopasını bana doğrultarak. "Ve bu asla değişmeyecek."

Benimle çık.

Sırtarak telefonu masanın üzerine koydum ve Avery'nin cevabını bekledim. Karşımda babam kartlarını inceliyordu. Saçlarına daha fazla ak düşmüştü ama yüzünde hâlâ kırılganlık yoktu.

"Ne zaman istersen, ihtiyar." Sandalyeye geri oturdum. "Artık gençleşmiyorum."

"Gerçek bu değil mi?" Babam bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Mükemmelliği aceleye getiremezsin."

Jase bıyık altından kıkırdadı. Yanında Teresa'nın başı öne eğikti. Cumartesi olduğu için dans antrenmanından çıkamamıştı ve bu tüm gün süren bir etkinlikti. Oturma odasında uyuklayan annem gibi o da çoktan uyumuş olmalıydı ama ben onun neden hâlâ ayakta olduğunu biliyordum.

Jase'e baktım ve birasından bir yudum alırken bana kaşlarını kaldırdı.

Telefonum titredi. *Bana mesajla sormanın yüz yüze sormaktan farkı yok.*

Ona cevap yazarken sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştü. *Bir deneyeyim dedim. Şimdi ne yapıyorsun? Pokerde babamı yeniyorum.*

Babam iki kartını öne atınca, o da *"Yatmaya hazırlanıyor"* diye karşılık verdi.

*Keşke orada olsaydım. Ve sonra gönderdim,
Bekle çıplak mısın? Hayır!!!* anında cevap geldi.

Onu neredeyse gözümde canlandırabiliyordum, yüzü kıpkırmızı ve gözleri kocaman, sırttım. Kilometrelerce uzakta olsam bile onunla dalga geçmekten kendimi alamıyordum. Onu düşünmeden edemiyordum. Cuma günü onu görmemiş olmak tuhaftı ve Pazar gününü yumurtasız geçirmek bana doğru gelmiyordu. Birkaç mesaj daha attıktan sonra babam sinir krizi geçirip telefonu pencereden atmadan önce telefonu bir kenara fırlattım.

Bir sonraki turda Jase çekildi ve ardından Teresa hızla ortadan kayboldu ve poker oyunu bundan sonra dağıldı.

"Okul nasıl gidiyor?" Babam yalnız kaldığımızda sordu.

Biramı yudumlarken sandalyede arkama yaslandım. "İyi gidiyor. Gerçekten kolay bir dönem geçirdim."

Şişesinin üzerindeki etiketi karıştırırken başını salladı. "Peki ya toplantılar? Gidiyor musun?"

Şişemi yere bıraktım. "Baba, gitmeyeceğimi ilk bilen sen olurdun. Ve Dr. Bale ile bu hafta sonu hakkında konuştum. Sorun etmedi."

"Sadece emin olmak istedim." Arkasına yaslandı ve dizini diğer bacağının üzerine koydu. Babamı şimdi pazen gömleği ve yırtık kot pantolonuyla gören biri onun başarılı bir avukat olduğuna inanamazdı. "Peki ya futbol? Gelecek yıl için daha fazla düşünüyor musun?"

"Baba. . . Son senemde Shepherd'ın takımına katılamayacağım." Elimi saçlarımda gezdirdim ve sonra kolumu indirdim. "O zamana kadar yirmi iki yaşında olacağım."

"Peki ya sonrası?" diye sordu, işin peşini bırakmaya hazır değildi.

Bakışlarım omzunun üzerinden buzdolabına kaydı. Benim gol attığım ve Teresa'nın dans ettiği fotoğraflar neredeyse tüm kapıyı kaplıyordu. "Bilmiyorum baba."

"Denemezsen başarısız olamazsın," dedi, derin derin içerek.

Kaşları çatıldı. "Denemezsen başaramazsın değil mi?"

"Fark eder mi?" Sırıttı. "Cam, sen çok iyi bir oyuncusun. Futbol bir tutku ya da en azından tutkuydu. Koçlara göndermek için videolarımız var.

Shepherd'daki koçun yenilerini almanıza yardımcı olacağını biliyorsunuz."

"Biliyorum." İçimi çektim, başımı yavaşça salladım. "Antrenmanlarıma devam ediyorum ve fırsat buldukça çocuklarla çalışıyorum ama
"Bilmiyorum. Belki gelecek yıl, mezun olmak üzereyken ..."

"Uh-huh." Bakışları kurnazdı. "Cameron Cameron . . ."

Futbol hakkında konuşmak benim için zordu. Gelecekte oynamam tamamen ihtimal dışı değildi. Bu yüzden antrenmanlara devam ediyordum ama şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

"Şu anda hayatında genç bir bayan var mı?" diye sordu.

Belki de futbol hakkında soru sormasına izin vermeliydim. "Baba. . ."

"Ne?" Tekrar gülümsedi ve birasını bitirdi. "Oğlumun hayatında dört-bir-bir olmasını seviyorum."

Başım geriye düştü. "Dört-bir-bir? Sarhoş musun sen?"

"Vızıldıyorum."

Yüksek sesle güldüm. "Güzel."

"Soruma cevap vermedin."

Şişeye uzanırken babama baktım ve sonra kendime güldüm, çünkü dilimde şekillenen kelimelerin ne olduğunu ben söylemeden önce biliyordum. "Biri var... biri var."

"Anlat." Gözlerinde ilgi parladı.

Şişeden son yudumu alırken gülümsedim. "Biz arkadaşız."

"Arkadaş olarak ..."

"Hadi ama baba." Başımı sallayarak inledim.

"Ne?" Başını yana eğdi. "Sanki siz çocukların ne yaptığını bilmiyormuşum gibi. Sanki ben de sizin yaşıңызdayken aynı şeyi yapmıyormuşum gibi."

Kusabilirim. "Biz öyle değiliz. Avery öyle biri değil."

"Onun bir adı mı var? Avery mi?"

Kahretsin. Onun adını söylediğime bile inanamadım. Vızıldıyor muydum? "Biz arkadaşız baba. Ve o bir ... o ..."

Babamın kara kaşları kalktı. "O ... ?"

Mükemmel. Güzel. Akıllı. Komik. Gururlu. Çileden çıkarıcı. Liste uzayıp gidebilir. "Ona birkaç kez çıkma teklif ettim." "Birkaç kez" kelimenin tam anlamıyla yılın en hafif ifadesiydi. "Her seferinde beni geri çevirdi."

"Ve sormaya devam ediyorsun?" Başımı salladım.

"Ve sonunda evet diyeceğini mi düşünüyorsun?"

Biraz gülümseyerek tekrar başımı salladım.

Babam öne doğru eğildi ve kollarını yuvarlak meşe masanın üzerinde kavuşturdu. "Annenin benimle çıkmayı kabul etmeden önce beni kaç kez geri çevirdiğini sana söylemiş miydim? Söylemedin mi? Pek çok kez."

"Gerçekten mi?" Bunu bilmiyordum.

Babam başını salladı. "Üniversitedeyken biraz çapkındım. Bir ünüm vardı." Ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. "Annen bunu hiç kolaylaştırmadı."

"Peki ne değişti?"

Omuz silkti. "Ah, başından beri bana gizliden gizliye aşıkty, ama biliyor musun? Onu kovalamak zorunda kaldım ve dürüst olmak gerekirse, eğer bir kadını kovalamak zorunda değilseniz, muhtemelen çabalamaya değmez. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Pek sayılmaz. Babamın vızıldan daha fazlası olma ihtimali yüksekti ama başımı salladım ve sonra kafamda bir tür tıklama yaratan bir şey söyledi.

"Sürpriz," dedi göz kırparak. "Kızı şaşırt. Beklemediği bir şey yap. *Her zaman* beklemediği iyi bir şey yap."

Onu şaşırtmak mı? Shortcake'i şaşırtmak için yapabileceğim pek çok şey vardı ama bunlardan herhangi birini kastettiğinden şüpheliydim. Ama babama iyi geceler dileyip merdivenlere doğru ilerlerken ne yapacağımı biliyordum.

Ve bunu yapmak istedim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken gülümsedim. İkinci kata geldiğimde Teresa'nın yatak odasına girdiğini gördüm. Ona seslenmek için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim kapı sessizce kapandı.

Tamam.

Başımı sallayarak Jase'in kaldığı misafir yatak odasına, yeşil odaya doğru ilerledim. Ya da en azından annem öyle diyordu, çünkü duvarlar koyu zeytin yeşiline boyanmıştı.

Kapı aralıktı ve iterek açtım. Jase yatağın ayak ucuna oturmuş, hafifçe öne eğilmiş, kollarını kalçalarına dayamış, ellerini yüzüne kapatmıştı.

"Hey, dostum." Odaya girdim, endişeliydim. Evde bir şey mi olmuştu? "İyi misin?"

"Evet. Evet," dedi, ayağa kalktı ve iki eliyle saçlarını düzeltti. Spor çantasının olduğu yere doğru yürüdü ve bir çift naylon şort çıkardı. "Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Bira pek iyi gelmedi, anlıyor musun? Ne oldu?"

Sadece iki bira içmemiş miydi? Şortunu yatağın üzerine atmasını izledim, sırtı gergin ve sert bir çizgiydi. "Planlarda bir değişiklik yapmayı düşünüyordum."

"Ah, öyle mi?" Komodine doğru ilerledi, cep telefonunu çıkardı ve oraya bıraktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sabah erkenden yola çıkmayı düşünüyordum," dedim ona. "Muhtemelen saat beşe doğru falan. Senin için sorun olur mu?"

Omuzları gevşedi. "Evet, dostum, bu mükemmel olur. Sadece beni uyandır."

"Güzel." Geri çekildim ve kapının önünde durdum. "İyi olduğuna emin misin?"

"Mükemmel," diye cevap verdi, tekrar yatağa oturdu. "Sabah görüşürüz."

Kapıyı arkamdan kapattığımda, Jase'in içeride olduğum süre boyunca yüzüme bakmadığını fark ettim.

Ertesi sabah Avery'nin dairesinin önünde durup kapıyı çaldığımda saat dokuzu biraz geçiyordu. Umarım babamın "onu şaşırtma" tavsiyesi "onu korkutmak" anlamına gelmiyordu.

Şüphe hızla yükseldi, bir sopa evindeki ateş gibi ve arkamı döndüm, daireme dalış bombası atmak üzereydim. Ama kapı sanki menteşelerinden sökülmeğe çalışılıyormuş gibi hızla açıldı.

"Cam?"

Derin bir nefes alarak onunla yüzleştim ve çarpık bir şekilde gülümsedim. Elimde bir market poşeti vardı. "Bu sabah dört gibi uyandım ve gerçekten biraz yumurta yiyebileceğimi düşündüm. Ve seninle yumurta yemek, kız kardeşimle ya da babamla yumurta yemekten çok daha iyi. Ayrıca annem balkabağı ekmeği yaptı. Balkabaklı ekmeği ne kadar sevdiğini biliyorum."

Gözlerini kocaman açıp dudaklarını aralayarak yavaşça kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi. Korkmuyordu. Bu kadarı iyiydi. Ama bir şey de söylemiyordu. Çantayı mutfığa götürdüm ve tezgâhın üzerine koydum. Gözlerimi kapatıp nefesimin altında küfrettim. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Göğsümdeki ağrı geri gelmişti ama bu sefer farklı, delici bir histi.

Dairesine girdiğim diğer hiçbir seferde özür dilemediğim için özür dilemek üzere arkamı döndüm ama o mutfaktaydı, neredeyse havadaydı. Teresa'nın beni karşıladığı zamanki gibi üzerime geliyordu. Kız kardeşimin Jase'e fırlattığı gibi.

Onu yakaladım, tökezleyip tezgâha çarparken kollarımı beline doladım. İçime bir şok yayıldı ve hemen ardından damarlarımı aydınlatan vahşi bir sıcaklık geldi.

Yanağını göğsüme bastırıp benim ona sarıldığım kadar güçlü bir şekilde sarılınca kollarım onun etrafında sıkılaştı. Yüzümü başının üstüne koydum, kokusunu içime çektim ve tepkisini içime çekerek onu kalbime yakın tuttum.

Avery titrek bir nefes aldı ve "Seni özledim," dedi.

On üç

Cadılar Bayramı'ndan hemen önce küçük dünya parçamızı soğuk bir hava dalgası vurdu. Soğuk hava kampüsün içinden geçerek binalar arasında dik ve soğuk bir rüzgar tüneli oluşturdu.

Jase yüzünde şaşkın bir ifadeyle Ollie'ye bakıyordu. Hava ne kadar soğuk olursa olsun Ollie şort ve sandalet giyyordu. En azından üzerinde kapüşonlu bir tişört vardı ama onun dışında bir şey giydiğinden şüpheliydim. Ya da rüzgârı hissettiğinden bile.

Ama Shortcake farklı bir hikayeydi.

Dördümüz Whitehall ve Knutti'nin arasında durmuş, bir sonraki dersin başlamasını bekliyorduk. İnce beline ve kalçalarına tam oturan kazağının içinde büzülmüştü.

"Yapacağım," dedi Ollie sırtarak. "Kimse beni durduramaz." İçimi çektim.

Shortcake ensesindeki kıvrımdan kurtulan bir tutam saç fırçaladı. "Gerçekten tuhaf görünecek."

Jase başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

"Umurumda değil," diye açıkladı Ollie. "Bence bu mükemmel."

Rüzgâr açıklık boyunca hızla ilerleyerek Shortcake'e çarptı. İçini bir ürperti kaplarken dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. "Daha önce bir kaplumbağaya tasma takan birini gördüğümü sanmıyorum."

Ollie topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, "Bu yapılamayacağı anlamına gelmez," diye cevap verdi. "Ve ilk olma fikri hoşuma gidiyor."

Ben Shortcake'e doğru kayarak şiddetli rüzgârın bir kısmını engellemeyi umarken Jase gözlerini devirdi. "Raphael'e nasıl tasma takacaksın ki?" Jase gerçekten meraklı bir ses tonuyla sordu.

Bir başka rüzgâr daha kemiklerimize dokundu ve Shortcake'in dudakları titremeye başladı. Burada durmaktan bıkmıştım. Arkasından bir kolumu omuzlarına doladım ve onu önüme doğru çektim. Kaskatı kesildi ve nefesi sert bir şekilde dışarı çıktı. Jase ve Ollie

Çünkü Raphael'in kabuğunun etrafına bir yumak iplik bağlamının hayvana zulüm sayılıp sayılmayacağını tartışmakla meşguldüler.

"Benimle kavga etme," dedim kulağına alçak sesle. "Dondurucu soğuktasın. Ben de öyle. Hoşuna gitmiyorsa içeri gir."

Sırtını göğsüme yaslamıştı. "Neden içeri girmiyorsun?" "Sen girersen ben de girerim."

Nefesinin altından hiç de hoş olmayan bir şeyler mırıldandı ama geri çekilmedi, sırtışım yayıldı ve her saniye geçtikçe kasları gevşedi. "Bu muhtemelen duyduğum en aptalca konuşma," dedi Jase ve Ollie'yi izlerken.

"Katılmak zorundayım." Bana doğru eğildiğinde vücudum tepki verdi. Buna yardımcı olacak bir şey yoktu. "Mesele şu ki, bu gece eve gittiğimde Raphael'in etrafında bir ip olacağına bin dolarına bahse girerim."

Kıkırdadı. "Bunun bir resmini istiyorum."

"Bunu senin için yapabileceğime eminim." Gözlerimi kapadım, Ollie ya da Jase bana bakarsa bunu asla unutamayacağımı biliyordum ama onun kollarımda olması riske atılamayacak kadar iyi bir şeydi.

"Umarım onu dışarı çıkarmaz," dedi usulca. "Ufaklık için hava çok soğuk."

şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve başımı yana eğdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkerek başını benimkine doğru çevirdi ve dudaklarını öpüşme mesafesine getirdi. "Raphael bir Rus kaplumbağası, değil mi?" Başımı salladığımda alt dudağını ısırđı ve neredeyse inliyordu. "Bir gece canım sıkıldı ve araştırdım. Sıcak bir ortamda tutulması gerekiyor, değil mi?"

"Doğru." Garip bir nedenden ötürü, bunu araştırmış olduğunu bilmek beni son derece memnun etti. "Ollie'nin onu dışarı çıkarmasına izin vermeyeceğim."

Shortcake küçük bir iç geçirdi. "Derse gitmem gerek."

"Benim de."

"İstemiyorum."

Sırıttım. "Atlamalıyız." "Kötü örnek oluyorsun."

"Ben senin ihtiyacın olan türden bir etkiyim." Buna güldüğünde, bir şekilde hafiflediğimi hissettim. "Yani gerçekten Cadılar Bayramı partisine gidecek misin?"

"Sen ve Brittany arasında, bundan bir çıkış yolu göremiyorum." Geri çekilmeye başladı ama ben tutuşumu sıkılaştırdım. "Sana gideceğimi söyledim. Gideceğim."

Ona inandığımdan emin değildim. Yarın gece geldiğinde, gelemeyeceğine dair bir bahane uyduracağını hissediyordum, bu yüzden nefesimi tutmuyordum. Brittany ve Jacob'ın gittiğini bilsem de Avery üniversiteye başladığından beri tek bir partiye bile gitmemişti.

İç çekerek bıraktım ve geri çekildim. Byrd'deki dersim bitmişti. "Yarın gece seni bırakmamı istemediğine emin misin?"

Ollie'nin kafası o kadar hızlı döndü ki nachos dediğimi sanırdınız. "Asla unutamayacağın bir yolculuk olacak, Avery."

Ona karanlık bir bakış attım. "Kastettiğim bu değildi."

Ollie'nin söylediklerinden ya da soğuktan yanakları kızarmıştı. "Biliyorum. Ve sorun değil. Beni bırakmana ihtiyacım yok ama orada olacağım."

Ona gerçekten inanmamıştım.

Topuklu ayakkabı giyen çok sayıda melek ve kedi vardı, o kadar ki kızları iki gruba ayırmak istemediğim için çok zorlandım: düşmüşler ve kediler.

Avery'nin arkadaşı Brittany düşenler grubundaydı, beyaz elbisesi gecenin soğuğuna karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Yanında Bruno Mars'a oldukça benzeyen Jacob vardı ama Avery'yi görmemiştim.

Anlaşıldı.

Gecenin büyük bir bölümünü gerçekten gelip gelmeyeceğini ve gelirse ne giyeceğini merak ederek geçirdim. Melek mi olacaktı? Kedi mi? Üzerinde duracak daha iyi şeylerim olduğunu düşünürsek, gerçekten aptalcaydı.

Sinirli bir şekilde bir odadan diğerine dolaşım. Ev tıklım tıklımdı, sadece ayakta durulabiliyordu ve insanlar ön verandaya ve çimenlere taşmıştı. Eğer polisler bu gece bir ara gelip partiyi dağıtmazlarsa çok şaşırıacaktım.

Evin içinde benim için çok fazla şey oluyordu. Müzik yüksek sesle çalıyor ama bağırışları ve kahkahaları tam olarak bastıramıyordu. Her köşede çiftler vardı, bazıları erkek/kız arkadaşlarının kim olduğunu unutmuş gibiydi. Eskiden bu sahneyi severdim ama şimdi derimi kaşındırıyordu.

Jase ile birlikte dışarıya, garaja çekilmiştim, bira pong oynuyorduk.

"Burada olduğun için çok heyecanlı görünüyorsun," dedi Jase, beyaz topu tutup plastik bardaklarla aynı hizaya getirirken gözlerini kısarak.

"Bu gece pek iyi hissetmiyorum."

"Uh-huh." Jase topu ilk sıradaki bir bardağın içine sektirdi. Masanın diğer tarafındaki çocuklar homurdandı. "*Shortcake*'i etrafta görmediğim için mi?"

Neden Jase'in önünde ona böyle hitap etme hatasına düştüğümü anlayamıyordum. Diğer taraftan gelen top masanın üzerinden sekerken cevap vermedim.

Jase kıkırdadı. "Amatörler." Bana döndü. "Ama kimi gördüğümü biliyor musun? Steph'i. O da seni arıyordu."

"Yani?"

"Sadece bu bilgiyi seninle paylaşmak istedim." Topu bana fırlattı. "Hadi biraz kış tekmeleyelim."

Yapacak başka bir şeyim olmadığından ve kendi kafamdan çıkmak istediğimden oyuna katıldım. Jase haklıydı. Karşımızdaki grup gerçekten amatördü. Oyunun on beşinci dakikasında rakiplerimiz rüzgârda savrulan yabancı otlar gibi sallanmaya başlamıştı.

"Bu gerçekten utanç verici," diye mırıldandım, kendini tutmak için masanın ucunu yumruklayan ve fincanları tıkırdatan birine bakarak.

Jase kötü kötü sırıttı. "Bana meydan okumamaları gerektiğini bilmeleri gerekirdi."

Kollarımı kavuşturup bir elimi çıplak pazımın üzerinde gezdirirken güldüm. Jase mükemmel bir atış daha yaptı ve karşı taraf küfürler savurdu. Jase doğruldu, ellerini yanlarına doğru kaldırdı ve sonra durdu, gözleri büyüdü.

Bana dirsek attı ve döndü, sesi kısıktı. "Bakın buraya kim gelmiş."

Dans eden bir grubun yanından geçen bakışlarını takip ederken kaşlarım kalktı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Buna inanamadım. Kollarımı açarak bir saniye bakakaldım, tamamen şok olmuştum.

Avery buradaydı.

Brittany ve Jacob'ın yanında dururken göze çarpıyordu ve bunun nedeni kostüm giymemiş olması değildi. Vücuda oturan siyah balıkçı yakası küçük bir

düz karnının bir bölümünü. Karnını ilk kez görüyordum. Çılgınca. Ağzım kurudu.

Yüzümde kocaman, aptalca bir gülümseme belirdi ve fincanımı yere bıraktım. Kalabalık garajdan geçerken Jase'e bir şey söylemedim bile. Jacob ona yanaklarının kızarmasına neden olan bir şey söyledi ve bir saniye sonra onu kollarımın arasına aldım.

Onu ayağa kaldırdım, omuzlarımı tuttuğunda etrafımda döndüm. "Lanet olsun, gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Sana geleceğimi söylemiştim."

Onu yere bıraktım ama yakınımda tuttum. Tanrım, bakır rengi saçları dalga dalga omuzlarından aşağı dökülürken ve göğüslerinin kabarıklığı etrafında kıvrılırken muhteşem görünüyordu. "Buraya ne zaman geldin?"

"Bilmiyorum. Çok uzun zaman önce değil." "Neden gelip merhaba demedin?"

"Meşguldün ve seni rahatsız etmek istemedim."

Dudaklarıma bakıyordu ve bu son kelimeler ağzından çıkana kadar tamamen dikkat dağıtıcıydı. Başımı eğdim, konuşurken dudaklarım kulağına değiyordu. Titreyişini kaçırmadım. "Beni *asla* rahatsız etmiyorsun." Başımı kaldırdığımda bakışlarımız çarpıştı ve birbirini tuttu.

Gözlerinin tonu derinleşti, neredeyse göz bebekleriyle karışıyordu.

A r a m ı z d a bir bağ vardı. Dudaklarımızın arasındaki küçük boşlukta parıldayan elektriği yanlış anlamak mümkün değildi. Ve onunki ayrıldığında, başımı eğdim, tamamen niyetliydim

onu öperken.

"Hey, Cam!" Jase bağırarak o anı yok etti. "Uyanmışsın."

Sıkıca gülümsedim. "Çok uzağa gitme."

"Tamam," dedi, elleri kayıp giderken.

Masaya geri dönerek Jase'e pis bir bakış attım. "Mükemmel zamanlama."

"Ne?" Ping Pong topunu almamı izledi. "Avery'nin seni reddetmesini mi engelledim?"

"Komik." Topu sektirdim, hedefimi ıskaladım. Küfrederek bardağı elime aldım. "Hepinizin canı cehenneme."

Jase yüksek sesle güldü ve bir şeyler söyledi ama benim daralan bakışlarım Avery'yi buldu. Onu zar zor görebiliyordum. Arkadaşları iki yanında duruyordu ve elinde kırmızı bir fincan vardı. Gerçekten içki içmiyordu ve nedense bunu gördüğüme sevinmiştim. Grup büyüdükçe o da arada bir gözden kayboluyor, birkaç dakika sonra yeniden ortaya

çıkıyordu. Bu aptal oyun bittiğinde

sadece o ve ben olacaktık ve araya kimse girmeyecekti. Ve, kahretsin, bu gece ona çıkma teklif ettiğimde bana evet diyecekti.

"Geliyor," diye uyardı Jase.

Önce neden bahsettiğini anlamadım ama arkamdan kolları bana dolandı. Avery olmadığını hemen anladım. O kadar şanslı olamazdım.

"Ne gibi giyinmişsin?" Steph sordu.

"Kendim," dedim ona, arkamı dönerek. Kırmızı Başlıklı Kız sanki bir porno setine girmiş gibi giyinmişti.

Atkuyruklarından birinin kenarını döndürerek gülümsedi. "Bu gerçek bir kostüm değil."

Jase, Steph'in arkadaşına bakarak, "Kostüm giyemeyecek kadar harikayız," dedi. Steph'in kollarını nazıkçe çözdüm. "Çok seksi görünüyorsunuz."

"Biliyorum." Steph kıkırdadı. "Biz de katılabilir miyiz?" diye sordu başıyla oyunu işaret ederek. Jase kenara çekildi ve dikkatini oyuna verişinden anladım ki

Steph'in arkadaşı, geceyi yalnız geçirmeyecekti.

Dikkatim hemen Shortcake'i aradı. Ne yaptığını gördüğümde o gece ikinci kez şaşırdım.

Dans ediyordu.

Bu o kadar da büyük bir mesele olmamalıydı, ama profesyonel olarak dans etmeyi bırakmasına neden olan şeyin bunu yapmasını engellediğinden şüpheleniyordum.

Tanrım, o ... hiçbir kelime yoktu.

Şarkı hızlıydı, birçok ritmi vardı ve kalçaları hepsine vuruyordu. Brittany'nin elini tutarak ikisi birlikte dans ettiler. Jacob da onlara katılınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Başını arkaya eğmiş, kollarını kaldırmış ve *güliyordu*.

O anda Avery'nin çok farklı bir yönünü gördüğümü fark ettim. Daha önce hiç görmediğim, canlı, kaygısız ve mükemmel olduğu bir yanını.

"Bir gün o kızla evleneceğim," dediğimi duydum.

Jase birasını yudumlarken boğuldu ve derin nefesler alarak eğildi. "Vay anasını."

Sırıttım.

Ama adamın biri arkasından yaklaşıp ellerini kalçalarına vurunca bu his hemen kayboldu. Avery omzunun üzerinden bakarken yerden bir buçuk metre kadar sıçradı.

Tony. Adı buydu. Jase'in kardeşliğine yeni kabul edilmiş bir birinci sınıf öğrencisi. Bira pongunda yenildiğimiz ilk grubun bir parçasıydı - neredeyse yüzüstü masaya düşecekti. Onu tanımıyordum ama sevmiyordum. Kalçalarıyla yaptığı şeyden de hiç hoşlanmamıştım.

Avery yana doğru döndü ve Tony ona lanet bir ahtapot gibi yapıştı. Belli ki kafası iyiydi ve Avery'nin onunla dans etmek istemediği de çok açıktı. Ne zaman geri çekilse, Tony onu geri çekiyordu.

İçimdeki öfke kurşun gibi patladı. Bana seslenen Jase'i duymazdan gelerek ilerlemeye başladım. Garajı yarılamıştım ki Tony elini karnına götürdü.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

Sesindeki gerçek korku karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tökezledim

-Sonra ileri atıldım ve önüme çıkanları ezip geçtim. Onları görmedim bile.

Avery'nin kolundan tutup onu kendimden uzaklaştırırken öfkenin tadı ağzıma kan gibi geldi. Tony'yi geri ittiğimde irkilerek çıkardığı nefes kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılandı. Geri geri giderken tökezledi ve duvara çarptı.

Bir kalp atışında onun üzerindeydim.

On dört

Bu orospu çocuğunun suratını dağıtacaktım. Bu kadar basitti. Adam ona dokunuyordu ve bezelye kadar beyni olan herkes için kadının dokunulmak istemediği çok açıktı.

Elimi göğsüne sokarak onu duvara çarptım ve diğer elimi yumruk haline getirdim. "Bu ne lan? Duyma sorunun mu var lan senin?"

"zr dilerim." Tony ellerini kaldırdı, titriyordu. "Sadece dans ediyorduk. Kötü bir niyetim yoktu."

"Cam," diye haykırdı
Avery.

Tony tekrar konuşmaya başladığında onu geri ittim ve Jase aniden arkama geçerek beni yakaladı. Beni uzaklaştırdı ve Tony sendeleyerek duvara yaslandı.

"Biraz sakinleşmen gerek," dedi Jase.

Jase'in tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni, Jase."

"Lanet olsun, hayır." Yüzüme bakıyordu, elleri gğsmdeydi. "Buna ihtiyaın yok, unuttun mu? Kavgaya karışmak şu an ihtiyaın olan son şey. O yüzden geri ekil."

Yumruğumu adamın suratına geçirme isteğiyle kanım kaynadı ama Jase ... kahretsin, Jase haklıydı. Bir kavgaya karışamazdım. şartlı tahliyem iptal edilirdi ve aileme ya da Avery'ye bunu yaşatamazdım.

Avery.

Etrafımda döndüm. Aramızda bir kalabalık toplanmıştı ve Brittany'nin yanında duruyordu, yüzü solgun ve gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. Ona doğru yürümeye başladım ama Jase beni engelledi.

"Bir şey yapmadan önce sakinleşmen gerekiyor."

Ollie yanımda belirdi ve elime bir bira tutuşturdu. "Jase doğru söylüyor dostum. Avery iyi olacak, ama sen . . ." Hayatında ilk kez ciddi bir tavırla başını salladı. "Biraz sakinleşmen gerek."

Beni kapıya doğru itmelerine izin verdim ve başımı kaldırıp baktığımda Avery'yi kalabalığın içinde bulamadım. O gitmişti.

Jase ne zaman bu evde kalsa yattığı yatağın kenarına oturup telefonumu çıkardım ve Avery'ye hızlıca bir mesaj gönderdim. Jase kapıyı çarptı ama ben duymazdan gelerek cevap bekledim. Beni buraya sürüklemelerine izin vermemeliydim. Şu anda Ollie kapının dışında nöbet tutuyordu. Avery'nin yanında olmalı, onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Sana ne oldu böyle, dostum?"

Gözlerimi Jase'e diktim. "Eskiden dans ederdi."

Kaşları havaya kalktı. "Ne oluyor lan?" diye tekrar sordu. "Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?"

Başımı ellerimin arasına alarak omuz silktim. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Avery için dans etmenin -bunu yapmasının- büyük bir olay olduğunu hissediyordum.

Jase küfrederek döndü ve sonra tekrar bana doğru döndü. "Sana neler oluyor Cam? Sen böyle sinirlenmezsin. Böyle sinirlenmezsin-"

"Sakin bir şey söylemeye cüret etme." Kontrolden çıkmış bir yük treni gibi içimde öfke kükrerken çenem yukarı kalktı, gözlerim Jase'e dikildi. Ayağa fırladım. "Ona *dokunuyordu*, Jase. Onu tutuyordu ve-" İstemediğim, dilimin ucuna gelen kelimeleri söylemeden önce sözümü kestim.

"Yani?"

"Ciddi misin lan sen?" İleri atıldım ama Jase geri adım atmadı. Benimle burun buruna geldi. "Yani? Bir adamla iyi misin-"

"Hayır, değilim ama Tanrı aşkına Cam, o sarhoş bir aptal birinci sınıf öğrencisiydi ve sen ve ben bundan çok daha kötülerini gördük." Gözleri yoğun bir gümüş rengiyle parladı, bu da kendini kaybetmek üzere olduğunun kesin bir işaretiydi. İyi oldu. Ben de öyle. Yine. "Ve sen de o durumlara müdahale ettiğini söylemeden önce, biliyorum. İkimiz de müdahale ettik ama sen asla bir adamın kafasını koparmaya çalışmadın."

Haklıydı. Her ne sikimse. "Bu farklı." "O olduğu için mi?"

"O" deyişi, yumruğunu duvara vurma isteği uyandırdı bende. "Bir sonraki sözlerin konusunda çok dikkatli olsan iyi olur kardeşim."

Ellerini kaldırırken gözbebekleri iyice büyüdü. "Bak, Avery iyi bir kıza benziyor. Öyle ama son kontrol ettiğimde siz ikiniz görüşmüyordunuz."

"Yani?" Kelimeyi ona geri fırlattım.

Jase şimdi yumruğunu *bana* geçirmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Seni kaç kere reddetti? Ve sen de sinirli, sahiplenici bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun ve ihtiyacın olan son şey bir kavgaya karışmak. Yoksa bunu yaparsan şartlı tahliyenin ihlal edeceğini ve hapse gireceğini hatırlatmama gerek var mı? Hapis değil, ama-"

"Bana hatırlatmana gerek yok." Ellerimi saçlarımin arasından geçirerek döndüm. "Anlamıyorsun."

Hemen yanıt vermedi. "Haklısın. Bu kızın seni nasıl *sikinden* tutup sürüklediğini anlamıyorum. Bektan bir nedenden ötürü seninle oynadığını hiç düşündün mü?"

Ona doğru döndüm, ellerimi yumruk yaptım. Eğer en yakın arkadaşım olmasaydı, ev hapsindeyken kafamı kışkımdan çıkaran kişi olmasaydı, çenesini kırabilirdim. Cevap vermeden önce birkaç derin nefes aldım. "O öyle biri değil, Jase. Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Aklımın alamayacağı bir şekilde kazıklandın ama o *öyle* biri değil."

Jase başını sallayarak döndü ve kapalı kapıya yaslandı. "Her erkek, fena halde sikilmeden önce böyle söyler."

"Avery farklı," dedim ona, cep telefonumu tekrar çıkararak. Yanıt gelmedi. Midemde bir huzursuzluk yumağı oluştu. "Onu benim tanıdığım gibi tanı mıyorsun. Onu hiç tanı mıyorsun."

Avucuyla çenesini ovalarken bana baktı. "Şu anda seni tanı mıyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Onun nesi var?" diye sordu, sanki benim zar zor çözebildiğim çekiciliği gerçekten anlamak istiyor gibiydi. "O senin çıktığın diğer kızlara benzemiyor. Cehennem gibi garip ve sessiz. Güzel ama-"

"O çok *güzel*," diye araya girdim, karşı çıkmasına meydan okuyarak. Karşı çıkmadı. "Buna değer mi?"

"Evet," dedim ve tekrar telefonuma baktım. Hâlâ bir şey yoktu. "Evet, öyle ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Cam-"

"Şu anda bu odadan çıkıyorum ve beni durduramayacaksın." Jase kıpırdamayınca içimden küfrettim ve kendime bunu sadece arkadaşım olduğu için yaptığını hatırlattım. "Gidip birinin ağzını burnunu kırmayacağım. Gidip Avery'yi bulacağım. Şu anda tek umursadığım şey bu."

Jase gözlerini kaçırdı, çenesinde bir kas gerildi ve sonra başını salladı. "Eminim iyidir, Cam."

"Sen ..." Odadaki beyaz duvarlar bulanıklaşırken göğsümdeki bir noktayı ovuşturarak durakladım. Göğsüm daraldı. "Anlamıyorsun, Jase. Sanırım ... Sanırım ona daha önce *bir şey* oldu."

Anlayış yüzüne yerleşti ve sonra kenara çekildi. "Ah, kahretsin."

"Evet," diye mırıldandım, enseme o korkunç hissi hissediyordum. "Kahretsin."

Brittany'ye bakarken kalbim küt küt atıyordu. "Onu görmedin mi?"

"Hayır." Başını salladı ve melek kanatlarının sarkmasına neden oldu. "Sen Jase ve Ollie'yle içeri girdikten sonra temiz hava almak için dışarı çıkacağını söyledi ama bir daha geri dönmedi."

"Kahretsin." Telefonumda onun adına tekrar bastığımda telefonuma baktım. Garaj yoluna doğru yürürken, cevap gelmeyince tekrar küfrettim. Tony'yi içeride ya da başka bir yerde görmemiştim ama onun peşinden gideceğinden şüpheliydim. Jase haklıydı. Adam sarhoş bir salağın tekiydi ama bu bana Avery'nin nerede olduğunu söylemiyordu.

Ve her yere baktım.

Brittany arkamdan geldi. "Ne benim ne de Jacob'ın telefonlarına cevap verdi. Artık burada olduğunu bile sanmıyorum." Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak durakladı. "Ona gideceğim-"

"Hayır," dedim telefonumu sıkarak. "Ben gidiyorum." "Ama-"

"Onu bulursam sana haber veririm." Çoktan yürümeye başlamıştım ve sonra kamyonetimi çıkmaz sokağın yanına park ettiğim yere doğru koşuyordum.

Kapıyı çarparak kapattım, motoru çalıştırdım ve meskûn sokağa doğru hızla ilerledim. Tedirginlik midemin çukurunda buzdan bir top oluşturdu. Sesindeki korku... Tony onu yakaladığında *dehşete* kapılmıştı. Tedirginlik hissi geri gelmişti. Ne kadar inkâr etmek, düşüncelerimden uzaklaştırmak istesem de artık yapamıyordum. Ona bir şey olmuştu. Tam olarak ne olduğundan emin değildim.

Eve dönerken onu aramayı denedim ama beklediğim gibi cevap vermedi. Ellerim direksiyon simidini parmak eklemlerim beyazlayana kadar sıktı. University Heights'ta bulduğum ilk park yerine girdim ve park alanını hızla geçtim. Arabasını kontrol etmenin bir anlamı yoktu. Karanlıkta, lanet olası bir iğne yığınının içinde iğne aramak gibi olurdu.

Bizim kata ulaştığımda ve parmaklarımı kapısına vurduğumda midem düğümlenmişti. Eğer cevap vermezse, kapıyı kırıp içeri girecektim ve eğer burada değilse, onu bulmak için bu lanet ilçeyi arayacaktım.

Sonra kapı açıldı ve Avery orada duruyordu, gözleri şişmiş ve kızarmıştı, yanaklarında rimel ve gözyaşı izleri vardı.

Ama o iyiydi. O
iyiydi.

Kalbim boğazıma dayanınca içeri girdim ve kollarımı ona dolayarak göğsüme çektim. Yukarı uzanarak onu kucakladım ve çenemi eğik başının üstüne bıraktım.

İlk başta konuşmak için kendime güvenmedim ve konuştuğumda parmaklarım saç tellerinin etrafında kıvrıldı. "Tanrım, neden lanet telefonuna cevap vermedin?"

Konuşurken başını kaldırmadı. "Telefonumu arabada unutmuşum sanırım." "Kahretsin, Avery." Geri çekildim, yanaklarını avuçladım. "Her şeyi havaya uçuruyordum.

Jacob ve Brittany'nin de telefonları var."

"Özür dilerim. Ben-"

"Ağlıyordun." Öfke tekrar yükseldi. "Ağlıyordun amına koyayım."

"Hayır, ağlamadım."

"Aynaya baktın mı?" Başını salladığında kapıyı arkamdan kapattım ve küçük elini tuttum. "Gel bakalım."

Sertçe yutkundum ama onu çekmeme izin verdi. Onu banyoya götürdüm ve ışığı açtım. Keskin bir nefes aldı.

yansımasını gördü. "Aman Tanrım..." Bakışlarımız aynada buluştu ve sonra başını ellerinin arasına aldı. "Mükemmel, sadece mükemmel."

"O kadar da kötü değil, tatlım." Ellerini nazikçe çekerken göğsümdeki düğüm ağrıyordu. "Otur."

Avery kapalı klozet kapağına oturdu ve parmaklarına baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir el bezi alarak musluğun altına tuttum ve önünde diz çöktüm. İnançsızlık ilk başta konuşmamı engelledi. "Ne yapıyorum ben burada? Bu ciddi bir soru mu?"

"Sanırım değil." Bakışlarını kaldırmamıştı. "Bana bak. Kahretsin, Avery, bana bak."

Çenesi yukarı kalktı, gözleri sadece ince koyu kahverengi şeritler görünene kadar kısıldı. "Mutlu musun?"

Çenemi gıcırdatırken azı dişlerim çatırdadı. "Neden buraya geleyim ki? Kimseye tek kelime etmeden partiden ayrıldın."

"Söyledim-"

"Brittany'ye biraz temiz hava alacağını söylemiştin. Bu üç saat önceydi, Avery. Benimle olduğunu sandılar ama daha sonra beni gördüklerinde olmadığını anladılar. O pislikle olanlardan sonra onları korkuttun."

Yüzü düştü. "Öyle olsun istemedim. Telefonumu arabada unutmuşum."

Sessizce el bezini yanaklarının altından geçirdim ve iz bırakan makyajını sildim. "Gitmene gerek yoktu."

"Aşırı tepki gösterdim. Adam gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece beni şaşırttı ve ben de aşırı tepki verdim. Partiyi mahvettim."

"Partiyi sen mahvetmedin. Ve o orospu çocuğu seni yakalamamalıydı. Hay sikeyim. 'Bırak beni' dediğini duydum ve onun da duyduğunu çok iyi biliyorum. Belki bu kadar sert tepki vermemeliydim ama siktir et. Seni tutuyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi."

Omuzları öne doğru çöktü. "Buraya gelmene gerek yoktu. Partide eğleniyor olman gerekirdi."

Kendisi burada ağlarken benim partide olmam gerektiğini düşünmesine gerçekten inanamıyordum. Beni izliyordu, yüz hatları şaşkınlıkla kısıtılmıştı. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Evet."

"Arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerini kontrol ederler. Brittany ve Jacob burada olacaklardı ama ben onları orada kalmaya zorladım."

"Telefonumu alıp aramalıyım-"

"Brittany'ye mesaj atarım. Numarası bende var." Arkama yaslandım ve onu izledim. "Kimsenin seni kontrol etmesini beklemediğin gerçeği Ne olduğunu bile bilmiyorum."

Ağzı açıldı, sonra başını salladı ve başka tarafa bakmaya başladı. Yanağını avuçlayarak onu durdurdum. Başparmağımı kullanarak, orada kalan son gözyaşlarını da kovaladım. Nemli kirpikleri kalktı ve düşen her bir gözyaşını geri almak için her şeyimi verirdim.

"Neden ağlıyordun?" diye sordum. "Bekle. O piç seni incitti mi, çünkü ben-"

"Hayır! Hiç de değil."

"O zaman neden?" Yanağını avucuma çevirdiğinde nefesimi tuttum. "Benimle konuşmak mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım sadece kız gibi davranıyordum." Kaşlarım havaya kalktı,

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

Dahası da vardı, olmalıydı ama böyle bir soru nasıl sorulurdu? Bilmiyordum. "İyi misin?"

Shortcake başını salladı.

Elimi aşağı doğru hareket ettirdim, başparmağımı yanlışlıkla dudağına değdirdim ama bunu yaptığımda usulca içine çekti. Gözlerimiz kilitlendi. Partideyken hissettiklerimin aynısı göğsüme çarptı. Onu öpmek istedim. Ona Tony'yi, partiyi ve tüm o gözyaşlarını unutturmak istiyordum. Ama onu ilk öptüğümde kendi gözyaşlarının tadını almasını istemedim.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak alnımı onunkine bastırdım ve yorgun bir nefes verdim. "Bazen beni delirtiyorsun."

"Özür dilerim."

Geri çekildim, yüzüne baktım. "Bir daha böyle kaçıp gitme, tamam mı? Seni bulamadığımda ve kimse nerede olduğunu bilmediğinde çok endişelendim."

Shortcake bana baktı ve sonra öne doğru kayarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve beni çok şaşırttı. Gözlerimi ondan ayıramadan arkama yaslandığımda gözlerim büyüdü. Öpüşmeme kısmını şimdi siktir et demeye başladım ama kendimi durdurdum. "Avery?"

"Cam?"

Tüm ciddiyetimle bakışlarımı ondan ayırmadım. "Benimle bir randevuya çık."

Dudaklarının ayrıldığı ve yanaklarında iki küçük pembe lekenin açıldığı küçük bir tereddüt saniyesi oldu, ama sonra konuştu ve ilk başta onu doğru duyduğumu düşünmedim, ama duydum.

"Evet," dedi.

On beş

Brittany ertesi Çarşamba günü spor müdürlüğünün dışında beni köşeye sıkıştırdığında, ne istediği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, neon-pembe kapüşonunun içine büzülmüştü. Kısa sarı saç telleri yüzünü çerçeveliyordu.

"Elbette." Onu boş banklardan birine doğru yönlendirdim. "Avery iyi mi?"

Öne doğru eğilirken dudakları yukarı kalktı. Elbiselerine hafif bir duman kokusu sinmişti. Elindeki çakmağı ters çevirdi. "Avery'nin her zaman olduğu kadar iyi."

Kaşlarımı hafifçe çatarak başımı ona doğru çevirdim. "Bu ne anlama geliyor?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Hadi ama Cam. Avery ile ne kadar takılsan da ..." Dudakları büzülürken başını sallayarak devam etti. "Her neyse, bana sonunda sana evet dediğini söyledi. Seninle çıkacağını mı?"

Kaşlarım çatıldı ama bu konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Evet, söyledi. Cumartesi gecesi dışarı çıkıyoruz." Ya da en azından ben öyle sanıyordum. "Tabii fikrini değiştirip beni ekmeyi planlamıyorsa."

Brittany başını salladı. "Hayır. Kefaletle serbest kalacağını sanmıyorum." "Sanmak mı?"

Güldü. "Onunla asla gerçekten bilemezsin."

"Bu doğru." Duraksadım ve ona doğru döndüm. "Yani, evet dediğini teyit etmek istediğinden şüpheliyim."

"Hayır." Arkasına yaslanıp mavi çakmağı parmaklarının arasında çevirirken derin bir nefes aldı. "Sana karşı dürüst olacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Başını kaldırıp parlak gözlerini benimkilere dikti ve ifadesindeki ciddiyet karşısında sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Avery senden gerçekten hoşlanıyor. Muhtemelen belli etmediğini biliyorum ama hoşlanıyor."

Rahatladım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" Bir ders daha bitmişti ve yürüyüş yolunu dolduran insan kalabalığı rüzgârı engelliyordu. "Çünkü lisedeyken nasıl biri olduğumu biliyorum ve cidden buradaki herhangi bir kıza sahip olabilirsin ama sen seni geri çevireni istiyorsun."

"Yani?" Kollarımı kavuşturdum. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Sana meydan okuduğu için mi?" diye sordu, gözlerini kaçırmadan. "Çünkü eğer kolay biri olmadığı için onunla çıkıyorsan, yemin ederim seni keserim."

Bir kahkaha patlattım. "Beni kesmek mi?"

Gözleri kısıldı. "Şaka yapmıyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutarak başımı salladım ve umarım yüzüme ciddi bir ifade yerleştirdim. "Sana inanıyorum."

"Güzel." Başını salladı. "Ama soruma cevap vermedin."

Yanağımın içini ısırdım. "Ondan hoşlanıyorum Brittany. Bunun bir meydan okumayla ya da bunun gibi bir şeyle ilgisi yok. Ve okuldaki halimle şimdiki halim kesinlikle aynı değil." Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Ve onun farklı olduğunu biliyorum."

Brittany yine başını salladı ve buna bir şey söylemedi. Bir yanım Avery'nin bazı davranışlarını başka birinin fark etmiş olmasına seviniyordu, yoksa ona sırrını açabilirdi ama bir yanım da huzursuzdu. Ona bir göz attım. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Senin hakkında mı?"

"Hayır," diye güldüm. "Sana söyledi mi . . . ?" Yine de soruyu nasıl soracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki Brittany söylemek istemediğim şeyi anladı.

"Partideki davranışları yüzünden geçen gün ona sordum." Brittany ayağa kalktı ve çakmağı kot pantolonunun cebine soktu. Beklerken karnım sıkıştı. Çantasının askısını kavradı. "Bana ona hiçbir şey olmadığını söyledi."

Hava boğazımda bir yerde durdu. "Ona inanıyor musun?"

Önce geri çekildi, sonra sesini alçaltarak öne çıktı. "Gözlerimin içine baktı ve hiçbir şey olmadığını söyledi. Neye inanacağımı bilmiyorum. Peki ya siz?"

"Bilmiyorum ama sen onun arkadaşısın, sana söylerdi." Umarım durum böyledir. "Öyle değil mi?"

"Sanırım," diye cevap verdi, sıkıca gülümseyerek. "Tarihe geç kalmadan önce koşmam lazım. Yaşasın."

"Hey." Ayağa kalktım.

Brittany döndü. "Ne?" "Sen iyi bir arkadaşsın."

Çantasından bir sigara çıkarırken gülümsedi. "Biliyorum."

Siyah kazağımı başıma geçirip ayakkabılarımı aramaya koyulduğumda içimde bir gerginlik vardı. En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlayamıyordum ama bu çok mantıklıydı. Kaç hafta, hatta kaç ay -Shortcake'e evet dedirtmek için ne yapmam gerekiyordu? Gergin olmak için bir sebebim vardı.

Ollie ortaya çıkmadan önce apartmandan sıvıştım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu ve kafam ondan gelecek ukala yorumlarla uğraşamayacak kadar doluydu.

Shortcake'in kapısını çaldığımda kapı hemen açıldı ve Avery ile göz göze geldiğimde gerginliğim bambaşka bir şeye dönüştü.

Giydiği koyu yeşil bluz, saçlarının ve teninin güzelliğiyle karışıyordu. Bir yanım bunu fark ettiğime bile inanamıyordu ve kafamın içinde şiirsel dizeler ağdalamaya başlamak üzereydi. Her zamanki bileziği yerindeydi. Bakışlarım siyah çizmelerin içine sokulmuş daracık kot pantolondan aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıkarak yumuşak kırmızı dalgaların göğüslerinin üzerinde kıvrıldığı yerde gezindi.

Boğazımı temizledim. "Gerçekten, gerçekten harika görünüyorsun."

Dairesine girdiğimde çenesini eğdi. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Sırtarak koltuğunun arkasına yaslandım. "Hazır mısın? Ceketin var mı?"

Shortcake arkasını döndü, neredeyse koridora geri fırlayacaktı. Elinde siyah bir paltoyla döndü ve kapıya yöneldi. Çantasını aldım ve ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Yanakları kızardı ve sonra nefes nefese ekledi, "Hazır."

"Henüz değil." Saç tellerini omuzlarının üzerinden geriye doğru tarayarak onu sakinleştirdim ve ardından ceketinin düğmelerini iliklemeye koyuldum.

"Dışarısı buz gibi."

Ceketini yukarı kaldırıp düğmeleri deliklere yerleştirmeye devam ederken Shortcake bana baktı. Parmak eklemlerim ceketinin tatlı bir şekilde kabardığı yeri sıyırdı ve

Onu kendime çekmek istememe neden olacak şekilde ürperdi.

"Mükemmel," diye mırıldandım, kendimi ellerimi indirmeye zorlayarak. "Şimdi hazırız."

Kapıyı açık tuttum ve koridora adımımızı atar atmaz Ollie bir elinde cep telefonu, diğer elinde kıpır kıpır Raphael'le dairemizden fırladı.

Bu da ne? ?

"Gülümse!" Ollie bir fotoğraf çekti. "Sanki iki çocuğum baloya gidiyormuş gibi."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Bunu albümüme koyuyorum. İyi eğlenceler!" Ollie sırtarak daireye geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

Shortcake bana baktı. "Um . . ."

Yüksek sesle güldüm. "Tanrım, bu çok farklıydı." "Normalde bunu yapmaz mı?"

"Hayır." Elimi sırtının alt kısmına koydum. "O bizimle gelmeye çalışmadan önce buradan gidelim."

Sırıttı. "Raphael ile mi?"

"Raphael memnuniyetle karşılanacaktır. Ancak Ollie hoş karşılanmaz." Merdivenlerden inerken sıırıttım. "Bu randevuda dikkatinin dağılmasını en son isteyeceğim şey olur."

"Neden ben?" Avery ağzından kaçırdı ve sonra gözlerini sıkarak kapattı. "Tamam. Buna cevap verme."

Keten kaplı masanın üzerindeki küçük mum aramızdaki boşlukta titriyordu. Garsona siparişlerimizi vermiştik ve Avery ekmeğini kemirirken gergin bir şekilde bir konudan diğerine atlıyordu.

Bu soruya neden olan şey gerçektir. Ona beni etkilemek için endişelenmesine gerek olmadığını söylemişim. O da bana bir keşmişim gibi bakmış ve bu soruyu sormuştu.

Bu soruyu sorduğuna inanamadım bile. Bazen kadın beni kesinlikle şaşkına çeviriyordu.

Garson yemeklerimizle geldi ve beni yaklaşık iki dakika oyaladı. "Bu soruya cevap vereceğim."

Yüzü buruştu. "Yapmak zorunda değilsin."

Bardağımı kaldırdım, kenarından ona baktım. "Hayır, sanırım biliyorum."

"Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama çok güzelsin Cam." Parmakları gümüş çatal bıçak takımını sıktı. "Hoşsun ve komiksin. Zekisin. İki aydır seni geri çeviriyorum. Herkesle çıkabilirsin ama burada benimlesin."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Evet, öyleyim."

"Daha önce hiç randevuya çıkmamış bir kızla." Başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Gerçek gibi görünmüyor."

"Tamam. Burada seninleyim çünkü olmak istiyorum, çünkü senden hoşlanıyorum. Bırak da bitireyim." Yüzünden geçen şüphe ifadesi çok açıktı. "Sana zaten söyledim. Sen farklısın, hem de iyi bir şekilde, o yüzden yüzündeki o ifadeyi sil."

Gözlerini bana dikti.

"Ve itiraf edeyim, sana çıkma teklif ettiğim bazı zamanlarda evet demeyeceğini biliyordum. Ve belki bunu yaparken her zaman ciddi olmasam da, seni dışarı çıkarmak istediğim konusunda her zaman ciddiydim. Anladın mı? Ve seninle takılmayı seviyorum." Ağzıma bir parça biftek attım. "Ve hey, bence ilk randevun için oldukça iyi bir avım."

"Aman Tanrım." Gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştıtararak güldü. "Az önce iyi bir av olduğunu söylediğine inanamıyorum."

Omuz silktim. "Öyleyim. Şimdi benden önce tavuğunu ye." O da yedi.

Daha da önemlisi, sonunda eğlenebilecek kadar rahatlamıştı. Randevunun amacı da bu değil miydi zaten? Öyle düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Şükran Günü için ne yapıyorsun?" diye sordum. "Eve, Teksas'a mı dönüyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Eve gitmiyor musun?"

Shortcake son tavuğunu da bitirdi. "Ben burada kalıyorum. Sen eve mi gidiyorsun?"

"Eve gidiyorum, tam olarak ne zaman emin değilim." Onun burada yalnız olması fikri hoşuma gitmemişti. "Cidden eve hiç gitmeyecek misin? Bir haftadan fazla, dokuz gün. Zamanın var."

"Ailem seyahatte, o yüzden burada kalıyorum." Bakışları başka yöne kaydı. "Ailen büyük Şükran Günü yemeğini yapıyor mu?"

"Evet," dedim, dikkatim dağılmıştı.

Hesap geldiğinde ve soğuk gece havasına doğru yola çıktığımızda, karanlık otoparkta yürürken bir kolumu omzuna attım ve onu kendime yaklaştırdım. Direnmedi, bunun yerine yanımda durmaya devam etti.

"İyi bir akşam yemeği yedin mi?" Kamyonun içine girdiğimde ellerimi birbirine vurup ovuşturarak sordum.

"Evet. Yemek için de teşekkür ederim. Yani, akşam yemeği için. Teşekkür ederim." Gözlerini kapattı ve göremeyeceğim kadar karanlık olmasına rağmen kızardığını biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sırıttım. "Sonunda seni dışarı çıkarmamı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Bana belli belirsiz bir gülümseme gönderdi ve aramızda rahatlatıcı bir sessizlik oluştu ki bu iyiydi. Düşüncelerim Şükran Günü için hiçbir şey yapmadığı gerçeğine geri dönüp duruyordu. Bir tatili yalnız geçirmek yanlış, yalnız ve yüzlerce başka şey gibi görünüyordu. Kafamda bir fikir oluştu, Avery'nin kabul edeceğinden şüpheliydim ama denemeliydim.

University Heights'a döndüğümüzde, kapısının önünde durduk ve herhangi bir randevudaki en garip an gerçekleşmek üzereydi. Bir yanımda bununla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Shortcake bana döndü, çantasının askısıyla oynarken bakışları göğsümde sabitlendi.

"Yani ..." Sessizce veda etmemesi için dua ederek kelimeyi uzattım.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu ve ben de içimden yumruk attım. "Bir şeyler içmek için mi? Kahve ya da sıcak çikolatam var. Bira ya da başka bir şeyim yok-"

"Sıcak çikolata iyi olur." Musluk suyu yeterince iyi olurdu. "Sadece şu minik şekerlemelerden olanlardan varsa."

Shortcake'in geniş gülümsemesi göğsümde komik bir etki yarattı. "İstiyorum." "O zaman yolu göster, tatlım."

O mutfağa giderken ben de oturma odasına geçtim. Elinde iki fincan sıcak çikolatayla kanepede bana katıldı. Botlarını çıkarmış ve ayaklarını altına sokmuştu. Ondan daha tatlı biri olmadığına karar verdim. Asla.

"Teşekkür ederim." Bir tane aldım ve tepesinden buharın süzülüşünü izledim. "Sana bir sorum var."

"Tamam."

Bir yudum aldığımda küçük şekerlemeler dudaklarımı dürttü. "Peki, ilk randevu deneyimine dayanarak, ikinci bir randevuya çıkar mıydın?"

Hafifçe gülümsedi. "Genel olarak bir saniye gibi mi?" "Genel olarak."

"Bu çok iyi bir ilk buluşmaydı. Eğer ikinci randevular da böyle olsaydı, sanırım ben de yapardım."

"Hmm." Onu yakından izledim. "Herhangi biriyle mi yoksa ?" Kirpiklerini indirdi. "Herhangi biriyle değil."

"Yani özellikle biri mi olmalı?" diye sordum. "Sanırım öyle olmalı."

"İlginç." Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözleri yumuşak ve sonsuzdu. "Özellikle bu kişi sana çıkma teklif ederse iki ay daha beklemek zorunda mı kalacak?"

Sırtışı kupasının kenarında şekillendi. "Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"Ruh halim."

Güldüm. "Hazırlan."

"Tamam."

"Sana yine çıkma teklif edeceğim - akşam yemeği değil, çünkü bir şeyleri değiştirmeyi severim. Sinemaya."

Bir parmağını yanağına vurdu. "Filmler mi?"

"Ama bu bir açık hava sineması, son kalanlardan biri."

"Dışarıda mı?" Gözlerinde heyecan parıldıyordu.

"Evet. Endişelenme. Seni sıcak tutarım."

Sırtarak başını salladı. "Tamam."

"Sinemaya tamam mı?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını salladı.

Bekle bir dakika. Ne? Bu kadar kolay mı? "Cidden, iki ayımı daha almayacak mı?"

Başını hayır anlamında salladı.

Zor kısmın beklediğini bildiğim için içimden güldüm. "Tamam. Çarşambaya ne dersin?"

"Gelecek Çarşamba mı?" diye sordu. "Hayır."

Kanepeye yaslandı. "Bir sonraki Çarşamba mı?" "Evet."

Kahverengi gözleri kaşlarını çattı. "Bir dakika. O gün Şükran Günü'nden önceki Çarşamba."

"Öyle."

"Cam, eve gitmiyor musun?"

"Gidiyorum."

"Ne zaman?" diye sordu. "Sinemadan sonra mı, gece yarısı mı, yoksa Şükran Günü sabahı mı?"

"Bak, açık hava sineması memleketimin hemen dışında. Yaklaşık 10 mil uzakta."

Avery gözlerini açarak bana baktı. "Anlamıyorum."

Sıcak çikolatanın geri kalanını içtikten sonra bir kenara koydum ve aramızda çok az bir boşluk kalana kadar yana kaydım. "Eğer benimle bu randevuya çıkarsan, benimle eve gelmek zorunda kalacaksın."

"Ne?" Dik otururken kulak zarımı patlattı. "Seninle eve gitmek mi?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Ciddi misin sen?"

"Delinmiş kulak zarım kadar ciddi," dedim ona. "Benimle eve gel. Eğleniriz."

"Seninle eve geleyim mi? Ailenin evine? Yani Şükran Günü için?" Başımı salladım ve o da koluma vurdu. "Aptal olma, Cam."

"Aptalca davranmıyorum. Ciddiyim. Ailem aldırılmaz." Babama ne söylediğimi düşündüm. "Aslında, muhtemelen benden başka birini gördükleri için mutlu olurlar. Annem de çok fazla yemek pişirmeyi sever. Ne kadar çok ağız, o kadar iyi."

Ağzı açık bir şekilde bana bakmaya devam etti.

İyi görünmüyor. "Ne zaman istersen gidebiliriz ama tabii ki Çarşamba öğleden önce. Sıcak çikolatanın kalanını bitirdin mi?" Başını sallayınca bardağı aldım. "Ve ne zaman istersen geri gelebiliriz."

Avery bitirmemi izledi. "Seninle gelemem."

"Neden?"

"Yüzlerce bariz nedenden dolayı, Cam. Ailen düşünecek-"

"Hiçbir şey düşünmeyecekler." Bu muhtemelen bir yalandı ama bunu bilmesine gerek yoktu. İçimi çektim. "Pekâlâ. Bir de şu açıdan bak. Bütün hafta evde tek başına oturmandan iyidir. Ne yapacaksın ki? Oturup kitap mı okuyacaksın? Ve beni özleyeceksin, çünkü beni özleyeceksin. Ben de zamanımın çoğunu sana mesaj atarak ve evde tek başına oturduğun ve Şükran Günü'nde kapalı oldukları için McDonalds bile yiyemediğin için kendimi kötü hissederek geçireceğim."

"Benim için üzülmeni istemiyorum. Önemli bir şey değil. Burada kalmakla ilgili bir sorunum yok."

"Burada tek başına oturmanı istemiyorum ve bunu büyük bir mesele haline getiriyorsun. Ben bir *arkadaşımdan* Şükran Günü tatilinde benimle takılmasını isteyen bir *arkadaşım*."

"Sen bir *arkadaşını* randevuya götüren bir *arkadaşsın!*" diye itiraz etti. Bardağı benimkinin yanına koydum. "Ah, bu iyi bir nokta."

Bir yastık alıp kalkan gibi göğsüne dayadı. "Bunu yapamam. Tatillerde aile ziyareti mi? Bu çok fazla-" "Hızlı mı?"

"Evet." Öfkeyle başını salladı. "Çok hızlı."

"O zaman sanırım birbirimizi görmüyor olmamız iyi bir şey, çünkü evet, eğer durum böyle olsaydı çok hızlı olurdu."

Başını yana eğdi. "Ne ne?"

Yastığı ondan uzaklaştırdım ve arkama attım. "Sen ve ben bir randevuya çıkmış iki arkadaşız. Benimle gelersen belki iki. Birbirimizle çıkmıyoruz. Sadece bir kez çıkmış iki arkadaşız. O yüzden evime arkadaş olarak döneceğiz."

"Hiç mantıklı değilsin."

"Çok mantıklı konuşuyorum. Daha öpüşmedik bile, Avery. Biz sadece arkadaşız." Çenesi kanepeye çarptı.

"Benimle eve gel, Avery. Sana söz veriyorum rahatsız olmayacaksın. Ailem seni ağırlamaktan mutluluk duyacaktır. İyi vakit geçireceksin ve burada yapacağın şeylerden daha iyi olacak. Ve senden hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beklenmiyor. Tamam mı?"

Hayır kelimesi dudaklarında kolayca şekilleniyordu, ama bakışlarını kaçırarak arkasını döndü ve sehpanın üzerindeki boş fincanlara baktı. Birkaç dakika geçti ve sonra bana doğru döndü, kirpikleri kalktı. Yutkundu. "Ailen bunu gerçekten sorun etmez mi?"

Artık bana hayır demiyordu. Bu iyiydi. "Daha önce de arkadaşlarımı eve getirmişt看."

"Kızlar mı?" Başımı salladığımda ellerini birbirine kenetledi. "Ailen gerçekten sadece arkadaş olduğumuzu mu düşünecek?"

"Eğer çıkıyorsak neden onlara çıkmadığımızı söyleyeyim ki? Arkadaş olduğumuzu söylersem öyle düşünecekler." Bakışlarına karşılık verdim ve nefesimi tuttum.

"Tamam. Seninle eve geleceğim," dedi aceleyle. "Bu çılgınca bir fikir."

Bir an için evet dediğı gerçeğinden başka bir şey düşünemedim. "Bu mükemmel bir fikir." Çok hoş bir ruh hali içinde olduğu için ... "Hadi sarılalım."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sarıl ona. Bir kez sarılırsan, bir daha geri dönemezsin."

Avery gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, ciddi misin sen?"

"Çok ciddi."

Dizlerinin üzerine kalkıp kollarını uzatırken homurdandı. "Pekala, ben üzerimi değiştirmeden önce anlaşmamızı tamamlamak için sarılalım-"

Kollarım beline dolandı ve onu kendime çektim. Ben ona sarılırken bacakları benimkilerin arasına dolandı. Saniyeler içinde kokusu etrafımı sardı. "Anlaşma tamamlandı, tatlım. Şükran Günü Hamillon'larda."

Başını kaldırdığında neredeyse tutarsız bir şeyler mırıldandı. Ağzlarımız aynı hizaya geldi ve yüzünde bir anlayış parladı. "Sen . . ."

Kıkırdadım ve dudakları aralandı. "Güzel hareket, ha? Seni buraya kadar getirdim. Sözüne inanırdım."

"Çok yanılıyorsun." Gözleri parladı ve beklenti hızla yükseldi. "Her yönden yanılıyorum. Bir şeyi itiraf etmeliyim." Aşağıya doğru Başımı kaldırıp dudaklarımı onun pürüzsüz, yumuşak yanaklarına değdirdim ve dudaklarımdan yayılan tatlı his karşısında gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Daha önce yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

Onu ıgılık ıgılığa dağlara göndermemek için çok dikkatli bir şekilde ellerimi yavaşça sırtının alt kısmına doğru kaydurdım. "Harika göründüğünü söylediğimde? Tamamen dürüst değildim."

"Sence harika görünmüyor muyum?"

"Hayır." Elimi omurgasında gezdirdim ve şakağımı onunkine bastırırken saçlarının hemen altında durdum. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Yumuşak nefesi içimi ısıttı. "Teşekkür ederim."

Onu öpmek muhtemelen şansımı zorlamaktı, ama çok yakındı ve geri çekilmiyordu. Dudaklarını tatmak için sonsuza dek beklemiştim. Kalbim gümbür gümbür atıyor, damarlarımda sıcak kan dolaşıyordu.

Dudaklarım yanağının çukurunda gezinirken Avery gerildi ve sonra elleri pazularımın üzerine indi. Dudaklarına yaklaştığımda, üzerlerine sineceğini bildiğim çikolata tadını neredeyse alabiliyordum. "Avery?"

"Ne?"

Nabzım vücudumun çeşitli yerlerinde atmaya başladı. "Daha önce hiç öpülmedin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Bu bir öpücük değil."

O daha konuşmadan dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Neredeyse bir öpücüktü, daha çok kısa bir tanışma ve selamlaşma gibiydi, ama sistemimde dolaşan şok ciğerlerimdeki havayı uçurdu.

"Beni öptün." Avery'nin parmakları kollarımı sıktı.

"Bu bir öpücük değildi." Dudaklarım onunkilere değdiğinde ürperdi. "Hatırladın mı? Eğer öpüştüysek, bu benimle eve gelmenin daha ciddi bir şey olabileceği anlamına gelir."

"Oh," diye iç geçirdi.

"Tamam." "Bu da bir öpücük değil."

Onu bu kez gerçekten öptüm, dudaklarının izini sürdüm, nasıl hissettiklerini öğrendim. İnandığım kadar yumuşaktılar, benimkilere karşı kesinlikle mükemmellerdi. Bana doğru eğilip küçük bir nefes sesi çıkardığında, çok daha derin bir şey tarafından beslenen şehvet içime çarptı.

Bu onun ilk öpücüğüydü. Kimse bunu bizden alamazdı. Ve bundan bir hafta ya da bir ay sonra ne olursa olsun, her zaman buna sahip olacaktık. İlkel bir erkek gururu beni sarıp sarmaladı.

Daha yakına, vücudunu bedenimin altında hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu sırtüstü yatırdım, sadece ağzımı onunkinde tutuyordum ve dudakları benimkilere doğru hareket etti. O da beni öpüyordu, beceriksizce ve yine de sanatsızlıklarıyla tamamen seksi olan küçük öpücükler.

İçimin derinliklerinden bir ses geldi ve bedenim onun içine gömülmemi istedi ama kendimi onun üzerinde tutarak dudaklarını açmaya ikna ettim. Altımda titredi ve daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla sarsıldım. Ağzı açıldı ve ben de içeri girdim, dilimi onunkinin üzerinde gezdirerek

Öpücük. Sırtını dikleştirdi ve göğüsleri göğsümü sıyırdığında frene basmak zorunda kaldım.

Başımı kaldırmak şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Doğaya aykırı gibi görünüyordu, alt dudağını ısırduğımda ondan bir inilti kaçtığında daha da zorlaştı.

O da benim gibi ağır ağır nefes alıyordu, gözleri odaklanmamıştı. "Hâlâ bir öpücük yok mu?"

Arkama yaslanıp onu yukarı çektim. Bakışlarım yüzünde geziniyor, öpücükten hoşlanmadığına dair bir işaret arıyordu. Bulduğum şey tam tersiydi. Yanakları kızarmış, gözleri ateşlenmiş ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Aramıza uzandım, eğilirken başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Hayır, bu bir öpücük değildi." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve tatlı iç çekişini yuttum. "Güzel bir geceydi."

On altı

"Bir kız mı?"

Yatak odamın tavanına baktım. "Evet anne, bir kız." Telefonun diğer ucunda bir duraklama oldu. "Bir bayan mı?" "Evet."

"Gerçek, canlı bir dişi mi?" diye sordu. "Sahte, ölü bir kadına karşı mı?"

Annem beni susturdu. "Gerçekten eve bir kız mı getiriyorsun?"

Kaşlarımı çatmaya başladım. "Neden bu kadar şaşırmış gibisin?"

"Eve asla bir kız getiremezsin Cameron. Bekle. Tatlım!" Bir hışırtı sesi onu böldü ve ardından, "Tatlım, Cameron Şükran Günü için eve gerçek, canlı bir kız getiriyor! Buna inanabiliyor musun? Hayır. Yapamam- ne .. .?"

"Aman Tanrım," diye inledim, gözlerimi sıkarak kapattım. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Sesi ağızlığa daha yakındı. "Baban onun adının Avery olup olmadığını öğrenmek istiyor?"

Elimi gözlerime vurdum. "Evet, öyle ama o sadece bir arkadaş. Ciddiyim anne. O sadece bir arkadaş, bu yüzden onunla tanıştığında ve düğünümüzü planlamaya başladığında bir ucube gibi davranma."

"Bu biraz aşışılmalı." Öfkelendi. "Onu Noel için eve getirmediğin sürece düğününü planlamaya başlamazdım."

Güldüm. "Bunu aklımda tutacağım."

Annemi ve ardından babamı Avery'nin gerçekten sadece bir arkadaş olduğuna ve beni onlara baba katilliği yapmaya zorlamamaları gerektiğine ikna etmek için saçma bir süre harcadıktan sonra telefonu kapattım ve yanımdaki yastığın üzerine fırlattım.

Shortcake'i evde ailemle birlikte hayal ettiğimde dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi.

Oturma odasından yayılan tiz kıkırdamalar, Ollie'nin sert ve alçak kahkahalarıyla karışıyordu. Ne olduğunu tahmin etmeme bile gerek yoktu.

dışarıda.

İnleyerek yastığı başımın altından çektim ve yüzüme vurarak sesi bastırmaya çalıştım. Sürekli bir sertlik halinde olmam yeterince kötüydü. Oturma odasında amatör bir porno filme ihtiyacım yoktu.

Ben onun ilk öpücüğüydüm.

Gurur göğsümde kabarmıştı ve vücudumun diğer kısımları da aynı tepkiyi veriyordu, bu da işlere yardımcı olmuyordu. Randevumuzdan sonra gecenin çoğunu elim sikimin etrafında yumruk olmuş halde geçirdim. Ve hemen hemen ondan sonraki her geceyi. Onun etrafında olmak işleri kolaylaştırmıyordu ama ondan uzak duramıyordum. Onu bir daha öpmemek beni deli ediyordu.

Oturma odasında ortalık biraz sakinleşince başımı yastığın altından çıkardım. Ollie dışarıda kiminle ne yapıyorsa kanepede olmamasını umuyordum.

O şeyin üzerine oturmak zorunda kaldım.

Yan dönerek telefonumu aldım. Kendime yapmamamı söyledim, çünkü onu yarın evime gittiğimizde görecektim, ama ben bir eziktim, bu yüzden kendimi durduramadım ve ona mesaj attım.

Hey.

Yanıt neredeyse anında geldi. *Hey sen.*

Dudaklarım kıvrıldı. *Ne yapıyorsun?*

Mesajını okuyorum. Bir duraklama oldu ve başka bir mesaj geldi. *Ayrıca geçmişini de okuyorum.*

Güldüm. *İnek.*

Pislik.

Sırt üstü yatarak ona bir mesaj daha gönderdim. *İtiraf*

et. Neyi itiraf edeyim?

Yarın için heyecanlısın.

Yaklaşık bir dakika geçti ve kaşlarımı çatarak doğruldum. Sonunda bir yanıt **g e l d i** . *Benim.*

Bu kadar uzun mu sürdü? Geri

gönderdim. Utanç verici. LOL. Kusura

bakma. Seni terleteceğimi düşündüm.

Başımı sallayarak bacaklarımı yataktan kaldırdım ve yatak odasının kapısına giderek dışarı baktım. Oturma odası karanlıktı ama boş değildi. Yastık ve battaniyelerden yapılmış derme çatma bir yatağın üzerinde iki şekil birbirine dolanmıştı. Yüzümü buruşturarak etraflarından dolandım.

Ona bir mesaj daha gönderdim. *Tak tak. Tak.*

Koridora çıkarken çıplak göğsümde tüylerim diken diken oldu. Telefonum çaldı ve aşağıya baktım. *İç çektim. Kim var orada?*

Aptal gibi sırtarak aceleyle kapısına gittim ve parmak uçlarıma vurdum.

Yaklaşık on saniye sonra kapı açıldı. Avery orada durmuş, iPhone'unu sağ elinde tutuyordu. Ağzı açıldı, sonra kapandı ve dudaklarını büzdü.

Kapı aralığından eğildim, bakışları önce karın kaslarımda sonra da göğsümde gezinip güneş dövmesine takılınca utanmadan gülümsedim.

"Hey, kızım, hey ..."

Bir adım geri çekilirken kahkahalara boğuldu. "Sen ... Aman Tanrım."

"Ben seksi bir canavarım, biliyorum. Her neyse, senden yapmanı istediğim başka bir şey var. kabul et."

Hırkasını üzerine çekerek, çorapla kaplı ayaklarını birbirine bastırırken bana baktı. "Üşümüyor musun?"

"Üşümek için fazla sıcağım."

Gözlerini devirdi. "Neyi itiraf etmemi istiyorsun?"

Hızlı bir sırtış attım ve sonra hızla ilerledim. Göğsü hızla kalktı ve dudakları sanki bir öpücük bekliyormuş gibi aralandı. Yaklaştığımda kirpiklerinin titreyerek kapandığını gördüm ve içimi bir açlık kapladı.

Ama dudaklarını öpmedim. Kahretsin, o anda bunu her şeyden çok istiyordum ama küçük kurabiyemle işleri ağırdan almam gerektiğini biliyordum.

Ben de burnunun ucunu öptüm.

Avery gözlerini açtığında ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdiğinde irkildi. Ondan yumuşak, hafif bir kıkırdama yükseldi ve bu sesi bir daha duymak için tonlarca korkunç şey yapacağımı biliyordum.

"İtiraf et," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "Bundan zevk aldın."

Gözleri dans ediyordu ve yanakları kızarmıştı, başını yana eğdi. "Ben yaptım."

Her zaman sol bileğine taktığı bileziğin yerinde olmadığını ancak kendi yatağıma döndükten sonra fark ettim.

Dün geceki kıkırdayan kız bugün hiçbir yerde yoktu. Yolculuğumuzun son bir saatinde tırnağını o kadar uzun süre kemirmişti ki, nasıl kaldığını merak ettim.

"Ailenin bunu onayladığından emin misin?" diye yüzüncü kez sordu ve ben yüzüncü kez başımı salladım. "Onları gerçekten arayıp sordun, değil mi?"

Ona yan gözle bakarken, kendimi onunla alay etmekten alıkoyamadım. "Hayır."

"Cam!" diye bağırdı.

Güldüm. "Şaka yapıyorum. Sakin ol, Avery. Sen gideceğini söyledikten bir gün sonra onlara söyledim. Geleceğini biliyorlar ve seninle tanışacakları için heyecanlılar."

Başparmağının tırnağını tekrar çiğnemeye başlarken bana ters ters baktı. "Bu hiç komik değildi."

"Evet, öyleydi."

"Pislik," diye

mırıldandı. "İnek."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Orospu çocuğu."

"Oh." Islık çaldım. "Bunlar kavga sözleri. Böyle devam edersen bu kamyonu geri çevireceğim."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Perişan olurdun ve gözyaşlarına boğulurdun." Elini ağzından çekerek ona doğru uzandım. "Şunu yapmayı kes."

"Özür dilerim. Kötü bir alışkanlık."

"Öyle." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve birleşen ellerimizi uyluğuma götürüp orada tuttum.

Dikkatini dağıtmak için kız kardeşimin bu akşam vereceği resitalden bahsetmeye başladım. Teresa yarın sabah erken saatlere kadar evde olmayacaktı. Konu değişikliği işe yaramış görünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, memleketimin dar sokaklarına girdiğimizde gergindim.

Liseden beri eve bir kız getirmemiştım ve dürüst olmak gerekirse, önceki zamanlar gerçekten sayılmazdı. Bu şekilde değil.

Kırmızı ışığa geldiğimizde Avery'ye baktım. Rüzgârda dalgalanan WVU bayrağını izliyordu, eli hâlâ düzgünce benimkinin içindeydi.

"Dayanabiliyor musun?" Elini sıkarak sordum.

"Evet." O da benim elimi sıkı.

Eve giden özel yola girdiğimde boğazım kurumuştı. Gözlerimin ucuyla onun tepkisini izledim.

Elini kurtardığında ve öne doğru eğildiğinde gözleri büyüdü. Annesi Noel süslerinden bazılarını çoktan çıkarmıştı. Büyük yeşil

Ön kapıya ve ikinci ve üçüncü kattaki pencerelere çelenkler asıldı.

Garajın yanına park ettim ve hafifçe gülümseyerek Shortcake'le yüzleştım. "Hazır mısın?"

Yüzünde kısa süreli bir panik ifadesi belirince ormana kaçacağından korktum ama sonra başını salladı ve dışarı çıktı. Çantasını almak için arkasına uzandığında onu aldım.

"Ben taşıyabilirim," dedi.

Omzuma astığım çantaya bir göz attım. "Ben taşırım. Ayrıca pembe-mavi çiçek deseninin üzerimde harika durduğunu düşünüyorum." Sinirli bir şekilde güldü. "Senin üzerinde çok güzel duruyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Shortcake'in bana doğru gelmesini bekledim ve sonra kayrak patikadan yukarı doğru yürüdüm. Babamın henüz kaldırmadığı hasır mobilyaların yanından geçerek üstü kapalı verandanın altına yöneldik. Avery'ye bir kez bakınca irkildim. "Kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyorsun."

"O kadar kötü mü?"

"Yakın." Ona yaklaşırken, eğilip bakışlarını yakaladığımda saçının tek bir tutamını geriye attım. "Gergin olman için hiçbir neden yok, tamam mı? Söz veriyorum."

Bakışları gözlerimden ağzıma doğru kaydı. "Tamam."

Ağzını yakalama ve ona özgül tatlılığı tatma dürtüsüne karşı koymak zordu ama yaptım. Dönerek kapıyı açtım ve elma kokusuyla karşılaştım. Midem guruldadı. Kokladığım şey turta olsa iyi olurdu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış Avery'yi bilardo masaları ve hava hokeyi masası arasından geçirerek merdivenlere yönlendirdim. Bakışları her yere dalıyor, tek bir şeyi bile kaçırmıyordu. Kendimi gördüklerini beğenmesini umarken buldum, ki bu garipti çünkü bunların hiçbiri bana ait değildi.

"Burası erkek mağarası," dedim ona ve merdivenlere doğru yönlendirdim. "Babam burada çok zaman geçirir. Burada kışımı tekmelediği poker masası var."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Burayı seviyorum."

"Ben de öyle." Merdivenlerin dibinde duraksadım. "Annem ve babam muhtemelen yukarıdadır. "

Çekilirken başını salladı, sessizce beni merdivenlerden yukarı ve oturma odasına kadar takip etti. Dergiler sehpanın üzerine dağılmıştı. Bu da Teresa'nın bir noktada arkadaşlarını ağırladığı anlamına geliyordu.

"Oturma odası," dedim bir kemerli geçitten geçerken. "Burası da ikinci oturma odası ya da kimsenin oturmadığı bir oda. Belki de oturma odasıdır? Kim bilir? Ve burası da hiç kullanmadığımız resmi yemek odası.

."

"Yemek odasını biz de kullanıyoruz!" diye bağırdı annem. "Belki yılda bir ya da iki kez, misafirimiz olduğunda."

"Ve 'iyi yemekleri' dağıtın," dedim Avery'ye bakarak.

Sehpanın ucunda tamamen durdu, yüzü solmuştu. Döndüm, bunu onun için kolaylaştırmak istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim, o sırada annem odaya girdi, saçının bir tutamını atkuyruğuna doğru düzeltti.

Annem bana doğru bir hamle yaptı ve ben kıpırdayamadan beni kucakladı. "İyi yemeklerin nerede olduğunu bile bilmiyorum Cameron."

Güldüm. "Her neredelerse, muhtemelen kağıt tabaklardan saklanıyorlar."

Annem omuzlarımdan tutarak geri çekilirken güldü. "Eve dönmene sevindim. Baban 'ava gitme' muhabbetiyle sinirlerimi bozmaya başladı." Bakışları Avery'ye kaydı ve gülümsemesi genişledi. "Ve bu da Avery olmalı?"

"Aman Tanrım, hayır," dedim. "Bu Candy, anne."

Geri adım atıp kollarını indirirken yanaklarına renk yayıldı. "Uh, ben ..."

"Ben Avery," dedi Shortcake, bana onu öpmek istememe neden olan alaycı bir bakış fırlatarak. "Haklıymışsın."

Annem döndü ve koluma bir tokat attı. Derim acıdı. "Cameron! Aman Tanrım, sandım ki ..." Bana tekrar vurdu ve ben güldüm. "Berbatsın sen." Başını sallayarak Avery'ye döndü. "Bu salakla buraya kadar gelebildiğine göre sabırlı bir genç hanım olmalısın."

Shortcake gözlerini kırptırdı ve ardından bir kahkaha patladı. Tabii ki o da buna güldü. "O kadar da kötü değildi."

"Oh." Annem omzunun üzerinden bana baktı. "Ve çok terbiyeli. Sorun değil. Oğlumun ele avuca sığmayan biri olduğunu biliyorum. Bu arada bana Dani diyebilirsin. Herkes öyle der."

Zavallı kız daha ne olduğunu anlayamadan annem Shortcake'e sarıldı ve neden bilmiyorum ama bu ikisini birlikte görmek bende garip bir etki yarattı.

Göğüs. Avery kollarını anneme dolayarak gevşemiş gibi görüldüğünde kalbim çarpmaya başladı.

"Yukarı gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Shortcake.

"Hiç sorun değil. Arkadaşlık etmeyi seviyoruz. Hadi, gidip kendini benim iyi yarım sanan adamla tanışalım. Ve Tanrım, bu hafta sonu kaç tane sekiz puanlık geyik avlamayı planladığını anlatmaya başlarsa şimdiden özür dilerim."

Annemin görevi devralmasını, Shortcake'e evin içinde rehberlik etmesini izledim ve kalbim hâlâ inatçı bir çiviye vurulan çekiç gibi çarpmayı bırakmamıştı.

Shortcake omzunun üzerinden baktı, bakışları benimkini buldu ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsedi. Göz kırptım ve ...

Ve gülümsemesi genişledi.

On yedi

Avery'yi kız kardeşimle izlemek ilk başta acı vericiydi. Shortcake neredeyse dayanılmaz derecede utangaçtı ve kız kardeşim, Tanrı onu sevsin, neredeyse her konuşmada onu yönlendirmek, nazıkçe içine çekmek zorunda kaldı. Ama sonunda rahatladı, Teresa ile dans hakkında konuştu ve hatta kız kardeşimin akşam yemeği için yanları hazırlamasına yardım etmek için gönüllü oldu.

Babamla yalnız kaldığımız an, yatar koltukta bana döndü ve hafifçe gülümsedi. "O iyi bir kız, Cameron."

"Biliyorum."

"Yani, o gerçekten iyi bir kız."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "*Biliyorum.*"

Babam beni dikkatle izledi, dudaklarında hâlâ o tuhaf gülümseme vardı.

"Seninle hiç çıktı mı?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım cevabı biliyorum." Babam başını arkaya eğdi. "Siz ikiniz görüşüyor musunuz?"

"Hayır. Sana ve anneme gerçeği söyledim. O benim kız arkadaşım değil." Bu sabah annemle Avery arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı düşünerek durakladım. Onu Noel'de eve getirecektim ve o zamana kadar benim kız arkadaşım *olacaktı*. "Henüz."

Babam gülmek üzereymiş gibi görünüyordu ama gülmedi. Gözlerini açarak başını çevirdi ve bana baktı. "Ona olanları anlattın mı?"

Karnımdaki kaslar sıkıştı. Neden bahsettiğini biliyordum ama cevap vermedim.

Babam iç çekti. "Evlat, olanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Yapılması gereken doğru şey miydi? Hayır. Ama sen yapmasaydın, ben yapardım. Ama eğer onunla ciddiysen ona söylemelisin. Sırlar ... bazen gereklidir, bazen de bir şeyleri büyümeye fırsat bulamadan öldürür. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kendimi başımı sallarken buldum ama bakışlarım Avery ve kız kardeşimin kaybolduğu yere kayınca midemde huzursuzluk düğümleri oluştuğunu hissettim. Sırları olan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Şükran Günü yemeği sırasında kız kardeşimin cep telefonunu kapıp odanın öbür ucuna fırlatmama on saniye kalmıştı. Tabağıma bir top patates daha attım. "Kime mesaj atıp duruyorsun?"

Teresa sırıttı. "Bu seni ilgilendirmez."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben senin kardeşinim, bu benim işim. Anne ..." Masanın diğer tarafına bakarak durakladım. "Kızına masada mesajlaşmanın ayıp olduğunu söylemelisin."

Annem bana kuru bir bakış gönderdi. "Kimseye zarar vermiyor."

Bu hiç yardımcı olmadı. Dizimle Shortcake'i dürttüm ve bu ilk kez olmuyordu. "Ruhumu acıtıyor," diye mırıldandım ona.

Avery bacağıma vururken gözlerini devirdi.

"Bu çok üzücü." Teresa telefonu kucağına bıraktı. "Peki Avery, Batı Virginia'ya nasıl geldin?"

Kaşığını patates püresine daldırdı. "Farklı bir yere gitmek istedim. Ailem aslen Ohio'lu, bu yüzden Batı Virginia gitmek için iyi bir yer gibi göründü."

"Dürüst olmalıyım, New York ya da Florida ya da Virginia ya da Maryland'i seçerdim ya da-" Telefonu çaldığında yere baktı ve cep telefonunu aldı.

Avery'nin dizine vurduğumda gözlerim kısıldı. Kız kardeşimin kiminle sohbet ediyor olabileceğini merak ederek hindiye uzanıyormuş gibi yaptım ama onun yerine telefona uzandım.

"Hey!" Teresa bağırdı. "Geri ver onu!"

Ellerini tutmaktan kaçınarak, bakışlarım ekrana kayarken Avery'ye doğru eğildim. Murphy mi? Ne oluyor lan? "Murphy kim?"

"Bu seni ilgilendirmez! Tanrım." Teresa cep telefonuna sarıldı. "Telefonumu geri ver."

"Murphy'nin kim olduğunu söylersen geri veririm. Erkek arkadaşın mı?"

Kırmızı yanaklar yeterli bir cevaptı. Kabul ediyorum, kız kardeşimin sonsuza dek bekâr kalmasını beklemiyordum ama o sik kafalıdan beri ciddi olmamıştı.

Kollarını kavuşturarak sırtını koltuğuna yasladı. "Anne."

"Cam, telefonu ona geri ver," diye emretti ve yerinden kıpırdamadığımda, gülümsemesi onun için nadir olan bir şekilde sıkılaştı. "Murphy'yle tanıştık. Gerçekten iyi bir çocuk."

Herkesin o sık kafalı hakkında böyle söylediğinden emindim. Teresa sessizce, "O gerçekten iyi biri ve ondan hoşlanıyorum," dedi.

Homurdandım. "Bu bir zil sesi değil-"

"O Jeremy değil," diye araya girdi babam. "Telefonu ona geri ver."

Avery tabağına bakıyordu ve eli üst baldırıma geldiğinde birdenbire Jeremy the Dickhead'i ya da Teresa'nın telefonunu düşünmez oldum.

Eli kalçamdaydı, olmasını istediğim yere çok yakındı ve o anda, bana ne dersiniz deyin, Şükran Günü yemeği olması umurumda bile değildi. Eğer elini yukarı kaydırırsa-

Avery cep telefonunu elimden kaptı. Orospu çocuğu. "Hey, bu hiç adil değildi."

Etrafımda gerinirken bana sırtıttı ve telefonu Teresa'ya geri verdi. "Özür dilerim."

"Teşekkür ederim," dedi Shortcake'e cep telefonlarının mesihymiş gibi gülümseyerek.

Teresa'ya doğru dönmeden önce ona umut dolu bir bakış attım. "Bu Murphy ile tanışmak istiyorum."

Kız kardeşim iç çekti ama yumuşadı. "Tamam. Ne zaman olacağını söyle."

Shortcake'in bu konuda ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve ancak konuşma tekrar başladıktan sonra bu durumun ona garip geldiğini anladım. Babamın sırlar hakkında söylediklerini düşündüm ve bugün bu konuyu açabileceğim pek çok an olmuştu ama hiçbiri doğru gelmemişti.

Bir kıza, bir genci komaya sokacak kadar dövdüğünüz bir randevuya çıkmanın aylar sürdüğünü nasıl açıklarsınız? Bu akşam yemeğinde bahsettiğin bir şey değildi.

Ama babam haklıydı. Ona söylemem gerekiyordu. Söylemek zorundaydım.

O gece Avery'ye gitmek için odamdan çıktığımda, niyetim onunla konuşmaktı. Eskiden futbol oynadığım zamanlardaki gibi hissediyordum, maçtan hemen önce

Oyun başladı ve karnım dizlerimle kığımın arasında bir yerdeydi.

Yatak odamın kapısını Noel arifesindeki lanet bir fare kadar sessiz bir şekilde arkamdan kapattıktan sonra adımı duyduğumda bir adım sıçradım.

"Cam," diye fısıldadı Teresa, koridorun birkaç metre aşağısındaki kapısından başını uzatarak. "Bir saniyen var mı?"

"Elbette." Shortcake'in kapısına baktım ve sonra kendimi zorla kapıdan uzaklaştırdım. "Ne oldu?"

"Sadece Murphy'nin aslında benim erkek arkadaşım olmadığını söylemek istiyorum." Teresa kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "O sadece iyi bir arkadaş ve birkaç kez çıktık ama öyle değil."

İçimi bir rahatlama kapladı. Teresa'nın tekrar biriyle çıkmaya başlamadan önce otuz yaşına gelmesini ve dolu bir silahı nasıl kullanacağını bilmesini beklemek istiyordum. "Bunu duyduğuma sevindim."

Başını salladı ve hafif bir nefes verdi. "Ama yine de onunla tanışmak istiyorsan, bunu ayarlayabilirim."

"Bu hoşuma giderdi." "İyi bir arkadaşın" içine Tanrı korkusu koymamak için bir neden yok.

Bana bakarken çorapla kaplı topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu arada Avery'den gerçekten hoşlanıyorum. Çok tatlı ve güzel. Ve zeki, bu da neden burada seninle olduğundan şüphe duymama neden oluyor." Hızlıca sırtıttı. "Ondan hoşlanıyorum."

Konunun değişmesi içimi ısıttı. "Öyle. Ondan hoşlanmana sevindim."

"Benim onayımı aldı." Teresa yatak odasına geri döndü ve durakladı. Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ve sonra başını salladı. "İyi geceler."

Küçük kız kardeşimin beni Shortcake'in odasına gizlice girerken yakalamayacağından neredeyse yüzde 100 emin olana kadar bekledim, sonra kapısını olabildiğince sessizce çaldım ve kapıyı yarıya kadar açtım.

Gece günah çıkarma düşünceleri bir anda uçup gitmişti. Dirseklerinin üzerinde dinlenen Avery Morgansten görülmeye değer bir manzaraydı. Saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu ve yüzü yana eğikti. Bana gönderdiği bakışta yarı baştan çıkarıcı, yarı naif, muzip bir nitelik vardı. Orada yatarken ne kadar iyi görüldüğüne dair hiçbir fikri olmadığını biliyordum, bu da onu çok daha ateşli yapıyordu.

"Hey," dedim.

"Merhaba." Sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

"İyi geceler dilemek istedim." Bu doğru değildi, ama onu görmek istemem dışında onu neden aradığımı hatırlayamıyordum.

Yatak örtüsünü sıktı. "Bana zaten iyi geceler demiştin."

"Ben yaptım." Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kalem kağıda yapışır gibi ona yapışmıştım. "Ama yapmadım. İyi geceler demek istediğim şekilde değil."

Yumuşak nefesi beni mahvediyordu ama yatağa doğru ilerleyip yanına oturduğumda, onun yanındayken her zaman mahvolduğumu biliyordum. Ve onun hiçbir şeyden haberi yoktu.

Bakışlarım, hafifçe kızarmış yanaklarını ve ayrılmış dudaklarını ıslatarak, giydiği ince tişörtün altındaki yumuşak kabarıklıklara kadar onun kalkık yüzünde gezindi. "Buraya gelmeye karar vermene sevindim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda inanılmaz derecede genişti. "Ben de öyleyim."

"Gerçekten mi?" Ona doğru eğildim ve elimi kalçasının diğer tarafına koydum. "Az önce bunu itiraf mı ettin?"

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, öyle sayılır."

Vücudum o belli belirsiz gülümsemeyi takip ederek, üst bedenim onunkinin üzerinde durana kadar beni ona doğru çekti. "Keşke telefonum olsaydı da bu anı kaydedebilseydim."

Bakışlarını benimkilere yöneltirken göğsü sertçe yükseldi. "Harika zaman geçirdim."

"Ben de öyle." İhtiyacım olmayan bir nefes aldım. "Peki kış tatilinde ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Alt dudağını ıslattı ve içimden vahşi bir ihtiyaç fırladı. "Bilmiyorum. Bir gün Washington'a gitmeyi düşündüm. Smithsonian'ı ve National Mall'u görmek istiyorum. Hiç gitmedim."

"Hmm, bu eğlenceli olabilir." Aklıma eğlenceli olabilecek pek çok farklı şey geliyordu. "Tur rehberiniz olabilirim."

Sırtışı bir kademe daha arttı. "Bu ... bu eğlenceli olurdu."

"Öyle olurdu." Farkında olmadan, nefesimin kızarmış yanaklarını okşayacağı kadar yaklaşmıştım. "Bir tarih seç."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Ocak'ın ikinci günü," dedi hemen ve nedense yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti. "O zaman müsait olacak mısınız?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ne zaman istersen müsait olacağım." Gülümsemesi yayılıp göz kamaştırıcı bir hal aldığında kalbim göğsümde güm güm attı. Buraya bunun için gelmediğimi biliyordum ama onu öpecektim. Beni kimse durduramazdı. "Tahmin et ne oldu, Avery?"

"Ne?"

"Az önce iyi vakit geçirdiğini söylediğini hatırlıyor musun?" Başımı eğdim, böylece ağzım onunkinin üzerine eğildi. "Daha iyi olmak üzere."

"Öyle mi?" diye fısıldadı.

Burnum onunkine sürtündü. "Oh, evet."

"Beni tekrar öpmeyecek misin?" "Aynen öyle yapacağım."

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken, kırmızıyla beneklenmiş uzun kirpiklerim aşağıya doğru süzüldü. Çok nazik bir öpücüktü ama damarlarımda bir şimşek çakması gibiydi. Ağırlığımı diğer koluma vererek parmaklarımı yanağında gezdirdim ve önce dudaklarının köşesine, sonra da diğer tarafına bir öpücük kondurdum.

Elimi ensesinde gezdirerek çenesinin derisinin, kulağının altındaki etin tadına baktım. Titrediğinde içimden derin bir kıkırdama yükseldi. Dudaklarımı tekrar kulağının altına bastırıp dilimi gezdirdiğimde, kafamdaki düşünceleri uçuracak bir ses çıkardı.

"İyi geceler, Avery."

Onu öptüm, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ağzını açıp içeri girmeme izin verene kadar ağzının kenarında çalıştım. Teninin tadı içimde bir ateş yakmıştı ama sıcak ağzını hissetmek alev alev yanan bir ateşi tutuşturdu. Dudaklarına, öpücüklerine ya da çıkardığı yumuşak, nefes nefese seslere doyamıyordum.

Elimi altından çekip onu sırt üstü yatırırken inledim. Vücudu hemen sertleşti ve bunu yumuşatmam gerektiğini biliyordum. İstedğim son şey onu korkutmaktı.

Tanrım, bu son şeydi.

Yanağını kavrayarak, vücudu benimkinin altında gevşeyene kadar onu usulca öptüm ve sonra, beni şok ederek, küçük eli gömleğimin altına girdi ve karın kaslarımın çıplak tenine bastırdı.

Damgalanmak gibiydi.

Vücudum refleks olarak sarsılırken damarlarımda ısı kükredi. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bana dokunmak mı istiyordu? Lanet olsun, bana dokunabilirdi. Geri çekildim, aşağı uzandım ve gömleğimi başımın üzerine çektim.

Avery'nin bakışları göğsümde, dövmemde ve sonra da aşağı doğru inerken ağzı aralandı. Dokunmak gibiydi ama daha iyiydi. Bedenim onunkini hissetmek için yanıyordu. Yorganı çekiştirerek indirdim ve ellerimi başının iki yanına koyarak saçlarına doladım. Elleri karnımın alt kısmında düzleştğinde ilkel bir yanım devreye girdi. Tüm vücudum sıkılaştırılmış.

Alnımı onunkine yapıştırdım. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Bedenimi onunkinin üzerine indirdiğimde derin bir nefes aldı. Altımdaki yumuşaklığını hissettiğimde nabzım kumda bir mil koşmuşum gibi atmaya başladı. Altımda kayarak kalçalarını açıp bedenlerimizin buluşmasına izin verdiğinde çenemi sıktım.

"Siktir," diye homurdandım bir titreme beni derinden sarsarken.

Tenimi kavuran bir öpücükle dudaklarına yapışarak kalçalarımı yavaşça ona doğru yuvarladım. Siktir-a-dee-fuck, zevk omurgamdan aşağı yuvarlandı. Onun içine gömülmek, kendimi tamamen onun içinde kaybetmek istiyordum. Ona karşı sallanırken elleri yanlarımı kavradı, boynundan aşağıya, göğsünün kabarıklığına ve elimle daha aşağıya doğru bir yol izledi. Kalçasını kalçamın etrafına doladım ve ona doğru daha derine yerleştim. Vücutlarımız sallanıyor ve tatlı, yumuşak iniltisi düşüncelerimde yankılanıyordu.

"Bu sesi seviyorum." Kalçalarımı öne doğru ittim ve tekrar inledi. "Düzeltiyorum. Bu lanet sese bayılıyorum."

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum, belki de her şeydi, ama daha önce hiç kimseyle bu kadar *iyi*, bu kadar güçlü ve yoğun hissetmemiştim. Yüz katlı bir binanın üzerinden atlamışım gibi hissettiğim ilk seferimde bile.

Dili benimkinin üzerinde gezinirken parmaklarım onunkilere dolandı ve beni neredeyse acı verici bir noktaya getirdi, öyle ki kendimi utandırma ihtimalimin yüksek olduğunu düşündüm. Bunu bildiğim halde duramadım. Elimi onun kolunun altından, narin teninin üzerinden kaydurdım ve-

Parmaklarım pürüzlü, kabarık bir deri parçasına geldiğinde elim hareketsiz kaldı. Beynimin yarısı horoz seviyesindeydi ama diğer kısmı kontrolü ele almıştı. Derinin izlediği yolu takip ettim, bileğinin ortasından aşağıya doğru ince, düz bir çizgi oluşturduğunu aptalca fark ettim - her zaman bir bilezikle örttüğü bileği.

Hayır. Hayatta olmaz.

Başımı kaldırıp onun odaklanmamış bakışlarına bakarken kalbim duracak gibi oldu.

"Cam?" dedi usulca, altımda kıpırdanarak.

Kolunu çevirdim ve baktım. Damarının birkaç santim yukarısında uzanan derin yara izini görmemek mümkün değildi. Başparmağım izi takip ederken bu kesiğin -Tanrım, bu kesiğin- çok ciddi olması gerektiğini fark ettim.

Göğsümde bir ağrı oluştu, damarlarımdan aktı. Kaslar gerildi ve yumrular oluştu. Yara izini silmek, buna neden olan her neyse onu silmek istedim, çünkü bunu kendine onun yaptığını *biliyordum*.

"Avery . . . ?" Bakışlarım onunkilere kaydı, kilitlendi. Zar zor nefes alabiliyordum. "Avery, bu da ne?"

Yüzünden kan sızarken bana baktığı bir iki dakika geçti ve sonra kolunu kopardı. Altımdan sıyrıldı, kolunu gömleğinden koparacağını düşündüğüm bir güçle aşağı doğru çekti.

"Avery . . ." Ona doğru döndüm, elimi uzattım.

"Lütfen," diye fısıldadı yatağın ucuna tırmanarak. "Lütfen git." Midem bulanıyordu, elimi geri çektim. "Avery, konuş benimle."

Başını sallarken tüm vücudu titriyordu. "Avery-"

"Git buradan!" Yataktan fırladı, yaralı ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir adım geri çekildi. "Sadece git."

Bütün içgüdülerim gitmememi söylüyordu ama gözlerindeki vahşi, dehşet dolu parıltı dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Kapıya doğru gittim ve sonra durup bir kez daha denedim. "Avery, konuşabiliriz-"

"Git." Sesi çatallaştı. "Lütfen."

Sırtımdaki kaslar onun kırık sesiyle gerildi. İsteddiğini yaptım. İstedğim için değil, istediği bu olduğu için.

Gittim.

On sekiz

Avery'nin bir daha astronomi dersine gelmeyeceğini anladığım an, kelimenin tam anlamıyla buna inanamadım. Ama gerçek bu olmalıydı. Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü ailemin evinden döndüğümünden beri ondan tek bir ses bile duymamıştım. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyordu. Kapısını çaldığımda, arabası park yerinde olmasına rağmen hiç cevap vermemişti.

Yumurtalar için kapıyı bile açmamıştı.

Hafta sonu tekrar geldiğinde ve ertesi Pazartesi sabahı Avery astronomi dersine girmediğinde, yarım bıraktığını anladım.

Lanet olası bir eksiklik.

Benden kaçmak için bu kadar ileri gitmesi *delilikti*, hem de ne için? Yara izini gördüğüm için mi? Anlamıyordum ve aptal da değildim. Belli ki utanmıştı ve yara izini saklamak için büyük çaba sarf etmişti ama yeni değildi. Yıllar önce yaptığı bir şeydi, öyleyse neden şimdi benden saklanıyordu?

Brittany ve hatta Jacob'la konuştum, çünkü Avery öğle yemeği için Den'e gelmemişti. İkisi de Avery'ye neler olduğunu bilmiyordu. Yara izinden bahsetmemiştim. Asla da bahsetmeyecektim ama bir bildikleri vardır diye ummuştum. Hiçbiri yoktu.

Sessizlik ve kafa karışıklığı beni deli ediyordu. Ve bu durum uzadıkça midemde biriken asit artıyor, göğsümdeki düğümler ve ağrı daha da kötüleşiyordu.

Kapısının önünde kamp kurmak dışında yapabileceğim çok az şey vardı ama onunla konuşmaya kararlıydım. Ve her şey finallerin son gününde, kış tatilinin başlangıcında oldu. Tam bir sapık gibi ön pencereden dışarı bakıyor, Ollie'nin pizzayla dönmesini bekliyordum ki, onu elleri market alışverişiyle dolu olarak otoparktan geçerken gördüm.

Dışarıdaki koridordan gelen yumuşak ayak seslerini duyunca kapıyı açtım. Avery kapının önündeydi, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve çantalarının ağırlığı omuzlarını aşağıya çekiyordu. Ben onu görmeden kapıdan kaçmaya çalıştığına hiç şüphem yoktu.

Bu acıttı.

Ve bu beni çok kızdırdı.

"Avery."

Sanki çelikle vurulmuş gibi sırtı kaskatı kesilmişti. Arkasını dönmedi ya da bana hitap etmedi ve bakışlarım onun üzerinde gezinirken, taşıdığı çantalardan boğulmuş parmaklarının pembe uçlarını görebiliyordum. Öfkemin bir kısmı uçup gitti.

İçimi çektim. "Bırak sana yardım edeyim." "Ben hallederim."

"Öyle görünmüyor." Bir adım daha yaklaştım. "Parmakların mora dönüyor."

"Sorun değil."

Dairesine girdi ve ben ileri atıldım. Lanet olsun, hayır. Benim yüzümden ortadan kaybolmayacaktı.

Ondan bir çanta aldım ve şok geçirmiş gibi sarsıldı. Bir çanta düşürdü. Eşyalar etrafa saçıldı. "Kahretsin," diye mırıldandı, eğilerek.

Diz çöktüm, gerçekten görmediğim eşyaları topladım. Bir şişe saç kremini karıştırırken başı öne eğikti ve sonra çenesi kalktı. Bakışlarımız buluştu. Gözlerinin altında daha önce olmayan koyu gölgeler, lekeler oluşmuştu. Uyuyor muydu? Bu süre zarfında ne yapıyordu? Benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş miydi?

Avery benden bir kutu tampon kaparken gözlerini kaçırdı. "Eğer gülersen, karnına yumruğu yersin."

"Gülmeyi aklımdan bile geçiremezdim."

Ayrıca başka hiçbir şeyi bırakmamın imkânı yoktu çünkü o daireye girecektim ve o benimle konuşacaktı.

Benden kurtulamayacağını anlamış olacak ki, sanki bütün dünya üzerine yıkılacakmış gibi derin bir iç çekti ve mutfığa doğru yürüdü.

Çantaları tezgâhın üzerine koydu ve içinden bir şeyler çıkardı. "Yardım etmek zorunda değildin ama teşekkür ederim. Gerçekten ihtiyacım var-"

"Artık burada olduğuma göre benden o kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sadece umut edebilirim." Buzdolabının kapağını kapattı.

"Ha. Komik." Tezgâha geri dönmesini izledim. "Konuşmamız gerek."

Dondurulmuş yemekleri üst üste koydu ve konuşmadan önce dondurucuya geri döndü. "Konuşmamıza gerek yok."

"Evet, var."

"Hayır, yok." Bir kez olsun bana bakmadı. "Ve ben meşgulüm. Gördüğünüz gibi, kaldırmam gereken yiyecekler var ve ben-"

"Tamam, yardım edebilirim." Tezgâha doğru ilerledim. "Ve ben sana yardım ederken konuşabiliriz."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Evet, sanırım öyle."

Dondurucunun kapısını açık bırakarak bana doğru döndü. Soğuk hava dışarı çıkarken gözleri kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Bu da nereden çıktı şimdi? "Düşündüğün anlama gelmiyor, Avery. Tanrım. Tek istediğim seninle konuşmak. Yapmaya çalıştığım tek şey bu."

"Açıkçası seninle konuşmak istemiyorum," diye tersledi ve bir paket hamburger eti alıp dondurucuya attı. "Ve sen hâlâ buradasın."

Vay be. Öfke derimi diken diken etti ve öfkemi kontrol etmekte zorlandım. "Bak, benden memnun olmadığını anlıyorum ama seni bu kadar kızdıracak ne yaptığımı bana anlatmalısın ki benimle konuşmayasın, hatta -"

"Sen hiçbir şey yapmadın, Cam! Sadece seninle konuşmak istemiyorum." Arkasını dönüp ön kapıya doğru yürüdü. "Tamam mı?"

"Hayır, sorun var." Onu oturma odasına kadar takip ettim. "İnsanlar böyle davranmaz, Avery. Bir insanı öylece bırakıp gitmezler ya da ondan saklanmazlar. Eğer-"

"İnsanların nasıl davranmadığını bilmek ister misin?" İrkildi ve bir an için konuşmadı. "İnsanlar ayrıca kendilerini görmek istemedikleri belli olan insanları sürekli arayıp taciz etmezler! Buna ne dersin?"

"Seni taciz etmek mi? Yaptığım şey bu mu?" Bu konuşmanın nereye gittiğini anlayamadığım için kısık sesle güldüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Senin için endişelenmem taciz mi oluyor?"

Bir adım geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Bunu söylememeliydim. Beni taciz etmiyorsun. Ben sadece ..." Durdu, ellerini başının üstünde düzeltti. "Bilmiyorum."

Ona bakarken kalp atışlarım hızlandı. "Bu gördüğüm şeyle ilgili, değil mi?" Kolunu işaret ettim. "Avery, yapabilirsin-"

"Hayır." Sanki zaten bildiğim şeyi bir şekilde saklayabilecekmiş gibi sağ eli hemen bileziğin etrafında döndü. "Mesele o değil. Hiçbir şeyle ilgili değil. Sadece bunu yapmak istemiyorum."

Sabırım taştı. "Ne yapacaksın?"

"Bu!" Gözlerini sıkarak kapattı ve tekrar açtığına ince bir parlaklık vardı. "*Bunu* yapmak istemiyorum."

Yumruk yemiş gibi ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Aman Tanrım, kadın, tek yapmaya çalıştığım seninle konuşmak!"

Başını yavaşça salladı. "Konuşacak bir şey yok, Cam."

"Avery, hadi ama ..." Ona doğru bir adım atmaya başladım ama benden *uzaklaş*ıp geri çekilince durdum. Yüzünde beliren ifadenin bir kısmı korku, bir kısmı da şaşkınlıktı ama beni durmaya iten korku oldu.

Gördüklerime inanamıyordum. Benden korkmasına imkân yoktu ama yüzündeki ifade kalbinden UZI ile vurulmuş gibiydi.

Bu tepki öldürücüydü. Onu bir şekilde incitmiş miydim? Bu soru düşüncelerimden geçerken kısa sürdü ve cevabı biliyordum. Onu incitmemiştim.

Avery çenesini eğdi ve başka tarafa baktı.

Sabırım taştı. "Tamam, ne var biliyor musun? Bunun için kendimi kızgın kömürlerin üzerinde tırmıklamayacağım. Siktir et."

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda, bir yanıml onları geri almak istedi. Diğer parçam ise onları tekrar avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Kapıya doğru yöneldim ve sonra nefesimin altında küfrederek durdum. Ağzımdan çıkanlar, cezalandırılmak için obur olup olmadığımı merak etmeme neden oldu.

"Bak, kış tatili için eve gidiyorum. Gidip geleceğim, bir şeye ihtiyacın olursa ..." Bana eskisi gibi bakmaya devam etti ve ben yine güldüm, tek yaptığımın kendimi tamamen aptal durumuna düşürmek olduğunu fark ettim. "Evet, hiçbir şeye ihtiyacın yok."

Koridora çıktım ve sonra vücudum kendimi daha da büyük bir eşek haline getirmemi talep ediyor gibiydi. Onunla yüzleştim. Avery hareket etmemişti.

yerinden.

"Burada kalıyorsun, tek başına tatil yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.
"Noel'de bile mi?"

Kollarını göğsüne doladı ve hiçbir şey söylemedi.

Bu duruma yardımcı olmayacak bir sürü şey söylemekten kendimi alıkoymak için çenemi çalıştırdım. Ama işte buydu. O zaman fark ettim. Bu duruma yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Ve denemediğim bir şey de değildi. Avery bir an hayatımdaydı, sonra sanki hiç orada olmamış gibi bir anda yok oldu. Ve hepsi bu kadardı.

Göğsümde bir sızı patladı ve şaşırtıcı bir netlikle gerçek olduğunu hissettim. Çok gerçek. "Her neyse," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "İyi Noeller, Avery."

Hayatımda hiç evden ayrılmayı ve evime dönmeyi Noel'deki kadar çok istememiştim. Normalde bahar döneminin başlangıcına kadar kalırdım ama tüm bu sorularla bunu yapamazdım.

Avery nerede?

O nasıl?

Eve mi gitti?

Böyle devam etti ve ben de teneffüs boyunca aynı soruları yüzlerce kez düşündüm. Hiçbir cevabım yoktu ve ona mesaj atmak için telefonumu her elime aldığımda kendimi durduruyordum. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini olabildiğince açık bir şekilde ifade etmişti.

Her ne yaşadıysak, ne kadar kısa sürdüyse, bitmişti.

Yeni yılın ertesi günü ruh halim boktan ve boktan arasında bir yerdeydi. O sabah erkenden eşyalarımı topladım ve Teresa beni takip ettiğinde kamyonetimin yanıdaydım.

Kamyonun ön tarafında durdu ve rüzgâr ev ile garaj arasında eserken ağır kazağını vücuduna yaklaştırdı. Uyku mavi gözlerini bulandırıyordu. "Veda etmeden mi gidiyorsun?"

Yolcu kapısını kapatırken omuz silktim. "Onları uyandırmak istemedim."

Ben tamponu yuvarlarken geri adım attı. "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Ben bir şey söylemedim.

"Neyin var Cam?" diye sordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ona baktım. "Ayakkabı giymen gerekmiyor mu? Dışarısı buz gibi."

"Parmak arası terlikler ayakkabıdır." Kollarını vücuduna sımsıkı sararak bir ileri bir geri topalladı. "Ve soruma cevap vermedin."

Şapkamı çıkardım, elimi saçlarımda gezdirdim ve sonra şapkamı tekrar taktım. Ağzımı açtım ve ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama hiçbir kelime olmadığı ortaya çıktı. Midemdeki boşluk, o boş, ağırlı his büyümüştü ve şimdi o kadar yoğun bir şekilde zonkluyordu ki, onu görmezden gelmek mümkün değildi.

Kız kardeşim sert ve soğuk güneş altında gözlerini kısıarak başını kaldırdı. "Avery, değil mi? Onun hakkında hiç konuşmadın. Annem de gerçekten seninle eve geleceğini düşünüyordu."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye sözünü kestim ve gözleri büyüdü. Düşünmek istediğim son şey Avery'nin Noel'i, Tanrı aşkına, tek başına geçirdiği gerçeği idi. Onun için kötü hissetmek istemiyordum. *Hiçbir şey* hissetmek istemiyordum. "Bak, özür dilerim. Sana kızmak istememiştim. Sadece okula dönmem gerekiyor."

"Ne için?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Okulun başlamasına daha günler var."

"Biliyorum." Bir adım öne çıkıp kız kardeşime sarıldım. Bir an kıpırdamadı ama sonra o da bana sarıldı. Geri çekilip kapıyı açarken omzumun üzerinden ona baktım. "Anneme ve babama mesaj atacağımı ya da daha sonra arayacağımı söyle."

Hemen yanıt vermedi ve sonra başını salladı. "İyi olacaksın, değil mi? Değil mi?"

Kısa bir kahkaha atarken kamyonu tırmandım. Elbette iyiydim. Avery ile uzun bir geçmişimiz yoktu ve ona karşı o kadar da güçlü duygular beslemiyordum. Ona olan çekimim bir karasevda olmalıydı, çünkü o yeni bir şeydi. Farklı bir şeydi. Hepsi bu.

"Evet," dedim, dudaklarımı tuhaf hissettiren bir şekilde gülümseyerek.

"Ben iyiyim."

Teresa bana hiç inanmadığını belirten bir bakışla beni izledi ve ben de kendime gerçekten inanmıyordum.

Duştan yeni çıkmış ve üzerime bir çift eşofman geçirmiştik ki ön kapının çalındığını duydum. Gelenin Ollie olamayacağını biliyordum çünkü o

Kapıyı açtığımda Jase'i ya da başka birini görmeyi bekliyordum.

Brittany orada duruyordu, sarı saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve elleri çenesinin altında kenetlenmişti. Sanki duasını yarıda kesmişim gibi görünüyordu.

"Selam," dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. Hangi dairenin bana ait olduğunu nereden bildiğini merak ettim ve sonra Ollie'yle birlikte daha önce bir kez buraya geldiğini hatırladım, üniversitedeki kadın nüfusunun yarısı gibi. "Ne var ne yok?"

Arkasına, Avery'nin dairesine doğru bakarken alt dudağını emdi ve midemde düğümler oluştu. Avery'nin evde olduğunu biliyordum. Arabası dışarıdaydı ve ben döndüğümünden beri ayrılmamıştı.

"Sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum ve meşgul görünüyorsunuz." Bakışları çıplak göğsümün üzerinde gezinirken kaşlarımı kaldırdım. "Ama yardımına ihtiyacım var. Avery'nin yardımına ihtiyacı var."

Bir adım öne çıkınca ensemden keskin bir karıncalanma hissettim. "Avery'nin yardımına ihtiyacı var da ne demek?"

"O gerçekten hasta. Sanırım grip olmuş," diye açıkladı aceleyle. "Telefonlarıma cevap vermiyordu, ben de onu kontrol ettim ve mutfağında baygın halde buldum ve-"

"Ne?" Onu geçip Avery'nin kapısına yöneldim. "Ambulans çağırdın mı?"

"Hayır." Brittany aceleyle arkamdan geldi. "Sadece grip olmuş ve ona ilaç vermem gerekiyor ama onu yatağına yatıramıyorum. Çok ağır. Bu yüzden onu geri taşıyabileceğini umuyordum ve belki ..."

Artık gerçekten dinlemiyordum. Dairesine girdiğimde tüm dikkatim Avery'deydi. Hastalık kokusu çok güçlüydü -çok güçlüydü- ve kot giymiş bacaklarını ve çıplak ayaklarını görebiliyordum.

Mutfığa dalarak keskin nefesimi içime çektim. Avery yan yatmış, bir yanağı yere yapışmış, cenin pozisyonunda sıkışmıştı. Koyu renk, terden ıslanmış saçları yüzünün yan tarafına yapışmıştı. Birkaç saniyede bir vücudu titriyor ve küçük, soluk soluğa bir inilti geliyordu. Endişe hızla arttı.

Brittany içini çekti. "Gitmeden önce onu oturtmuştum."

"Ambulansa ihtiyacımız olmadığına emin misin?" Diz çökerek sordum. Yüzündeki nemli saç tellerini dikkatlice topladım. Kirpikleri

seğirdi ama gözleri açılmadı.

"Annemi aradım, kendisi hemşiredir. Ateşi düştüğü ve sıvı aldığı sürece Avery'nin iyi olacağını söyledi ama ona ilaç almam gerekiyor."

"Sen giderken ben onunla kalırım."

Brittany başka bir şey söyledi ama ben duymadım. Bir kolumu Avery'nin altına soktuğumda Brittany'nin kanepenin arkasından çantasını aldığını hayal meyal fark ettim.

"Hayır," diye inledi, güçsüzce yere doğru döndü. "Güzel... iyi hissettiriyor ..."

"Biliyorum ama yerde uyuyamazsın." Onu kaldırdım, sıcak yanağı göğsüme değdiğinde irkildim. Tanrım, yanıyordu. O kollarımdayken döndüm ve Brittany'nin çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Avery yüzünü çevirirken bir şeyler mırıldandı ama kelimeler anlayamayacağım kadar boğuk ve bulanıktı.

"Sorun değil," dedim çünkü gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

Onu yatağına götürürken cevap vermedi. Onu yatırdığımda arkama yaslandım ve giydiği gömleğe iyice baktım. Nemli kumaşın bazı kısımları tenine yapışmıştı. Şüpheli ve bana hastalık kokusunu düşündüren lekeler vardı.

"Kahretsin," dedim.

Odaya baktım, şifonyerinin üzerinde katlanmış bir çift pijama altı ve bir uyku tişörtü buldum. Ona bir kez baktıktan sonra kararımı verdim.

Avery ile tanıştığımdan beri birçok kez onu soymayı hayal etmiştim. Bunu yapma fantezisi beni birçok gece ayakta tutmuştu. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini, en azından istediğim şekilde gerçekleşmeyeceğini bilsem de, hâlâ devam ettiğini itiraf etmekten nefret ediyordum.

Onu harap olmuş giysilerinden sıyırmak bir kalp krizinden daha hızlı gerçekleşti ve en az onun kadar eğlenceliydi. Özellikle de çoğunlukla bilinçsiz olduğu ve ölü bir ağırlıktan başka bir şey olmadığı düşünülüğünde.

Bakmadım. Tamam. Pembe dantelli sütyene bakmış olabilirim ama bu kısa ve tamamen masum bir kazaydı.

Ona temiz kıyafetler giydirdikten sonra bacaklarını battaniyenin altına soktum. Ancak bileziği fark ettiğimde onunla uyumadığını hatırladım.

açık. Rahat etmesini isteyerek bileğinden çıkardım ve komodinin üzerine koydum.

Banyodan iki ıslak bez aldım ve soğuk suyun altına tuttum. Döndüğümde hareket etmemişti ama bezi alnına bastırduğımda keskin bir nefes aldı.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama ilk bez ısındı ve yerine ikincisini koydum. Avery yan döndü ve kolunu benim koluma doladı. Sanki beni orada tutuyormuş gibiydi ama kız ateşler içindeydi ve hayal görüyordu. Ne yaptığını bilmiyordu. Birkaç kez anlayamadığım şeyler mırıldandı. Bir ara gülümsedi ve göğsüm sıkıştı.

"Bunu özlüyorum," dedim kısık sesle.

Kıpırdanarak yaklaştı ve ben de ıslak havluyu yanağına sürdüm. Dudaklarındaki gülümseme kaybolduğunda göğsümdeki düğümler gevşedi.

Brittany döndü ve ikimiz birlikte Avery'nin boğazından aşağı grip ilaçları ve su indirdik. Pek hoş değildi. Hasta bir Avery, son derece huysuz bir Avery demekti.

"Pencereleri açıp kokuyu dışarı atacağım. Mutfağı falan temizleyeceğim." Brittany kapının yanında durdu. "Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun, eğer istemiyorsan."

Kalmamalıydım. Bugünlük iyiliğimi yapmıştım ve Avery uyanıp beni burada görürse muhtemelen beni sapıklıkla suçlayacaktı. Bir başka yumuşak inilti daha kulaklarıma ulaşırken yanağımın içini ısırarak ona döndüm. Hızla ısınan bezin altında alnı rahatsızlıkla kıvrılmıştı. Vücudu hâlâ bana doğru kıvrılmıştı ve bir kolu hâlâ benimkine sarılıydı.

Kumaşı ayarlarken hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyordum. "Ben kalacağım."

On dokuz

Avery'nin kendini daha iyi hissettiğini biliyordum çünkü eve uğramıştı. Neden uğradığından emin değildim ve öğrenmek de istemiyordum. Ollie'ye orada olmadığını söylemesini söyledim. Ender rastlanan bir ciddiyetle, ciddi olup olmadığını sordu.

Öyleydim.

O hastayken onunla geçirdiğim öğleden sonra benim için iyi bir şey yapmamıştı. Tek yaptığı, uğraşmak istemediğim şeyleri karıştırmaktı.

Sömestr başladığında onu kampüsün her yerinde gördüm. Onunla konuşmak, nasıl olduğunu görmek istedim ama bunun bir anlamı yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla, ama bu Cuma günü oldu - ondan kaçamadığım zaman.

Karşıdan karşıya geçiyordum, Knutti'ye doğru gidiyordum ki, boğuk, zorlukla tanınan bir sesle ismimin bağırıldığını duydum. Bu yüzden durdum ve arkamı döndüm.

Avery dik yokuşu hızla tırmanırken öksürükten tüm vücudu titriyordu. Endişeyle, bir tür beyaz atlı prens gibi davranıp onu kollarıma almamak için ellerimi kapüşonumun içine soktum.

Nefes nefese önümde durdu. Yüzü hâlâ solgundu ama yanakları kızarmıştı. Gözlerinin altında hâlâ gölgeler vardı ve giydiği kazak onu sarıyordu.

"Özür dilerim." Sesi korkunç geliyordu. "Bir saniyeye ihtiyacım var." "Sesin berbat geliyor."

"Evet, bu Kara Ölüm ve asla geçmiyor." Boğazını temizledi ve çenesini kaldırmadan önce yutkundu.

Bakışlarımız buluştu ve düşündüm ki Gözlerinde bir şey gördüğümü sandım. Hissettiklerimin bir aynasıydı ama önceki gece içtiğim bir kasa biranın hala damarlarımda dolaşıyor olma ihtimali yüksekti.

Çenemi gıcırdatarak başka tarafa baktım. "Derse gitmem gerekiyor, yani ...
.?"

Yüzünde bir kaçış ifadesi belirdi ama önümde durmaya devam etti.
"Sadece hastayken Brit'e yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim."

Bakışlarımı tepenin aşağısındaki ve caddenin karşısındaki lokantaya kaydırarak havayı içime çektim. "Önemli bir şey değil."

"Benim için öyleydi. Bu yüzden teşekkür ederim."

Başımı salladım ve ona bakmaya cesaret ettim. Bu bir hataydı. Rüzgâr bir tutam ısıltılı saçı yanağına doğru savurmuştu ve onu yakalayıp kulağının arkasına atmamak için kendimi zor tuttum. "Bir şey değil."

"Şey ..." Kaşları birbirine çatıldı.

"Gitmem gerek," dedim tekrar, yan girişe dönerek. "Sonra görüşürüz."

"Özür dilerim."

Yavaşça arkamı döndüm. Bu iki kelime taşaklarıma yumruk yemiş gibiydim, çünkü tam olarak ne için üzgündü? Başımı salladım. "Ben de."

Muhtemelen ondan daha çok üzgündüm.

Jase duvara yaslanarak, "Ollie'nin otoparkta biralarımızı içtiğini düşünmeye başlıyorum," dedi.

Yanımdaki Steph başıyla onayladı. "Onu Sheetz'e göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşünen her kimse, hatalı olan da o."

Haklıydı ama dövüş gecesi için daha iyi hazırlanabilirdik. Mekanımız bu tür etkinliklerde her zaman olduğu gibi tıklım tıklımdı.

Steph yanıma doğru eğildi, göğüslerini koluma bastırdı ve sütyen giymediğinden şüphelendim. Jase'le birlikte gelmesi gerekmiyor muydu? Şapkamı geriye doğru kaydırarak öne doğru eğildim ve ona baktım.

Bir omzunu silkti ve ön dövüşlerden biri başlarken Henry'ye döndü. Ön kapı açılarak içeri soğuk bir hava girdi, tam da ekrandaki Kanadalı acımasız bir darbe indirirken. Salonda alkışlar ve yuhalamalar birbirine karışmıştı.

"Bakın kimi buldum!" Ollie bağırdı.

İki dövüşçü ringin diğer ucuna doğru koşuştururken onu görmezden geldim ama sonra Steph fısıldadı, "Bir ziyaretçin var."

Dikkatim dağılmış bir halde sol tarafıma baktım ve neredeyse iki kez bakıyordum. Gözlerim sıcak, kahverengi gözlerle kilitlenince kaşlarım havaya kalktı.

Avery Ollie'nin yanında durmuş, bir şişe birayı göğsüne bastırıyordu. Saçları toplanmıştı, pembe yanakları ve kocaman gözleri vardı.

Daha önce hiç evime gelmemişti. Hiç gelmemişti. Şimdi burada olduğuna inanamıyordum ve nedenini bilmiyordum ama onu görmek ... günlerce süren yağmurdan sonra güneşi görmek gibiydi.

Hafifçe gülümsedim. "Hey."

"Hey." Yanaklarının tonu derinleşti.

Birkaç dakika boyunca gözümü ondan alamadım ve bu konuda yalnız değildim. Henry de dahil olmak üzere diğer birkaç erkek, binaya taze et girdiğinde tüm erkeklerin yaptığı gibi ona gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Bakışlarımı televizyona yönelttim ama Ollie'nin onu boş koltuğa doğru yönlendirdiğinin farkındaydım. Gözlerim ekrandaydı ama tüm bedenim ve düşüncelerim sağ tarafımdaydı. Kafamda binlerce soru dönüp duruyordu. Onu dairemde görmek beklediğim son şeydi. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

"Bira ister misin, bebeğim?" Steph bir elini üst koluma dolayarak sordu.

Başımı salladım ve Henry'ye odaklandım. Herif yavaşça Avery'nin oturduğu yere doğru ilerliyordu. Adamın hiçbir sorunu yoktu. Kendime bunu söyleyip duruyordum ama çorapları hakkında bir şeyler söylediğinde onu bir sonraki seri katil olarak hayal etmeye başladım.

Avery içiyordu, beni çok şaşırtmıştı, yani gerçekten içiyordu. İçki içmeyen biri için tekila shotları ve en az iki bira, ayyaşlığa başlamak için harika bir yoldu.

Yumuşak kıkırdaması beni tam göğsümden vurdu. Henry sırtırken ve Avery gülümserken gözlerim kısıldı.

"Arkadaşın Henry'den hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi Steph sessizce. "İlginç bir gelişme."

Kalbim protesto için kaburgalarımı tekmeledi. Onunla flört mü ediyordu? Avery tekrar gülerken ellerim dizlerimin etrafında kıvrıldı. Ne oluyor lan? Kıskançlık -sıcak, çirkin bir kıskançlık- kafamı asit banyosuna sokmuşum gibi damarlarıma hücum etti.

Ekrana baktım, sonra Jase bana başıyla onay verdi, bakışları Avery'ye kaydı. Birayı sehpanın üzerine bırakırken Henry, "Eski

daha iyi bilecek kadar."

Lanet olsun ki, düşünmesi gerektiğini bildiğim şeyi düşünemeyecek kadar yaşıydı.

"Hey Henry," diye seslendim derim g e r i l i r k e n . "Bir saniye buraya gel."

"Tanrım," diye mırıldandı Steph, kollarını kavuşturup kanepeye yaslanırken.

Henry'ye yaklaşmasını işaret ettiğimde eğildi. "N'aber dostum?"

"O kızı rahat bırak," dedim ona, yaşlı adamın bakışlarını yakalayıp tutarken alçak sesle. "Çok ciddiym. O kız sana ya da bu odadaki hiç kimseye göre değil." Henry'nin kaşları kalktı, dudaklarının kenarı da öyle.

"Mesaj alındı, dostum."

Jase'e doğru ilerleyişini izledim ve kendimi biraz daha iyi hissettim. Çok değil, çünkü Avery'yle yaşadığı onca şeyden sonra evime gelip içmeye ve Boynuz Köpek Henry'yle flört etmeye başladığına inanamıyordum. Tam anlamıyla bir şok halindeydim.

Steph elini tekrar koluma koyarak, "Tamamen engellenmişsin," dedi.

"Ne?" Ona doğru döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı ve sen engelledin."

Birbirimizi tanımak mı? Kahretsin hayır, bu tam önümde gerçekleşmiyordu. "Durdurduğum için sikimdeymiş gibi mi görünüyorum?"

Steph elini geri çekti ama dürüst olmak gerekirse o anda o da umurumda değildi. Avery Henry'ye *gülümsüyordu*. Gülümsemesi çok nadirdi ve *ona* gülümsüyordu. En son ne zaman kıskandığımı bile hatırlamıyordum ama ağzımdaki acı tadın farkındaydım. Öfkeyle iyice karışmıştı.

Avery bana baktı ve gülümsemesi solmaya başladı. "Böyle bir şey olmayacak," dedim.

Steph ayağa fırladı ve neye kızdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gerçekten umurumda değildi. Ayağa kalkarak Avery'nin oturduğu yere doğru yürüdüm. Yüzünde kocaman, geniş ve hafif sarhoş bir gülümseme belirdi.

"Bir saniye benimle gelir misin?" Sesimin ne kadar düzgün çıktığına şaşırarak söyledim.

Avery sandalyeden sanki biri kıcında ateş yakmış gibi fırladı. Yan tarafa doğru yalpaladı. "Whoa."

Kolunu yakaladım, onu sabit tuttum. Bu kadar sarhoş olduğuna inanamıyordum. "Yürüyebilecek misin?"

"Evet. Tabii ki." Kıkırdayarak bana çarptı. "Ben iyiyim."

Tam olarak kaç kadeh içtiğini merak ederek, onu mutfığa götürürken sırttan Ollie'ye ölümcül bir bakış attım. "Ne yapıyorsun, Avery?"

Şişeyi havaya kaldırdı. "İçiyorum. Ne yapıyorsun?"

"Anlatmak istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun. Ne yapıyorsun?"

İç çekmeden önce sevimli ve biraz da tuhaf bir yüz ifadesi takındı.

"Ben bir şey yapmıyorum, Cam."

"Sen değil misin?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Sarhoşsun." "Değilim!"

"Bir sarhoşun yüz üstü düşmeden önceki meşhur son sözleri." "Bu henüz olmadı."

Kolunu tutarken başımı salladım. Konuşmamız gerekiyordu ve burada olması muhtemelen bunu istediği anlamına geliyordu. Ya da buradaki rastgele adamlardan biriyle takılmak istiyordu. Ne olduğunu bilmiyordum, çünkü bu kızın kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki, ama hiçbir şey olmuyordu. O küçük sarhoş kıcını dairesine geri götürüyordu. Oturma odasındaki adamlardan herhangi biri kendini onun kalçalarının arasında bulmaya bayılırdı ve ben onun tam olarak ne kadar sarhoş olduğunu bilmiyordum. Ben onun bakıcısı değildim. Kahretsin, onun için hiçbir şey değildim.

"Um ..." dedi, onu merdiven boşluğuna götürüp kapıyı arkamızdan kapattığımda kaşlarını çattı. Kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Kapısını işaret ettim. "Eve gitmen gerek Avery."

Bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Çok ciddiyim. Sarhoşsun ve bu bok benim önümde olmayacak."

"Ne boku?" Bir adım geri çekildi. "Özür dilerim. Ollie beni davet etti."

"Evet, sonra da kıcına tekmeyi basacağım." Şapkamı çıkardım ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Sen eve git, Avery. Seninle sonra konuşuruz."

Avery derin derin yutkundu. "Bana kızgınsın."

"Sana kızgın değilim, Avery." Şu anda tüm dünyaya kızgındım.

Bana baktı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı ama yeterince hızlı değildi. Gözlerindeki ani parıltıyı gördüm. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Eve gitmek istemiyorum. Orada kimse yok ve ben ..."

Göğsümdeki o nokta zonkladı. "Sonra geleceğim ve konuşacağız, tamam mı?"

Ama eve git. Lütfen, sadece eve git."

Ağzı açıldı ve sonra kapandı. "Tamam." Ağrısı arttı. "Avery ..."

"Hiç sorun değil." Gülümsedi ama bu gerçek değildi ve acı doluydu - oraya benim koyduğumu bildiğim bir acı. Dönüp kapısına doğru yürüdü ve ben de alçak sesle küfrederek daireme geri döndüm.

"Her şey yolunda mı?" Bir bira daha almak için mutfığa giderken Jase sordu. Ya da üç.

"Hayır." Kapağını kapattım ve çöpe attım.

Kara kaşları kalktı. "O burada olduğu için mi yoksa gittiği için mi iyi değilsin?"

"Onu ben gönderdim."

Ollie mutfığa girerken Jase şöyle bir baktı. Esrarkeşe bir göz attım. "Senin taşaklarını tekmelemeliyim."

Ollie gülüp geçmedi. Düzgün bir bakışla bana baktı. "Az önce o zavallı kızın gitmesini mi sağladın?"

"Zavallı kız mı?" Tükürdüm.

"Evet, hani şu Ağustos'tan beri kafayı taktığın kız var ya? Sonunda geldi ve sen de onu evden kovdun."

Şapkamı çıkarıp tezgâhın üzerine atarken ona baktım. "Kafan mı iyi senin? Aramızda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ollie," diye uyardı Jase.

"Haklısın. Neler olduğunu bilmiyorum ama-"

"Kapa çenenin, Ollie." Yanından geçip oturma odasına yöneldim.

Asıl dövüş başlamak üzereydi. Kapının yanında durdum ve biramı mutfakta unuttuğumu fark ettim. Geri dönmeye başladım ama hareket etmedim. Avery'ye gelip onunla konuşacağımı söylediğimde ciddiydim ama yarına kadar beklemeyi planlamıştım, bir kere o ayıktı ve ben *her şeye* bu kadar kızgın değildim. Ama orada dururken tek görebildiğim gözlerinde biriken yaşlardı. Yarın çok uzak değildi, ama ...

"Git," dediğini duydum Jase'in arkamdan.

Çoktan kapıdan çıkmıştım.

Yirmi

Dairesinin kapısını vurduktan sonra açtığımda orada olmadığını görünce bir yanımda şaşırmadı. Avery'den beni bir kez olsun dinlemesini beklemek açıkçası çok şey istemek olurdu.

Nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadığı için oturma odasının penceresine doğru yürüdüm ve aşağıya baktım.

"Ne oluyor lan?"

Kaldırımın kenarında, soğuktan kamburlaşmış, hafif bir şekil vardı. Shortcake ne halt ediyordu? Aceleyle dışarı çıktım, rüzgâr saçlarımı alnımdan kaldırırken yüzümü buruşturdum.

"Avery!" diye bağırdım. Bira şişesini düşürerek ayağa kalktı. Bana doğru dönerken şişe yakındaki bir arabanın altına yuvarlandı. Birayı tamamen suçlayamayacağım camsı bakışları içimi parçaladı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı ve nemli kirpikleri kalktı. "I . . . Yıldızlara bakıyorum."

"Ne?" Yanına diz çöktüm. "Avery, dışarı 30 derece falan.

Yine hastalanacaksın."

Uzaklara bakarken bir omzu kalktı. "Burada ne yapıyorsun?" "Seni arıyordum, seni küçük aptal."

Bana sertçe baktı. "Pardon? Dışarıda olduğuna göre sen de aptalsın, seni aptal."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Seninle konuşmak için geleceğimi söylemiştim. Önce daireni kontrol ettim. Kapıyı çaldım ama cevap vermedin. Kapı kilitli değildi ve ben de içeri girdim."

"Evime mi girdin? Bu biraz kabaca."

"Evet, pencerenden seni burada otururken gördüm."

Bir duraklama oldu ve sonra "Kavga bitti mi?" diye sordu.

Yakın zamanda kalkacak gibi görünmediği için yanına oturdum. Betonun soğuğu bir nanosaniye içinde kıcıımı dondurdu. "Hayır. Asıl kavga yeni başladı."

"Kaçıyorsun."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek uzun bir nefes verdim. "Tanrım, Avery ..." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Onu görmenin verdiği tepki hâlâ çok hamdı, çok kafa karıştırıcıydı. "Bu gece seni görmek mi? Çok şaşırdım."

"Steph yüzünden mi?"

"Ne?" Ona baktım. "Hayır. Onu Jase davet etti." "Görünüşe göre senin için oradaymış."

"Belki de öyleydi, ama umurumda değil." Ona doğru dönerek ellerimi dizlerimin üzerine koydum. "Avery, seninle tanıştığım dan beri Steph'e bulaşmadım. Seninle tanıştığım dan beri *kimseye* bulaşmadım."

Derin bir nefes aldı. "Tamam."

"Tamam mı?" Neredeyse gülecektim ama sonra içimdeki bok boşaldı. "Gördün mü, anlamıyorsun. Hiçbir zaman anlamadın. Şükran Günü tatilinden beri benden kaçıyorsun. Lanet olası sınıfı bıraktın ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum ve seninle her konuşmaya çalıştığım da benden kaçtın."

"Bana yardım ettiğin için sana teşekkür ettiğim gün benimle konuşmak istemedin."

Ona baktım. "Tanrım, neden bilmiyorum? Belki de benimle hiçbir şey yapmak istemediğini acı bir şekilde açıkça belirttiğin içindir. Ve sonra bu gece ortaya çıktın? Durup dururken ve *sarhoşken*? Anlamıyorsun."

Dudaklarını ıslattı. "Özür dilerim. Biraz sarhoşum ve özür dilerim, çünkü haklısın ve ... Saçmalıyorum."

Kısa, boğuk bir kahkaha attım. Ne düşünüyordum ki? "Pekâlâ, belli ki bu konuşmanın zamanı değil. Bak, içeride bu kadar hıyarlık etmek, seni gitmeye zorlamak istemezdim ama-"

"Sorun değil. İnsanların beni partilerinde istememesine alışkınım." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Önemli bir şey değil."

Ayağa kalkarken derim farkındalıkla diken diken oldu. "Seni orada istemediğim den değil, Avery."

"Um ... gerçekten mi?" Güldü ama bu gülüşte mizah yoktu. "Gitmemi sen istedin."

"I-"

"Düzeltilme." Elini kaldırdı. "Gitmemi sen *söyledin*."

"Ben yaptım. Sik kafalı bir hareketti, ama ilk kez benim evime geliyorsun, içeri giriyorsun, içmeye başlıyorsun ve sonra ..." Derin bir nefes aldım. "Henry her yerindeydi ve sen kıkırdıyorsun-"

"Onunla ilgilenmiyorum!"

"Öyle görünmüyordu, Avery. Sarhoşsun ve pişman olacağın bir şey yapmanı istemedim. Zamanının yarısında aklından neler geçtiğini bilmiyorum ve bu gece burada ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yoktu ama seni *hiç* içerken görmedim ve ne yapacağını bilmiyordum. Birinin senden faydalanmasını istemedim."

"O yollardan geçtim." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını kenetledi.

Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi ve onunla ilgili her şey, Tanrım, her şey anlam kazanmaya başladı. "Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım ve o da uzaklaşmaya başladı. Onu omuzlarından yakaladım. "Olamaz. Az önce ne dedin sen?"

"Ne dediğimi bilmiyorum. Tamam mı? Sarhoşum, Cam. Sarhoşum Cam. Ağzımdan ne çıktığını kim bilebilir ki? Ben bilmiyorum. Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Kahretsin. Avery . . ." Parmaklarım omuzlarında sıkılaştı. "Bana söylemediğin ne var? Bana söylemediğin ne *var*?"

"Hiçbir şey! Yemin ederim. Sana söz veriyorum. Sadece ağzımı açıyorum, tamam mı?" Gözlerini öfkeyle kırıştırdı. "O yüzden bana bir sorunum varmış gibi bakmayı kes."

"Sana öyle bakmıyorum, tatlım." Yüzünde gerçeği, başına gelenlerin ciddiyetini aradım ama ifadesinde gördüğüm tek şey korku ve çaresizlikti. Daha fazla burnumu sokmamı istemiyordu ve bunu anlıyordum. Bazı şeyleri gizli tutma ihtiyacını herkes gibi ben de anlıyordum ama eninde sonunda öğrenecektim.

Gözleri doldu ve ağzından *lütfen* kelimesinin çıktığını düşündüm. Aramızda bir sürü şey vardı. Temizlememiz gereken şeyler, ama bunların hepsinin beklemesi gerekiyordu.

Onu kendime doğru çektim ve kollarımla sıkıca sardım. Bir an için sertleşti ve sonra yüzünü göğsüme bastırırken ellerini yanlarıma koydu. Onu hissetmek içime işledi.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

O anda, yarasını gördükten sonra aramızda ne yaşandığının hiçbir önemi yoktu. Elimi saçlarına gömdüm ve onu kendime yaklaştırdım. "Seni özledim, tatlım." Ona sarıldım, onu havaya kaldırdım ve sonra tekrar yere indirdim, *ona* tekrar sarılmanın heyecanını yaşıyordum. Yanaklarını avuçladım, onu hissettikçe gülüyordum. "Küçük bir buz küpü gibi hissediyorsun."

"Kendimi sıcak hissediyorum." Bakışlarımız buluştu ve gülümsedi. "Gözlerin gerçekten çok güzel, bunu biliyor musun?"

"Sanırım tekila shot'ları konuşuyor. Hadi, donmadan önce seni içeri götürelim."

Aşağı uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. İsteyeceğim son şey onun düşüp boynunu kırmasıydı. Sıcak dairesine girdiğinde parmakları benimkilerin etrafında kasıldı.

"Kavgayı kaçırıyorsun," dedi.

"Öyleyim." Onu kanepenin etrafından dolaştırdım ve aşağı çektim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Arkadaşların muhtemelen nerede olduğunu merak ediyorlardır."

Arkama yaslandım, rahatladım. "Umurumda değil." "Umurunda değil mi?"

"Hayır."

Öne doğru otururken dudaklarından kısa bir gülümseme geçti ve sonra bana baktı. Hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum. Kavga ve arkadaşlar yanımda oturan kişi kadar önemli değildi. Ayrıca, alkol alımı konusunda biraz endişeliydim, özellikle de ayağa fırlayıp neredeyse sehpayı yiyecekken.

"Belki de oturmalısın, Avery."

"Ben iyiyim." Sehpanın etrafında tökezledi. "Peki ne yapmak istiyorsun? Televizyonu açabilirim ya da bir film koyabilirim ama hiç filmim yok. Sanırım bir tane sipariş edebilirim-"

"Avery, biraz otursana."

Bir yastık aldı ve kanepenin üzerine koydu. Sanırım evi temizlemeye başlayacaktı? Ama sonra ay koltuğuna gitti. "Sence burası sıcak değil mi?"

"Ne kadar içtin?"

"Um . . ." Yüzü allak bullak oldu. "Çok değil, belki iki ya da üç tekila ve iki bira? Sanırım."

"Vay canına." Öne doğru kayarken sırttım. "En son ne zaman gerçekten içtin?"

"Cadılar Bayramı gecesi."

Başımı yana eğdim. "Cadılar Bayramı gecesi içtiğini görmedim."

"Geçtiğimiz Cadılar Bayramı gecesı değil." Tekrar ayağa kalkarak kazağının kollarını çekıştirmeye başladı. "Beş yıl önceydi."

"Vay be. Bu çok uzun bir süre." Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Ayağa kalktım. "Burada su var mı? Şışelenmiş?"

"Mutfakta."

Buzdolabına gidip bir şışe aldım ve geri döndüm. "Bunu içmelisin." Şışeyi aldığında kanepenin kenarına oturdum. "Yani bu seni ne yaptı? On dört mü? On beş mi?"

"On dört," diye fısıldadı çenesini eğerek.

"İçki içmek için gerçekten çok genç."

Şışeyi yerine oturtup at kuyruğunu düzelitti. "Evet, on dört yaşıundayken içki içmiyor muydun?"

"On dört yaşıundayken gizlice bir iki bira içmiştim, ama ailenizin katı olduğunu sanıyordum?"

Ay koltuğuna çökerken kıs kıs güldü. "Onlar, içki ya da Cadılar Bayramı hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu üç şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Ayrıca genç Avery'nin bir partide çok sarhoş olduğunu ve daha sonra pişman olacağı bir şey yaptığını hayal etmek için de canlı bir hayal gücüne sahip olmak gerekmiyordu. En azından ben öyle olmasını umuyordum. "Tamam."

Shortcake bir saniye beni izledi ve sonra kazağını çıkarmaya çalıştı. Boğazımda bir kahkaha yükseldi ama kazağını düşürdüğünde takılıp kaldı. Altına bir atlet giymişti ama atletin kumaşı inceydi ve kızarmış tenini fazlasıyla ortaya çıkarıyordu. Gerginliği bira içmekten ya da aramızdaki onca saçmalıktan sonra burada olmamdan bile daha derin görünüyordu.

Tekrar ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Mutfakla salon arasında durduğunda, parmaklarını atletinin eteğinin altına kıvırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Hafifçe odaklanmamış bakışları benimkilerle buluştuğunda cevap vermedi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman da bilemedim ama alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Tedirginlik iliklerime kadar işlemişti. O kesinlikle-

Avery atletini çıkardı. Vay canına. Lanet olsun.

Keskin bir nefes aldım. "Avery."

Vay canına. Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Siyah sütyeninin içinde ona bakarken düşünebildiğim tek şey buydu. Onu hastayken görmüşüm, ama gerçekten

onu gördüm. Şimdiki gibi değil. Göğüsleri dolgundu ve birbiri ardına derin bir nefes alırken dantelli kaplara doğru geriliyordu.

Duvara yaslanıp kollarını iki yanına bıraktığında, derin bir nefes alırken çenelerimi birbirine kenetledim. Bakışlarım tekrar yüzünden göğüslerine, oradan da karnının pürüzsüz çizgisine kaydı. Kot pantolonu aşağıya sarkıyor ve göbeği göbeğinin etrafına doğru kıvrılıyordu. Belinin tatlı kıvrımı dokunulmak için yalvarıyordu.

Belli ki sarhoştı ve iyi bir adam olsaydım onu yiyip bitirmek istercesine bakmazdım, ama gözlerimi kaçıramıyordum. Ayakta olduğumu hatırlamıyordum ama ayaktaydım ve bir şekilde kanepenin etrafında hareket etmişim. Bacaklarımın arasında ısı oluşmuş, kalınlaşmış ve güçlenmişti.

"Cam?" dedi nefes nefese.

Bedenim ona gitmemi istiyordu ve neredeyse gidiyordum ama ellerimi sıkarak durdum. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

Gözlerimi kapattım ama onun görüntüsü zihnime kazınmıştı. "Bunu yapma tatlım."

"İstediğin bu değil mi?" diye sordu, sesi belirsizlikle çınlıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne? "Bunu beklemiyorum, Avery."

Nefesini içine çekti. "Beni istemiyorsun."

Onu istemiyor musun? Tanrı aşkına, onu istemediğim bir zamanı zar zor hatırlıyordum. Sikim kot pantolonumun fermuarını zorluyor, neredeyse patlayacak kadar şişiyordu. İşte onu bu kadar çok *istiyordum*.

Ama güzel yüzüne kendini küçümseyen bir ifade yerleşmişti.

Ellerimi başının iki yanındaki duvara çarparak öne doğru fırladım. Göz hizamızda olacak şekilde eğildim. "Lanet olsun, Avery. Seni istemediğimi mi sanıyorsun? İstemediğim tek bir parçan bile yok, anlıyor musun? Senin üzerinde ve *içinde* olmak istiyorum. Seni duvara yaslanmış, kanepede, yatağında, yatağımda ve aklıma gelebilecek her yerde istiyorum ve inan bana, bu tür şeyler söz konusu olduğunda geniş bir hayal gücüm var. Seni istediğimden asla şüphe etme. Mesele bu değil."

Geniş gözlerinden şaşkınlık akıyordu.

Alnımı onunkine bastırdım. "Ama bu şekilde değil, asla bu şekilde değil. Sarhoşsun Avery ve bir araya geldiğimizde -çünkü bir araya *geleceğiz*- sana yaptığım her şeyin tamamen farkında olacaksın."

Bakışlarımı tuttu ve sonra gözlerini kapatıp başını yana çevirerek tenlerimizin birbirine kaymasına neden oldu. "Sen iyi bir adamsın, Cam."

"Hayır, değilim." Onu içime çektim ve her zaman bana ihtiyaç duyduğu şey olacağıma dair sessiz bir söz verdim. "Ben sadece seninle iyiyim."

Yirmi Bir

Avery'yi battaniyeyle örtünmeye ikna ettikten yaklaşık bir saat sonra içtiği her şey yeniden ortaya çıkmaya karar verdi.

Onu yılanlarla kaplıymış gibi sardığım yorganı bir kenara fırlatarak oturma odasından geçti ve banyoya doğru koşmaya başladı. Normalde içki içmediğini düşünerek bunu bekleyerek hızla peşinden gittim.

Korkunçtu.

O porselen tanrılara dua ederken saçlarını tutmaktan ve sırtını ovmaktan başka bir şey yapamadığım için kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Sonunda bittiğinde, onu küvete yasladım ve nemli bir bez aldım. Tıpkı hasta olduğu zamanki gibiydi ama bu sefer gerçekten bilinci yerindeydi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Sayılır." Gözlerini sıkıca kapattı. "Tanrım, bu çok utanç verici."

Nefesimin altında güldüm. "Önemli değil, tatlım."

"Bu yüzden kaldın, değil mi?" Acınası bir şekilde inledi. "Hasta olacağımı biliyordun ve işte buradaydım, kıyafetlerimi çıkarıyordum."

"Şşş." Yüzüne dökülen saç tellerini geriye doğru taradım. "Bağırsaklarını kusmanı izlemek ne kadar büyüleyici olsa da, bu yüzden kalmadım ve bunu sen de biliyorsun."

Gözleri tekrar kapandı. "Beni istiyorsun ama sarhoşken ve her yere kusarken istemiyorsun diye mi?"

Yüksek sesle bir kahkaha attım. Sarhoş Avery komik bir Avery'ydi. "Evet, bilirsin, bu kulağa doğru geliyor."

"Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istedim." "Değiliz."

Bir gözü açıldı. "Ha."

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Bezi çenesinin altına yerleştirdim. Hafifçe gülümsedi. "Bu işte çok iyisin."

"Çok pratik yaptım." Havluyu bir kenara atıp yeni bir havlu aldım ve her şeye yeniden başladım. "Senin olduğun yerde birkaç kez bulundum." Havluyu boynundan aşağı ve kollarının üzerinden geçirdim, bakışlarımın yüzünde kalmasını ve çok güzel bir şekilde sergilenen göğüslerinin kabarıklıklarına sapmamasını istedim. "Yatmak için hazırlanmak ister misin?"

Aniden irileşen gözlerle bana baktı.

Sırıttım.

"Aklını çukurdan çıkar."

"Oh," diye mırıldandı, üzgün görünüyordu.

"Evet, oh." Döndüm ve bir diş fırçası aldım. Macunla doldurup onunla yüzleştim. "Ağzındaki tadı çıkarmak istersin diye düşündüm."

"Harikasın," dedi, elini uzatarak.

"Biliyorum." İşini bitirdiğinde tekrar diz çöktüm ve kapüşonumun fermuarını açtım. Çıkardıktan sonra gömleğimin kenarından tutup başımın üzerinden geçirdim. "İçime girdiğin ilk andan beri sana harika olduğumu söyletmeye çalışıyordum. Tek yapmam gerekenin sana bir diş fırçası uzatmak olduğunu bilseydim, bunu uzun zaman önce yapardım. Benim kaybım."

"Hayır. O benim ..." Daha dik oturmayı başardı. "Benim kaybım-ne yapıyorsun?"

"Kıyafetlerinin nerede olduğunu bilmiyorum." Bu bir yalandı. Onun kıyafetlerini daha önce bulmuştum.

"Uh-huh."

Bakışlarının göğsümde gezinip dövmeme sabitlenmesini izlerken sıırıttım. "Ben de kıyafetlerini çıkarmak isteyeceğini düşündüm."

"Evet," diye mırıldandı.

"Yani en kolayı gömleğimi ödünç almana izin vermek."

Derin olmayan bir nefes aldı. "Tamam."

"O zaman daha rahat edersin."

Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemediğinden şüpheleniyordum. Hele gözleri güneye doğru kayarak vücudumun tepki vermesine neden olurken.

"Elbette," diye mırıldandı.

"Söylediğim tek bir şeyi bile dinlemedin." "Nuh-uh."

Kalçalarından tutup onu küvetin kenarına kaldırırken sıırıttım.

"Henüz kollarını kaldırma, tamam mı?" Ona söyledim. Gömleğimi  zerine geçirirken hareketsiz durdu. "Kollarını aŗađıda tut." Gömleği bıraktım ve etrafına uzanarak sütyenini ustalıkla açtım.

"Ne yapıyorsun?" Sesi yüksek perdeden geliyordu.

Kayıŗları kollarından aŗađı kaydırırken güldüm, ama titrediğinde g l ŗ m kesildi. Sanırım kendimi cezalandırmak istiyordum,       sütyenini bırakıp onu kollarıma çekmek istiyordum. "Daha önce de söylediğim gibi, aklını çukurdan çıkar. Namusun benimle güvende."

"Benim erdemim mi?"

Kirpiklerimin arasından ona baktım.

"ŗimdilik." "ŗimdilik mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Kollarını geçir."

O itaat etti, ben de kolları sıvadım. Arkama yaslandığımda, içimdeki sahiplenme duygusu neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Onu kıyafetlerimin içinde sevmiŗtim. Gerçekten hoŗuma gitmiŗti. Elimi kolundan aŗađı kaydırarak bileziğin üzerinde durdum.

"Yapma-" Minik tokaları çözerken sesi panikle doldu.

Kolunu çekmesine izin vermeyerek elimi daha da sıktım. "Onu zaten gördüm, Avery."

"Lütfen, yapma." Bakıŗları al aldı. "Bu utanç verici ve bunu gördüğünü geri alamam. Keŗke yapabilseydim ama yapamam."

Daha  nceki şüphelerim sonunda dođrulanmıŗtı. Ellerimi bileziğe ve onun bileğine doladım. "Bunun yüzünden, değil mi? Neden benden korktun? Benimle konuŗmadın? Dersi mi bıraktın?"

Konuŗmayınca gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Ah, tatlım. Hepimiz gurur duymadığımız Şeyler yaptık. Eğer bilseydin ..." şimdi *bunun* zamanı değildi. "Mesele şu ki, bunu neden yaptığını bilmiyorum. Umarım nedeni her neyse, bunu kabullenmiŗsindir. Bu yüzden senin hakkında daha az Şey d ŗ nm yorum. Hiç d ŗ nmedim."

"Ama çok ... görünüyordun." Sözünü bitiremedi.

Diğer elimle bileziği çıkardım ve lavabonun üzerine koydum. "Sadece Őaŗırdım ve endiŗelendim. Bunu ne zaman aldığını bilmiyordum ve sormayacağım da. şu anda değil, tamam mı? Sadece bunu benim yanımda saklamak zorunda olmadığını bil. Tamam mı?"

Başını salladı ama kahverengi gözlerinden şüphe ve güvensizlik akıyordu. Söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlamak isteyerek başımı eğdim ve kolunu çevirip dudaklarımı yara izine bastırdım. Avery'yi bir ürperti sarstı.

"On altı yaşına yeni girmiştım." Sesi sessiz ve son derece gençti. "İşte o zaman yaptım. Bunu gerçekten yapmak istedim mi yoksa sadece birinin yapmasını mı istedim bilmiyorum..." Başını iki yana salladı. "Bu her gün pişmanlık duyduğum bir şey."

"On altı mı?"

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Yemin ederim. O zamanki ben değilim."

"Biliyorum." Kolumu bacağına koydum, gözlerini karartan uzak ve acı dolu bakışı uzaklaştırmak istiyordum. "Şimdi pantolonunu çıkarma zamanı." Gözlerini kırıştırdı ve sonra güldü. "Güzel."

Ayağa kalkmasına yardım ettim. Gömleğim dizlerine kadar uzanıyordu ve sanırım onun üzerinde benden daha iyi duruyordu. Kot pantolonunun düğmesine uzandığımda ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sanırım bunu yapabilirim," dedi.

"Emin misin?" Alay ettim. "Çünkü burada hizmetinizdeyim ve kot pantolonunuzu çıkarmak son derece harika olacağını düşündüğüm bir şey."

Dudakları kıpırdadı. "Eminim öyle olurdun. Kapüşonunu geri giy."

Lavaboya yaslandım ve sırtımı gerdim. "Baktığın zaman hoşuma gidiyor." "Hatırlıyorum." Döndü ve kışını en baştan çıkarıcı şekilde oynattı,

Pantolonunu çıkarıyor.

Gözlerimi kaçırarak kapüşonumu yerden aldım. "Banyo dışında iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Umarım öyledir."

Onu oturma odasına geri götürdüğümde aspirin buldum ve bir şişe su daha aldım. İhtikten sonra kanepeye oturdum ve kolunu hafifçe çektim. "Benimle otur." Bacaklarımın üzerine tırmanmaya başladığında onu durdurdum. "Hayır. Benimle otur."

Kafası karışmıştı, başını salladı. Arkama yaslandım ve onu aşağı çektim. Bir saniye kadar kaskatı kesildi ve sonra vücudu kucağıma çöktü. Yorganı kaptığım gibi çıplak bacaklarının üzerine attım.

"Uyumaya çalışmalısın." Televizyon odanın içinde titreyen gölgeler oluştururken kollarımı beline doladım. "Sabaha faydası olur."

Shortcake göğsüme sokulurken küçük bir iç geçirdi. "Gitmiyor musun?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

Çenemi indirerek dudaklarımı alnında gezdirdim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Uyandığında burada olacağım, tatlım. Söz veriyorum."

Ertesi sabah uyandığımda da aynı şekilde uyuyakalmıştım. Avery hâlâ kucağımda kıvrılmıştı ama artık uyanıktı ve kıpırdanmaya devam ediyordu. Kalçası ereksiyonuma baskı yaparken inleyerek kollarımı onun etrafında sıktım.

"Özür dilerim," dedim. "Sabah oldu ve sen üzerime oturuyorsun. Bu her erkeği dize getirecek bir kombinasyon."

Gözlerimi tam zamanında açtığımda Shortcake'in yanaklarının kızardığını gördüm. Bir elimi kalçasına götürdüm ve ağır kapüşonlu gözlerinin arasından uykulu ifadesini izledim.

"Üzerinden inmemi ister misin?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır." Diğer elimi omurgasından yukarı kaydurdım ve parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim. "Kesinlikle olmaz."

Sırıttı. "Tamam."

"Sonunda bir konuda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum."

Başını yana eğerek uzun bir süre beni inceledi. "Dün gece gerçekten oldu mu?"

Sırıttım. "Ne olduğunu düşündüğüne bağlı."

"Senin için gömleğimi mi çıkardım?"

Bundan bahsedince bakışlarım kaydı. Göğüslerinin sertleşmiş uçları güzelce görünüyordu. "Evet. Güzel bir an."

"Ve sen beni geri mi çevirdin?"

Elim kalçasının yan tarafına kaydı. "Çünkü ilk birlikteliğimiz sen sarhoşken olmayacak."

"Birlikte ilk seferimiz mi?" Tembelce sırıttım.

"Uh-huh."

Pembenin güzel bir tonuna döndü. "Aramızda bir ilk olacağı konusunda kendine çok güveniyorsun."

"Öyleyim." Yastığa yaslandım ve elimi kalçamdan uyluğuma doğru indirip kaldırırken onu izledim.

"Konuştuk, değil mi?" Çıplak bileğine baktı. "Bunu yaptığımda sana söyledim mi?"

"Evet."

Kirpikleri kalktı. "Ve sen benim çılgın bir sürtük olduğumu düşünmüyorsun, öyle mi?" "Şey ..."

Kum gibi kuru bir bakışla beni iğneledi.

Diğer elimi ensesine götürürken sııttım. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Duruma göre değişir."

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde başını aşağı indirdim. "Sanırım konuşmamız gerek."

"Var," diye fısıldadı.

Ama kucağında oturduğu süre uzadıkça konuşma ihtimalimiz de azalıyordu. Kalçalarını kavradım ve onu kaldırarak yanımdaki minderin üzerine bıraktım.

"Konuşmamız gerektiğini sanıyordum," diye sordu ben ayağa kalkarken. "Var. Hemen döneceğim."

Yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyordu.

"Orada kal, tamam mı?" Kapıya doğru ilerledim. "O noktadan kımıldama. Hiçbir şey düşünme. Sadece orada otur ve ben hemen döneceğim." Çenesini kanepenin arkasına dayadı. "Tamam."

"Ciddiyim, hiçbir şey düşünme." Kapıyı açtım. "Son birkaç dakikayı ya da dün geceyi değil. Geçen ayı değil. Ya da sırada ne olduğunu. Sadece orada otur."

"Tamam," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Bir süre bakışlarını tuttum ve kendini yatak odasına kilitlemeyeceğinden emin olduktan sonra aceleyle daireme gittim. İçerisi sessizdi ama kanepenin yanında bir çift topuklu ayakkabı vardı. Gülümseyerek hızla dişlerimi fırçaladım ve ardından mutfaktan gerekli eşyaları aldım. Sadece beş dakikamı aldı ve dairesine döndüğümde onu bıraktığım yerdeydi.

Bakışları ellerimde tuttuğum şeye kaydı ve gülümsedi. "Yumurta, yumurta getirmişsin."

"Ve tavam." Kalçamı kullanarak kapıyı kapattım. "Ve dişlerimi fırçaladım."

"Gömlek giymemişsin."

Ona uzun bir bakış attım. "Beni üstsüz görememenin kalbini kıracağını biliyorum."

Yumurtaları tezgâha koyarken boğuk bir gıcırta duydum ve kapıya doğru döndüm. "Avery, ne halt ediyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi.

Tezgâha dönerken kendi kendime gülümsedim. "O zaman buraya gel." Ayaklarının yere vurduğunu duyduğumda kaşlarımı çattım. "Ve sakın üstünü değiştirmeye kalkma." Durakladım. "Çünkü seni benim kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyor."

"Eh, böyle söyleyince ..." Kapı aralığında belirdi.

"Ne?" Omzumun üzerinden ona baktım. "Yumurtalarımı bu kadar çok mu özledin?"

Yavaşça göz kırptı. "Seni tekrar mutfağında yumurta yaparken göreceğimi düşünmemiştim."

Bu sözler beni onun bildiğinden daha fazla etkiledi. Ocağın kontrollerini ayarladım. "Beni *bu* kadar çok mu özledin?"

"Evet."

Ona döndüm ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Seni çok özledim."

Shortcake derin bir nefes aldı. "Sen yaramı gördüğünde nasıl davrandığımı için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Yara izimi gördüğünde. Kimsenin görmesine izin vermedim." Alt dudağını kaşıyarak öne doğru eğildi. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, çünkü korkunç bir kaltaktım, ama ..."

"Özrünü bir şartla kabul ederim." Kollarımı kavuşturdum. "Ne olursa," dedi tutkuyla.

"Bana güveniyorsun."

"Sana güveniyorum, Cam."

"Hayır, yok." Masaya doğru yürüdüm ve bir sandalye çektim. "Otursana."

Oturup ödünç aldığı gömleği düzelttikten sonra ocağa döndüm ve bir yumurta kırdım. "Eğer bana güvenseydin, böyle tepki vermezdin. Seni yargıladığım falan da yok. Bana güvenmek zorundasın, çünkü bu tür şeyler yüzünden götlük yapmayacağım ya da çıldırmayacağım. Seni yeterince önemsemişime güvenmelisin."

Yumuşak nefesini duyunca ona döndüm. "Senin hakkında bilmediğim çok şey var ve umarım bunu düzeltiriz. Seni zorlamayacağım ama beni dışlayamazsın. Tamam. Bana güvenmek zorundasın."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Sana güveniyorum. Sana güveneceğim." "Özrünü kabul ediyorum."

Yumurtaları bitirdim ve elimdeki konuyu açmadan önce OJ ile masaya döndüm. "Peki buradan nereye gidiyoruz? Bana ne istediğini söyle."

Elinde kabarık yumurtalarla dolu bir çatala durdu. "Ne istiyorum?"

"Benden." Bütün bir yumurtayı ağızıma attım. "Benden ne istiyorsun?"

Shortcake çatalını tabağa bırakarak arkasına yaslandı. Ağızını açtı ve sonra omuzlarını dikleştirdi. "Sen."

Göğsüm kasıldı ve bir an için konuşamadım. "Ben mi?"

"Seni istiyorum," dedi kızarak. "Açıkçası, hiç ilişkim olmadı ve istediğinin bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki de değil."
_"

"Öyle."

"Öyle mi?" diye sordu.

Kıkırdadım, bir yumurta daha alırken haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiştim. "Çok şaşırmış gibisin, sanki inanamıyormuşsun gibi. Bu gerçekten çok sevimli. Lütfen devam edin."

"Lütfen devam edin. . . ?" Başını iki yana salladı. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

Yumurtayı yavaşça çiğnedim. "Bu sabah hemfikir olduğumuz ikinci konu bu."

"Benimle olmak mı istiyorsun?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Beni ilk reddettiğin andan beri seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece senin gelmeni bekliyordum. Eğer bunu yapacaksak, bazı temel kurallar var."

"Kurallar mı?"

Başımı sallayarak üçüncü yumurtayı soydum. "O kadar çok değil. Beni dışlamak yok. Sadece sen ve ben varız, başka kimse yok. Ve son olarak, gömleklerimin içinde çok seksi görünmeye devam ediyorsun."

İçinden derin ve gerçek bir kahkaha patladı. "Bence hepsi yapılabilir."

"Güzel." Son yumurtayı soyarken ellerimin nasıl titrediğini görüp görmediğini merak ettim.

"Bunların hiçbirini daha önce yapmadım, Cam. Ve her zaman geçinmesi kolay biri değilim. Bunu biliyorum. Bunun senin için kolay olacağına söz veremem."

"Hayatta eğlenceli olan hiçbir şey kolay değildir." Sütü bitirdiğimde, şimdilik konuşmam bitmişti. Ona üç yıl önce olanları ve her Cuma gecesi yapmak zorunda kaldığım şeyi anlatmam gerekiyordu ama bu beklemek zorundaydı. Şükran Günü gecesinden beri yapmak istediğim şeyi yapmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve yanına gittim. Ellerini tutarak onu ayağa kaldırdım ve kollarımı beline doladım. Başımı eğdim ve dudaklarımı yanağında gezdirdim. "Senin hakkında ciddiym, Avery. Eğer beni gerçekten istiyorsan, ben varım."

Shortcake avuçlarını göğsüme bastırdı. "Seni gerçekten istiyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Çünkü eğer öyle olmasaydı, bu iş çok garip bir hal alırdı."

Güldü ama ağzımı onunkine bastırduğım da sesi kayboldu. Temas doğru hissettirdi, nefes almak kadar gerekliydi. Öpücük yumuşak ve yavaştı ama ellerini saçlarımın arasına kaydırduğın da öpücüğü derinleştirdim ve ona sessizce istediği şeyi verdim. Dudaklarım onunkilerin üzerinde ileri geri kayıyor, dürtüyor, itiyor ve sonra dilimle onları açmaya ikna ediyordum.

İniltisi kanıma ateş düşürdü ve tadı meyve suyu ve çok daha tatlı bir şey gibiydi. Ellerim kalçalarına gitti ve onu kendime doğru çekerek yukarı kaldırdım. Bacakları belime dolandığında içimde bir şaşkınlık oluştu. Onu sırt üstü duvara yasladım ve bedenlerimizi birbirine uydurdum.

Onu öpmek planladığım tek şeydi, ama göğüslerinin göğsümde yassılaştığını ve çekirdeğinin bana karşı sıcak olduğunu hissetmek beni mahvetti. Onun içinde kaybolmuştum. Shortcake çekingendi ve pek çok konuda masumdu ama aynı zamanda çok tutkuluydu ve verdiği tepki doğal ve çok baştan çıkarıcıydı.

Kalçalarını eğip o harika, kuralsız tarzıyla bana doğru bastırırken inledim. Ağzımı kendine doğru çekerken parmakları saçlarımda sıkılaştı. O kadar sertleşmiş ve şişmişim ki, kalçalarının arasını örten giysi parçası bile yeterli bir engel oluşturmuyordu. Onu tam burada, duvara yaslamaktan başka bir şey istemiyordum ve itiraz edeceğinden şüpheliydim ama bu doğru değildi.

Çaba sarf ederek ağzımı kaldırdım. "Gitmem gerekiyor."

Elleri tekrar yanaklarıma doğru kaydı. "Şimdi mi gidiyorsun?"

"Ben bir aziz değilim, tatlım." Sesim derindi, arzuyla kabalaşmıştı. "Yani şimdi gitmezsem, bir süre daha gitmeyeceğim."

Ürperdi ve vücudum gerildi. "Ya gitmeni istemiyorsam?"

"Siktir." Kalçalarını sıkıca kavradım, gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Dün gece söylediğin gibi iyi bir adam olmamı çok zorlaştırıyorsun."

Dudakları yanağımyı sıyırdı. "Sarhoş değilim."

Hafifçe gülerek alnımı onunkine bastırdım. "Evet, bunu görebiliyorum ve şu anda seni duvara yaslama fikri kontrolümü kaybetmeme neden olsa da ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Sen bir ilişki değilsin. Çıkarları olan bir arkadaş değilsin. Sen benim için bundan daha fazlasısın."

Göğsü benimkine doğru yükselirken gözleri kapandı. "Bu gerçekten de mükemmeldi."

"Ben gerçekten mükemmel sayılırım," diye takıldım, bacaklarını çözüp onu ayağa kaldırırken. "Bunu herkes biliyor. Sen sadece biraz yavaş anlıyorsun."

Gözlerini ısıtarak güldü. "Ne yapacaksın?" "Soğuk bir duş alacağım."

"Ciddi misin?"

"Evet."

Kadından bir kahkaha daha yükseldi. "Geri gelecek misin?"

"Her zaman." Onu şefkatle öptüm, hissettiklerimi bu hızlı ve çok kısa öpücğe döktüm.

"Tamam." Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ilahi şeydi. "Seni bekleyeceğim."

Yirmi İki

"Bu gece gelmiyorsun, değil mi?" Jase sordu, sesi müziğin gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarken, telefonumu yanağımla omzum arasında tuttum. "Hayır. Avery'yi yemeğe çıkaracağım. Sanırım geri dönersek-"

"Açıklamaya gerek yok. Seni suçlamıyorum." Sesi sıkılmış gibiydi, benden değil ama tüm bu sahneden. Bir duraklama oldu. "Senin kız parti ortamını seven bir tipe benzemiyor."

"Senin kızın" ifadesine ve bu ifadenin içimde yarattığı gurur patlamasına muhtemelen bir saniye kadar takılı kaldım. "Evet, hiç sanmıyorum."

Jase usulca kıkırdadı. "Seni değişmiş bir adama dönüştürdü, değil mi?"

Anahtarlarımı alırken gülümsedim. Jase haklı olabilirdi. Ağustos ayında Avery'yle tanıştığımdan beri pek çok alışkanlığım değişmişti, hatta dövüş gecesini takip eden haftalarda daha da değişmişti. "Onun gibi bir şey."

"İyi eğlenceler. Onu hamile bırakma."

İçimden bir kahkaha patladı. "Jase, dostum, hadi ama ..." Tekrar kıkırdadı. "Şaka yapıyorum."

Gözlerimi devirerek vedalaştım ve Avery'nin evine doğru yola koyuldum.

Martinsburg'da hızlı bir akşam yemeği yedik ve sonra onun dairesine geri döndük. Bir mola verip Raphael'i aldım ve Avery'nin mutfağında biraz dolaşmasına izin verdim. Ne de olsa küçük adamın egzersize ihtiyacı vardı. Ve Shortcake onu kucağına alıp diğer yöne çevirmekten hoşlanıyor gibiydi, böylece aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bu bir Cumartesi gecesi yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi, ama sıkılmamıştım ya da başka bir yerde olmak istemiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yaparken kardeşlik partilerinden birinde eğlendiğimden daha fazla eğleniyordum.

"Bu bir teraryum," diye düzelttim onu, onun yaşam alanına akvaryum dediğinde. "Ve sallanan bir teraryumu var. Doğum günü için ona yeni bir tane aldım."

"Doğum gününün ne zaman olduğunu biliyor musun?" Sırıttı.

"Evet. 26 Temmuz." Böyle demişken... "Doğum günün ne zaman?" "Uh, bunun için endişelenmen gerekene kadar bir süre var." Çaprazlama geçti ayak bilekleri. "Seninki ne zaman?"

"Haziran'ın on beşi." Caydırılamazdım. "Seninki ne zaman, Avery?" İçini çekti. "2 Ocak'tı."

"Doğum gününü kaçırdım mı?" Öne doğru eğildiğimde kaşlarım kalktı.

"Önemli bir şey değil." Omuz silkti. "Smithsonian'a gittim ve sonra hastalandım, bu yüzden muhtemelen senin etrafta olmaman iyi bir şey."

Smithsonian'a gittim. ? O an aklıma geldi ve kendimi aptal gibi hissettim. "Ah, dostum, bu yüzden oraya ikinci kez gitmek istediğini söylemiştin. Yalnız mıydın? Kahretsin. Kendimi çok -"

"Yapma," dedi elini kaldırarak. "Kendini kötü hissetmene gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum. İzin verseydi onu alırdım ama yine de içim rahat etmedi. "Her zaman gelecek yıl vardır."

Dudakları kalbimin teklemesine neden olan geniş bir gülümsemeye dönüştü. Vajina duygusallığına kapılmak gibi inanılmaz aptalca bir şey yapmadan önce kendime biraz zaman ayırmam gerektiğinden, Raphael'i kucığıma alıp eve götürdüm ve hemen geri döneceğime söz verdim. Döndüğümde onunla ne yaptığım hakkında konuşmayı planlıyordum ama döndüğümde Shortcake'i yatak odalarına giden koridorda, yüzünde içimi tuhaf bir şekilde burkan bir ifadeyle dururken buldum.

Yüzündeki ifadenin bir kısmı beklenti, bir kısmı belirsizlikti ve bunun arkasındaki itici güç, düşüncelerimi kelimenin tam anlamıyla aklımdan uçuran masum bir merakı. Şu anda ciddi şeylerden bahsetmenin tam olarak neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şeyi açıklığa kavuşturduğumuz Pazar gününden beri işleri ağırdan alıyordum, o kadar ağırdan alıyordum ki daha yavaş gidebilir miyim diye merak ediyordum. Her gece, sınıfta not tutarken ellerimin uyuşmaya başladığı noktaya kadar kendimle bire bir uğraşıyordum.

Yine de buna değerdı. Yapmak istediğim son şey onu aceleye getirmektı, ama şu anda . . .

Ben kazağımy çıkarıp kanepenin arkasına sarkıtırken Avery alt dudağını ıslattı. Bakışları tişörtümle kot pantolonumun arasında kalan geniş tene kaydı ve yanaklarına bir kızarıklık yayıldı.

Evet, Shortcake *acele* ettirilmek istiyormuş gibi görünüyordu.

O salonda kalırken ben kanepede oturmuş, televizyonun yumuşak ışığında kazak elbisesinin kenarıyla oynuyordum. Akşam yemeğinden döndükten sonra taytını çıkardığında, daha önce hiç bu kadar çok ten görmemiş bir genç gibi çıplak bacaklarına bakarak inanılmaz bir zaman geçirmiştım.

"Buraya gelecek misin yoksa gecenin geri kalanında bana mı bakacaksın?" Derin bir nefes alıp yavaşça kanepeye yaklaşırken sırtıarak sordum. Onu yanıma çekmek için bir elimi kaldırdım ama küçük Shortcake'in tamamen başka bir planı vardı.

Dizlerini kalçalarımın iki yanına koyup kucağıma oturduğunda sırtışıım kayboldu. Vücudumun tepkisi gülünç derecede ani oldu. Parmaklarımı kalçalarının etrafında kıvrırken sertleştım. "Selam tatlım."

"Hey," diye fısıldadı.

"Beni bu kadar özledin mi? Sadece birkaç dakikalığına gitmiştım."

Ellerini omuzlarıma koyarak aşağı doğru bastırdı ve bedenlerimizi doğru yerlerde bir araya getirdi. "Belki."

Ellerimi yanlarına götürüp yanaklarını avuçladım. Beni kalçalarının arasında hissetmeliydi. Bunu saklamak mümkün değildi. "Ne yapıyorsun?"

Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslattı ve ben bir iniltiyi bastırdım. "Ne ye benziyor?"

"Aklıma birkaç şey geliyor." Başparmaklarımı yanaklarında gezdirdim ve neyin peşinde olduğunu görmek için bekledim. Gerçek şu ki, o bu işi nereye götürürse götürsün, ben balıklama dalmaya hazırdım. "Hepsi çok ilgimi çekti."

"İlgileniyor musun? Bu iyi bir şey."

Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu ve sonra kirpikleri aşağı indi, aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerini korudu. Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi, yavaş ve tatlı geçişler yaptı. Sonra baskıyı artırdı. Öpüşme derinleştikçe onun ipuçlarını alarak önderlik etmesine izin verdim. Ağzı açıldığında ellerim yanaklarında gezindi. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim ve o da bu jestle belli belirsiz karşılık verdi. Bunda beni çıldırtan bir şey vardı. Belki de tüm bunları *benimle* birlikte öğreniyor olmasıydı.

Ellerimi sırtında gezdirdim ve o da okşayışıma doğru eğildi. Kalçalarını salladıkça ellerim belinde sıkılaştı. Tanrım, kucağımda hareket edişi beni öldürecekti. Sağ elimi elbisesinin içine sokup kalçalarına doğru kaydırırken ürperdim. Ona dokunmak zorundaydım.

Diğer elimi ön tarafında gezdirerek kaburgalarının izini takip ettim ve bir göğsünü avucumun içine aldım. Vücudunun kıvrımlarını öğrenerek elimi ucunun üzerinde gezdirdim. Avery öpüşmeyi kesti, başparmağımı tepesinin üzerinde dolaştırırken inledi.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye nefes aldı.

İşte duymak istediğim buydu. Boynuna minik öpücükler kondurup başını geriye iterken onunla alay ettim. Kalçaları tekrar kayarken göğsünü elime bastırdı. Yoğun bir zevk omurgamda yuvarlandı. Boğazımdan alçak bir ses çıkararak geri çekildim ve uyarılmanın onun üzerine yayılmasını izledim.

Kahretsin, çok güzeldi.

"Bana ne istediğini söyle, tatlım." Diğer göğsünü kapattım, kıyafetlerinin arasından meme ucunu hissettim. Yalnız kalmasını istemezdim. "Herhangi bir şey. Ve yapacağım."

Göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "Dokun bana."

Vücudum gerildi ve sonra sarsıldı. Konuştuğumda kendi sesimi zar zor tanıyabildim. "İzin verir misiniz?"

Başını salladıktan sonra iki elimi elbisesinin yakasının altından geçirdim ve elbiseyi omuzlarından aşağı kaydırarak onu ortaya çıkardım. Kollarını serbest bırakarak ve elbisenin belinde toplanmasına izin vererek aşağı çektim.

"Çok güzel." Sütyenindeki dantelin kenarını izledim. "Şu allığa bak. Çok güzel."

Başımı eğerek ağzımı göğsünün ucuna kapattım ve ince satenin üzerinden onu öptüm. Kalçalarını kavrayıp derin derin emerken boğuk bir çığlık attı. Parmakları saçlarımdan derinliklerine dalarken kalbim kaburgalarıma çarptı, diğer göğsüne geçtiğimde beni yakın tuttu. Yavaşça ısırdım ve başka bir nefesli çığlıkla ödüllendirildim.

Vücudu şimdiden benimkine karşı titriyordu ama onunla işim bitmek üzereydi. Ellerimi eteğinin altından geçirdim ve pürüzsüz kalçalarında gezdirirken tatlı bir şekilde şişmiş dudaklarına doğru bir öpücük izi bıraktım.

"Bana bir şey söyle, tatlım." Kalçasının iç kısmında küçük daireler çizerek merkezine yaklaştım. "Daha önce boşaldın mı?"

Utanç içinde kaskatı kesildi ve cevap vermeyince kalçasında küçük daireler çizdim. "Evet," dedi. "Yaptım."

"Tek başına mı?" Elimini tekrar kalçasına götürdüm.

Daha da yaklaştı, alnını benimkine yaslarken ereksiyonuma bastırđı. "Evet."

şaşırmamam gerekse de bunu duymak beni rahatlatmıştı. Bir parmağını nemli külotunun ortasında gezdirdim. Vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde sarsıldı. Parmağını yumuşak bir şekilde ileri geri hareket ettirmeye devam ettim.

Ona sonsuza dek dokunabilirdim.

Belki de yapardım. Burada kalabilirdik, bir elimiz kalçalarının arasında, diğeri göğsünü okşarken. Bununla başa çıkabilirim.

Ama sonra Avery taşındı.

Elini göğsümden aşağı, karın kaslarımın üzerinden kaydırđı ve kot pantolonumun bandının üzerinde durdu. Ne kadar yakın olduğunu görüncce sikim kabardı. Bir yanım elini tutup işini bitirmek istiyordu ama diğer yanım bana dokunduğu anda kontrolümü kaybedeceğimden endişeleniyordu. Bacaklarının arasından bir geçiş daha yapıp sinir demetinin etrafında dolanırken kalçalarını salladı.

Kontrolü kaybetme riskini göze almıştım.

Alt dudağını ısırırken, onun altında hareketsiz kaldım. "Ne istiyorsun, Avery?" "Sana dokunmak istiyorum. Sana dokunmak istiyorum." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Yüzünü. "Ama senin neyi sevdiğini bilmiyorum."

Tanrım, sözleri karşısında inledim ve zevk uçlarıma kadar yükseldi. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Tatlım, yaptığın her şey hoşuma gidecek."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Kanepeye yaslandım ve aramızda boşluk yarattım. "Bana ne yapmak istersen yap, buna bayılacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Mutluluk ve sıcaklık bakışlarında alevlendi ve sonra kotumun düğmesini açıp fermuarını indirirken kirpikleri aşağı indi. Nefes nefese kaldığında kıkırdadım.

"Kolay erişim." Aramıza uzandım ve kendimi dışarı attım.

Avery'nin gözleri sabit kalmıştı ve bundan daha ateşli bir şey olamazdı. Tüm vücudum bir yay kirişi gibi gergindi. Kendime engel olamıyordum. Kalp atışlarım hızlanırken elimi ucuma kadar götürdüm ve sonra tekrar tabanıma indirdim.

"Seni düşündüm," diye fısıldadı.

Vücudumdaki her kas dondu. "Nasıl?"

Tereddüt etti. "Kendime dokunduğumda aklıma sen geldin."

"Lanet olsun," diye homurdandım ve sonra çenemi sıktım. Neredeyse o anda boşalıyordum. Kendine dokunurken beni mi düşünüyordu? Yüce Tanrım ve aşağıdaki şeytan ... "Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey."

Dudakları yukarı kalktı ve onu öptüm, muhtemelen yapmam gerekenden daha sert ve kaba bir şekilde, ama o geri çekilmedi. Elini kendime doğru çektim ve parmaklarını kalınlığımın etrafında dolaştırdım. İlk temasta tüm vücudum sarsıldı ve sonra elini aşağı yukarı hareket ettirdi.

Yeteneksizliğini hevesle telafi ettiğinden emindi. Beni okşayışındaki masumiyet neredeyse çok fazlaydı.

Elimi tekrar kalçalarının arasına kaydırırken dudaklarına karşı "Mükemmelsin," diye mırıldandım.

Nefeslerimiz birbirine karıştı, hızlı ve sert bir şekilde onu külotunun üzerinden kavradım, parmağımı onun sıcaklığına iterken avucumu klitorisine bastırdım, sadece dayanıksız bir bariyerle ayrıldık. Ağzımı onunkinin üzerinde tuttum, o elimi sürerken ve ben onunkinin içine girerken dilini içime aldım.

Vücudunun gerildiğini hissettim ve sonra sert bir şekilde haykırdı.

"Cam!" Vücudu elime karşı kasıldı, ben onu aşağı indirdikçe dalga dalga yayıldı.

Serbest bırakılmam içimden geçerken vücudum sarsıldı. Hiç olmadığım kadar sert boşalmıştım ve bu beni hayrete düşürmüştü. Bir kolumu beline doladığımda başını omzuma yasladı.

Ancak çok hassaslaştığımda elini nazıkçe çektim. Onu göğsüme bastırdığımda kucağımda kemiksiz kalmıştı. Onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Onu ve kendimi mahvetmişim ama bedeninden henüz ayrılmak istemiyordum.

Uzanarak başını geriye yatırdım ve önce göz kapaklarını, sonra da ayrık dudaklarını öptüm. Aramızdaki sessizlik, kollarımda gerildiğini hissedene kadar rahatlatıcı bir şekilde uzadı. İçimi bir endişe kapladı. Onu incitmediğimi biliyordum ama belki de bu kadarı çok fazlaydı?

"Selam," dedim başparmağımı yanağında gezdirerek. Bakışlarında sıkıntılı bir ifade vardı. "İyi misin? Ben-"

"Mükemmeldi." Gözlerini kapatarak çenemi öptü. "Bu mükemmel."

Avery haklıydı. Tanrım, bu en mükemmel andı ama içimde bir huzursuzluk yumağı oluştu. Onun üzerinden bir bulut geçmişti. Şimdi gitmişti ama oradaydı ve geri gelmesinden korkmaktan kendimi alamıyordum.

Yirmi Üç

Ollie karşımızdaki bankın kenarında duruyordu, elinde Avery'nin bir karton içinde kalan Çin yemeği vardı. Onu kampüse getirmiş olması çok tuhaftı. Ve o yemek birkaç gündür buzdolabındaydı.

"Tek söylediğim, Başkanlar Günü'nün Sevgililer Günü'nden daha ilginç olduğu," dedi çubuklarını erişteye batırarak. "Ne de olsa Sevgililer Günü'nü Hallmark yarattı. Gerçek bir gün değil."

Onun durduğu yerin yanında oturan Brittany başını salladı. "Başkanlar Günü çok sıkıcı. Başkanlar Günü'nde ne olur?"

Avery kucağıma oturmuş, göğsüme doğru kıvrılmıştı. Şubat ayının acımasız soğuk bir günüydü ve ben kapüşonumun fermuarını açmış, uçlarını onun etrafında toplamıştım. "Bu ikisi bir noktada takıldılar mı?" diye sordu sessizce.

İçimden güldüm. "Gerçekten emin değilim."

"Başkanlar Günü'nde araba ve mobilya satışları var," dedi Ollie, bulduğu şeyden gurur duyuyormuş gibi sırtarak. "Ve bankalar kapalıdır."

"Vay canına." Brittany Shortcake'le bakıştı ve sonra bakışlarını Ollie'ye çevirdi. "Başkanlar Günü'nde biriyle yatmazsın. Sevgililer Günü'nde yaparsın."

Ollie durakladı, bir erişte rüzgârda usulca savrulurken ona baktı. "Teklif mi ediyorsun?"

"Vay canına," diye

mırıldandım. "Pürüzsüz."

Shortcake kıkırdadı.

Brittany kolunu uzatarak Ollie'yi banktan indirdi. "Hayır. Teklif etmiyorum."

Ollie çevik bir hareketle ayağa kalktı. "Çok yazık." Brittany'ye o kadar yakın eğildi ki sarı saçları Brittany'ninkilere karıştı. "Hayatını değiştirdim, bebeğim."

Kendini kontrol edemeyen Avery yüksek sesle güldü ve ben de başımı onun omzuna koyup yüzümü gizledim.

Ben.

Brittany etkilenmemiş görünüyordu. "Muhtemelen haklısın. Seninle bir gece geçirdikten sonra hayatımın geri kalanında sağlık kliniğini ziyaret edeceğimi hayal ediyorum."

"Ah." Boştaki elini göğsüne vurdu. "Beni yaraladın." O zaman güldü.

"Bundan şüpheliyim."

Ollie onun yanına oturdu ve yemek çubuklarını kaldırdı. "Noodle mı?" Hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Hayır. Teşekkür ederim."

Avery doğruldu ve soğuk hava aramıza girdi. Ona doğru uzandım ve onu göğsüme doğru çektim. "Gitme," dedim kollarımı ona dolayarak. "Sen benim sıcak battaniyem gibisin."

Bana doğru döndü ve dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Derse gitmem gerekiyor."

"Skip," diye mırıldandım, dudaklarını ararken. "Benimle eve gel." Dilimi soğuk dudaklarının arasından geçirerek ağzının peşine düştüm. "Seni ısıtacağım."

Vücudu titriyordu ve bunun soğukla bir ilgisi olduğundan şüpheliydim. "Bu Ollie'nin Brittany'nin hayatını değiştirmesi kadar klas bir şey."

"Hey!" Ollie bağırdı. "Beni küçük aşk yuvana getirme."

Shortcake'in yanağı kızardı ve yalnız olmadığımızı unutup unutmadığını merak ettim. Tıpkı bir gece önce yatak odamda, yatağında yaptığı gibi kıpırdanarak kurtuldu ve ben bir iniltiyi yuttum.

Şu anda bunu düşünmeme gerçekten gerek yoktu.

"Birazdan görüşürüz?" dedi Brittany'ye ve ona hızlıca sarıldı.

Brittany başını salladı. "Tamamdır."

Vedalaşırken kolumu ince omuzlarına attım, onu Whitehall'a götürmeye niyetliydim. Gözlerini kısarak bana gülümsedi. "Kampüsün diğer tarafında olman gerekiyordu, değil mi?"

"Belki." Şapkamı çıkardım ve güneşten koruyarak kafasına geçirdim. "Brittany ile daha sonra ne yapacaksınız?"

"Alışveriş merkezine gidiyorum." Kenara çekilip elini uzatırken şapkasının kenarını biraz yukarı itti. "Yapmamız gereken özel bir alışveriş var."

"Hmm." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Ne tür bir özel alışveriş?"

"Bu bir sır."

Sırıttım ve sonra derin bir nefes aldım. Havada nem vardı. "Bunun Başkanlar Günü olmayan bir günle ilgisi var mı?"

Güldü ve sırıtışım yayıldı. Shortcake son zamanlarda çok gülüyordu. "Sana söylemeyeceğim."

"Nasıl olduğunu anlıyorum." Sosyal bilimler binasının kapalı girişinin yakınında durduk ve onu kendime doğru çektim. İsteyerek geldi, ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı. Başındaki şapkayı geriye doğru kaydırarak alnımı onunkine yasladım. "Kokusunu alabiliyor musun?"

Elini göğsüme koyarken güldü. "Nefesim mi?"

Gözlerimi devirerek bir kolumu beline doladım. "Hayır, seni küçük aptal. Havada kar var." "Oh."

Kıkırdadı.

Onu usulca öptüm. "Özel, gizli alışveriş gezinizde dikkatli olun."

"Yapacağım." Uzanıp şapkayı çıkardı ve bana taktı. "Bu gece geliyor musun?"

"Bu aptalca bir soru." Gitmesine izin vermek istemedim.

Yüzünü bana çevirdi. "Aptalca soru diye bir şey yoktur sanıyordum."

"Bu bir yalan." Başımı eğerek onu bir kez daha öptüm ve sonra bıraktım. Gitmek için döndüğünde, kışına hafifçe vurduğum ve zıplayıp bana pis bir bakış fırlatmasına neden oldum. Güldüm. "Hoşuna gitti."

Kızarmış yanakları bana haklı olduğumu söyledi.

Dışarıda kar oldukça hızlı yağıyordu. Shortcake'i yarın benimle gelmemesi için ikna edebildiğime sevindim. Dersler hâlâ devam ediyor olacaktı ama kampüs buzdan bir ölüm tuzağına dönüşecekti.

Ona baktım ve gülümsedim. Pizza yedikten ve Ollie'yle takıldıktan sonra yorgunluktan bitkin düşmüştü. Derin bir uykuya dalmış, yan yatmış, başını bacağıma yaslamıştı. Saçının bir tutamını yanağından alıp arkaya yatırdım.

"Çok tatlı, biliyor musun?" Ollie öne doğru eğilip pizzanın son dilimini aldı ve ayağa kalktı. "Sadece o bizimkilerin huzurunda bayılabilirdi."

muhteşemlik."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bu onun için çok fazlaydı.

Bunalmıştı." Bacaklarımın üzerinden geçerken sıırttı. "Kendim çıkarım."

Bunu izleyen sessizlikte, bakışlarımla yüzünün zarif kıvrımlarını izledim, kıvrımları ve açıları hafızama işledim. Günün erken saatlerinde Ollie'yle Batı Kampüsü'ne doğru yürürken, kırbaçlanmamla ilgili bir tür yorum yapmıştı. İşin tuhafı, bu beni kızdırmamıştı. Gülmüştüm. Belki biraz kırbaçlanmışım. Belki biraz takıntılıydım. Belki de ben-

Sehpanın üzerinde duran Avery'nin telefonu bip sesi çıkarıp ekranı aydınlanınca ne yaptığımı anlamadan baktım.

Sen yalancı bir fahişesin. Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?

Öne doğru eğildim, ekrandaki ışık sönmeden ve metin kaybolmadan önce mesajı üç kez okudum.

Şok beni aptal yaptı. Yanlış okumuş olmalıyım. Üç kez mi? Mümkün değil. Sırtımdaki ve boynumdaki kaslar kilitlendi. Orada şaşkın bir sessizlik içinde ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama şokun ötesinde, öfke damarlarımda yavaş yavaş yanan bir yangın gibi kaynıyordu. Bunu ona kim göndermiş olabilirdi ki? Yalancı fahişe mi? Sorumlu kişiyi bulup omurgasını sökmek istedim.

Ama neden biri ona bunu göndersin ki? Eğer Avery bir fahişeyse, bir rahibe de öyleydi, ama neden? Çenemde bir kas titremeye başladı ve Avery kıpırdandığında da durmadı.

Esneyerek doğruldu ve uzun saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Gür dudaklarında uykulu bir gülümseme oluştu. "Özür dilerim. Senin üzerinde uyuyakalmak istemezdim."

Ona baktım, bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Bakışları yüzümde gezinirken doğruldu. "Her şey yolunda mı?"

Siktir et. Bunun geçmesine izin veremezdim. Masaya bir göz attım.

"Uyurken bir mesaj almışsın."

Bakışlarımı takip ederken kaşları çatıldı ve sonra öne doğru atılarak cep telefonunu kaptı. Ekranı dokunduğunda keskin bir nefes aldı.

Yüzünden sızan kanı izledim ve huzursuzluk düğümlerinin büyüdüğünü hissettim. "Geldiğinde ekranınızda parladı."

Yavaşça, titreyen elleriyle telefonu yerine oturttu. Bana bakmadı ama bakmaya devam etti. "Mesaja baktın mı?"

"Bunu bilerek yapmadım ki." Gergindim, öne doğru eğildim. "Tam orada, senin ekranında duruyordu."

"Ama bakmana gerek yoktu!" Ayağa kalktı, elleri iki yanında kıvrılmıştı.

Vay be. Dur bakalım. "Avery, eşyalarını karıştırmıyordum. Lanet mesaj geldi. Kendimi durduramadan baktım. Belki de bu yanılttı."

"Bu yanılttı!"

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Yanılttı. Üzgünüm ama bu o mesajı gördüğüm gerçeğini değiştirmiyor."

Odanın ortasında durdu ve gözlerini karartan panik ifadesini yanılttı anlamak mümkün değildi.

"Avery," dedim dikkatlice. Bakışları bana kaydı. "Neden böyle bir mesaj aldın ki?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bilmiyorum." Ona inanmadım.

"Bilmiyorum," dedi tekrar ve sonra aceleyle devam etti. "Arada sırada böyle bir mesaj alıyorum ama nedenini bilmiyorum. Sanırım yanlış numara gibi bir şey."

Yine de ona inanmadım. "Bunun kimden olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır. Bilinmeyen arayan yazıyor. Bunu gördün." Ben konuşmadan devam etti. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sadece beni şaşırttı. Uyuyordum, uyandım ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sonra düşündüm ki

... Ne düşündüğümü bilmiyorum ama özür dilerim."

"Özür dilemeyi kes, Avery." Bunu yapmasından nefret ederdim. "Üzgün olduğunu duymama gerek yok. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, tatlım. Tek istediğim bu. Eğer böyle mesajlar alıyorsan, bunu bilmem gerek."

Bir adım geri çekildi. "Neden?"

Bazen aynı dili konuşup konuşmadığımızı merak ediyordum. "Çünkü ben senin erkek arkadaşınım ve birinin sana fahişe demesi umurumda!"

Avery irkildi.

Derin bir nefes daha alarak başka tarafa baktım. "Dürüstçe mi? Yanlışlıkla atılmış bir mesaj olsa bile beni sinirlendiriyor. Kimse sana böyle şeyler göndermemeli." Durakladım, bakışlarını buldum ve tuttum. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Seni yargılamayacağım ya da kızmayacağım."

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda ne kadar sahtekâr olduğumu anladım. Burada Avery'ye bana her şeyi anlatabileceğini söylüyor, anlatmadığını *bildiğim* için sinirleniyor ve sır saklıyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve sonra daha yüksek sesle, "Biliyorum."

Gözlerinin içine bakarken kalbim göğsümde tekmeleniyordu. "Ve bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet. Tabii ki biliyorum."

"Kahretsin," diye homurdandım ve kaslarım daha da gerildi. Göğsümde bir buz topu oluştu. Ona söylemek bir riskti. Şiddet yanlısı biri olduğumu düşünüp çekip gidebilirdi ama dürüst olmam gerekiyordu, özellikle de ondan bunu bekliyorsam.

Çok korkmuştum.

Gözlerimi kapatarak, "Sana karşı tamamen dürüst olmadım," dedim. "Ne?"

Elimi çenemde gezdirdim. Bir peni için, bir pound için ya da bir bok için, değil mi? "Sana bana güvenmen gerektiğini ve bana her şeyi anlatabileceğini söylüyorum ama ben aynı şeyi yapmıyorum. Ve eninde sonunda bunu öğreneceksin."

Avery aceleyle sehpanın etrafından dolaştı ve kanepenin kenarına oturdu. "Neden bahsediyorsun, Cam?"

Onu kaybedebileceğimi fark ettim ama ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Hepimizin geçmişinde gurur duymadığı şeyler yaptığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Evet."

"Bunu ilk elden deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim. Bunu sadece birkaç kişi biliyor." Durakladım. "Ve bu sana söylemek istediğim son şey."

"Bana anlatabilirsin," dedi daha da yaklaşarak. "Ciddiyim, benimle konuşabilirsin. Lütfen."

Nereden başlayacağımı bilemedim. Birkaç dakikamı aldı. "Ollie'yle birlikte bu yıl mezun olmam gerekiyordu ama değilim."

"Bana biraz ara vermen gerektiğini söylediğini hatırlıyorum."

"İkinci sınıftaydım. Maryland'de bir futbol kampında koçluk yaptığım için yaz boyunca eve pek gitmemiştim ama ne zaman eve gitsem kız kardeşim farklı davranıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum ama çok ürkekti ve evdeyken tüm zamanını yatak odasında geçiriyordu. Aileme göre de nadiren evde oluyordu. Kız kardeşim, her zaman yufka yürekliydi, bilirsiniz. Toplamak

Sokak hayvanlarını ve insanları, özellikle de sokak çocuklarını. Küçük bir şeyken bile sınıftaki en sevilmeyen çocukla arkadaşlık ederdi." Bu anıya gülümsedim. "Bir çocukla tanıştı. Ondan bir ya da iki yaş büyüktü ve sanırım ilişkileri ciddiydi - on altı yaşındayken olabileceği kadar ciddiydi. Çocukla bir kez tanıştım. Ondan hoşlanmamıştı. Ve bunun küçük kız kardeşimle birlikte olmaya çalışmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı."

İçimde tanıdık bir öfkenin biriktiğini hissederken ellerimi dizlerime indirdim. "Şükran Günü tatilinde evdeydim ve mutfaktaydım. Teresa da oradaydı ve şakalaşıyorduk. Beni itti ve ben de onu kolundan ittim. Sert bile değildi ve sanki onu ciddi şekilde incitmişim gibi bağırdı. İlk başta sadece aptallık ettiğini düşündüm ama gözlerinde yaşlar vardı. Dalga geçti ve ben de o gece olanları unuttum ama Şükran Günü sabahı annem onu havluyla bastı ve o da gördü."

Avery derin bir nefes aldı ve ben başımı salladım. "Kız kardeşim ... morluklarla kaplıydı. Kollarında ve bacaklarında." Ellerimi çaresiz yumruklar halinde kapattım. "Dans etmekten olduğunu söyledi ama hepimiz dans ederek böyle morluklar oluşmayacağını biliyorduk. Ondan gerçeği öğrenmek neredeyse bütün sabahımı aldı."

"Erkek arkadaş mıydı?" diye sordu sessizce.

Sertçe yutkundum. "Küçük pislik ona vuruyordu. Bu konuda zekiydi, kolayca fark edilemeyecek yerlere yapıyordu. Kız onunla kaldı. Başta nedenini bilmiyordum. Sonradan öğrendim ki ondan ayrılamayacak kadar korkuyormuş." Yerimde duramayarak ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerledim. "Annem içeri girmeseydi kim bilir daha ne kadar devam edecekti. Teresa sonunda birine anlatır mıydı? Yoksa o piç kurusu bir gece ona vurmaya devam edip onu öldürür müydü?"

Başım öne eğikti. Tüm bunlar dün gibi geliyordu; öfke ve çaresizlik. "Tanrım, çok kızmıştım Avery. O pisliği öldürmek istedim. Kız kardeşimi dövüyordu ve babam polisi aramak istedi ama gerçekten ne yapacaklardı ki? İkisi de reşit değildi. Elleri tokatlanacak ve danışmanlık alacaktı, her neyse. Ve bu saçmalık. Bunu kabul etmedim. Şükran Günü gecesi ayrıldım ve onu buldum. Çok sürmedi, lanet olası küçük bir kasaba. Kapısını çaldım ve hemen dışarı çıktı. Ona artık kız kardeşimin yanına yaklaşamayacağını söyledim ve o küçük serseri ne yaptı biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadı.

"Suratıma baktı, göğsünü şişirerek bana baktı. Bana ne isterse yapacağını söyledi." Güldüm ama içinde mizah yoktu. "Kendimi kaybettim. Kızgınlık kullanılacak kelime bile değil. *Öfkeliydim*. Ona vurdum ve durmadım." Nabzım hızla atıyordu, onunla yüzleştim. "Ona vurmayı bırakmadım. Ne ailesi dışarı çıktığında ne de annesi çılgılık atmaya başladığında. Beni ondan kurtarmak için iki polis memuru gerekti."

Avery bana bakarken hiçbir şey söylemedi.

Avuçlarımı yanaklarıma sürttüm. "Ben hapse girdim, o da komaya girdi."

Ağzı şok içinde açıldı ve işte oradaydı. Ay koltuğuna otururken çenemi eğerek başka tarafa baktım. "Daha önce de kavgalara karışmıştım, normal şeyler. Ama böylesini görmemiştim. Parmak eklemelerim kırılmıştı ve ben bunu hissetmemiştim bile. Babam ..." Başımı salladım. "Sihri konuşturdu. Bunun için uzun süre uzaklara gitmeliydim ama gitmedim. Sanırım çocuğun birkaç gün sonra uyanmasına yardımcı oldu."

"Ben kolay kurtuldum, bir gece bile hapiste kalmadım." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ama bu iş çözülene kadar birkaç ay evden çıkamadım. Yerel erkek kulübünde bir yıl kamu hizmeti ve bir yıl da öfke kontrolü cezası aldım. Her cuma yaptığım şey bu. Son seansım sonbaharda. Ailem tazminat ödemek zorunda kaldı ve bunun ne kadara mal olduğunu bilmek bile istemezsiniz. Kamu hizmeti işi yüzünden futbol oynamayı bırakmak zorunda kaldım ama dediğim gibi, ucuz kurtuldum."

Avery kaşlarını birbirine bastırarak başka tarafa baktı. Yüzü solgundu ve o sessiz kaldıkça kendimi daha da hasta hissediyordum. Ne yapmıştım-

"Anlıyorum," dedi sessizce. Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona baktım.

"Ne?" Kısık sesle söyledim.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum."

Yaptığım bir şeyi duydu mu? Ayağa kalktım. "Avery-"

"Bu benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama kız kardeşini savunuyordun ve birini dövmek çözüm değil, ama o senin kız kardeşin ve ..." Durakladı, doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Bazı insanlar kışkırlarının tekmelenmesini hak eder."

Ona baktım.

Bacaklarını açtı. "Ve muhtemelen nefes almayı bile hak etmeyen bazı insanlar var. Söylemesi hastalıklı ve üzücü bir şey ama doğru. Adam kız kardeşini öldürebilirdi. Başka bir kızı döverek öldürebilirdi."

"Hapiste olmayı hak ediyorum, Avery. Onu neredeyse öldürüyordum." "Ama öldürmedin."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime yoktu. Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyordu?

"Size bir soru sorayım. Bunu tekrar yapar mıydın?"

Milyon dolarlık soru. "Yine de evine giderdim ve ona vururdum. Belki o kadar kötü değil, ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. O piç kız kardeşimi dövdü."

Derin bir nefes aldı. "Seni suçlamıyorum."

Dizlerimin üzerine çökecekmişim gibi hissederek ona bakmaya devam ettim. "Sen

..."

İnce bir omuz yükseldi. "Bükülmüş mü?"

"Hayır." Gülümsedim, tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Olağanüstü birisin." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi hafifçe sırtarak.

"Ciddiyim." Kanepede onun yanına oturdum. "Bilseydin iğrenir ya da kızardın diye düşünmüştüm."

Avery başını salladı ve bakır rengi saç tellerini etrafa saçtı.

Tanrım, o ... kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Alnımı onunkine yaklaştırarak yanaklarını avuçladım. Omuzlarımdan bir goril kalkmış gibi hissettim. "Bunu göğsümden atmak iyi hissettiriyor. Aramızda sır kalmasını istemiyorum."

Dudakları yukarı kıvrıldı ve köşelerini öptüm. Rahatlamış bir halde arkama yaslandım ve onu göğsüme bastırdım. Bu kız ... önemli olan her yönden mükemmeldi.

Başının tepesini öptüm ve göğsü hızla yükseldi. Hissettiğim rahatlama şaşırtıcıydı ve dürüst olmak gerekirse kendimi Shortcake'in bu kadar kabullenici olmasına hazırlanmamıştım. İç çekerek gözlerimi kapattım ve onu olabildiğince yakınımaya çektim.

Avery sırrımı kabul etmişti. Keşke aynı şeyi onun için de yapacağımı görmesini sağlayabilseydim.

Yirmi Dört

"Bugün için bu kadar gül yeterli değil mi sence?" Ollie elimde tuttuğum tek saplı güle başını sallayarak sordu. Sonra da oturma odasının köşesinde duran yeni çiçeğe baktı. "Bir de bu mu? Geri kalanımızı kötü gösteriyorsun."

Jase elinde bira şişesiyle kanepede oturduğu yerden güldü. "Gerçekten daha kötü görünebileceğini sanmıyorum, Ollie."

Bacaklarını sehpanın üzerine atarken oflayıp pufladı. "En azından 'daha kötü' diye bir kelime olmadığını biliyorum."

Jase sırttı. "Tüm bildiğin bu kadar."

Shortcake'in hediyesini dış koridora yuvarladım ve kaşlarımı kaldırarak onlara döndüm. "Bütün gece burada sarhoş mu olacaksınız?"

"Evet," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"İyi eğlenceler." Onları selamlayarak dışarı çıktım ve hediyesini kapısının yanına, duvara dayadım. Kapıyı çaldım, hediyesinden gelen yumuşak gümbürtüleri duyunca aptalca bir sırtışıla savaştım.

Avery kapıyı açtı, bakışları güle kaydı. "Benim için mi?"

"Elbette," dedim ve içeri girerken elimi uzattım. "Bu gece seni dışarı çıkaramadığım için gerçekten üzgünüm ama-"

"Sorun değil. Böyle toplantılar yaptığını biliyorum." Gülü mutfak tezgâhındaki vazoya götürdü, ona verdiğim diğer güller de oradaydı. Omzunun üzerinden bana bakarak başını yana eğdi. "Ne yapıyorsun?"

Sırttım. "Olduğun yerde kal ve gözlerini kapat."

"Gözlerimi kapatmak zorunda mıyım?"

"Evet."

Heyecan yüzüne yansımıştı ama soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. "Yani bu bir sürpriz mi?"

"Tabii ki öyle. O yüzden gözlerini kapat."

Dudakları seğırdi. "Sürprizlerin de en az fikirlerin kadar korkutucu." Alay ettim. "Benim fikirlerim ve sürprizlerim muhteşem."

"Bunun iyi bir fikir olacağını düşündüğün zamanı hatırla-"

"Gözlerini kapat, Avery."

İtaat ederken sırtışı geniş bir gülümsemeye dönüştü. Arkamı dönerek aceleyle koridora çıktım ve hediyeı içeri yuvarladım. Kapıyı tekmeleyerek kapattım. "Dikizleme."

Kaşları kalktı. "Cam ..."

"Birkaç saniye daha." Elimi onunkine dolayarak mutfaktan oturma odasına götürdüm. "Gözlerini kapalı tut, tamam mı?"

"Kapalılar."

Elini sıktım ve sonra bıraktım. Arkasından yaklaşarak bir kolumu beline doladım ve ona doğru eğilerek şakağını öptüm. İç çekerken parmakları kolumun etrafında kıvrıldı.

"Artık gözlerini açabilirsin." Yanağından öptüm. "Ya da orada gözlerin kapalı durabilirsin. Bu da hoşuma gider."

Güldü ve gözlerini açtığı anda anladım. "Aman Tanrım, Cam..."

Elli galonluk bir teraryumu kum, kaya ve yeşilliklerle donatmışım. Saklandığı delikten çıkan küçük bir kaplumbağa boynunu bükmüş, yeni evini kontrol ediyordu.

Küçük, ciyaklamaya benzer bir ses çıkardı. Kıkırdadım.

"Beğendin mi?"

"Nasıl?" Shortcake kendini kurtardı ve ellerini bardağın üzerine koydu. "I . . . Bayıldım."

"Güzel." Yanında durmak için hareket ettim. "Raphael'in bir oyun arkadaşına ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Gözlerini sıkıca kapatıp yeniden açarken güldü. "Bütün bunları yapmamalıydın, Cam. Bu ... çok fazla."

"O kadar da değil ve herkesin evcil bir kaplumbağaya ihtiyacı var." Yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Sevgililer Gününüz kutlu olsun."

Avery arkasını döndü ve kollarını bana doladı. Beni öptü ve nefesimi çaldı. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Bir şey değil.

Kollarını belime doladı ve bana doğru eğildi. "Kız mı erkek mi?"

"Biliyor musun, gerçekten bilmiyorum. Güya kabuklarının şeklinden anlayabiliyormuşsun ama ben bilsem ne yazar."

"Kız ya da erkek, ona Michelangelo adını vereceğim."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Mükemmel."

"Sadece iki kişiye daha ihtiyacımız var."

Bu kız mükemmeldi. "Çok doğru."

Gülümseyerek kıpırdandı. "Hemen döneceğim."

Ben daha bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve koridora çıktı. O gittiğinde teraryumu duvara dayadım ve ısı lambasını açtım. Yaklaştığını duyunca arkamı döndüm.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun. Hediye kadar havalı değil ama umarım beğenirsin."

Göğsüme bir kart itildi. Gülümseyerek kartı aldım ve ona baktım. "Eminim yaparım." Dikkatlice kartı açtım. İçinde bir mesaj yazılıydı.

Sen benim için her şeysin.

Mesaja muhtemelen çok uzun bir süre baktım. Kalbim çarpıyordu ve damarlarıma sıcaklık doldu. Gülümsedim, sanki elime bir milyon dolar tutuşturulmuş gibi gülümsedim. Ve bu daha biletleri görmeden önceydi.

Parmaklarımın arasında tuttum. "Bu kesinlikle harika bir hediye, tatlım."

"Gerçekten mi?" Ellerini göğsünün altında birleştirdi. "Hoşuna gideceğini umuyordum. Yani, futbol oynamamanın berbat bir şey olduğunu biliyorum ve umarım bu seni maça giderken üzmez ve beni götürmek zorunda kalmazsın-"

Sözlerinin geri kalanını dudaklarım ve dilimle yakaladım. Biletleri sevmiştim. Hediye harikaydı ama sevdiğim şeyin o beş kelime olduğunu ona asla söylemeyecektim. "Tabii ki seni götürüyorum. Hediye mükemmel." Alt dudağını ısırdım ve nefesi kesildi. "Sen mükemmelsin."

Kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekerken bu sözler elimde tekrar tekrar yankılandı. Tamamen tahrir olmuşum, ki bu onun etrafında olmanın sürekli bir hali gibi görünüyordu.

Kollarını boynuma doladığında midem bulandı. Onu kaldırırken bir şey söylememe gerek kalmadı. Shortcake bacaklarını belime doladı, ben de onu derinden öptüm, onu içime çektim ve bırakmayı reddettilim. İnledi ve içime acı verici derecede yoğun bir şehvet doldu.

Onu odasına taşıırken zihnim otomatik pilottaydı ve onu sırt üstü yatırdığımda midem hala bulanıyordu. Birkaç saniye ona baktıktan sonra arkama yaslandım ve kazağımı çekiştirerek çıkarıp bir kenara attım. Eğildim ve ellerimi başının iki yanına koydum. Göğsüm düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Ona, sahada top koşturmanın, gol atmanın verdiği heyecana duyduğum ihtiyaç kadar ihtiyacım vardı. Belki bundan daha da fazla.

Narin, ince parmağını göğsümdeki güneşi çevreleyen alevlerin üzerinde gezdirdi. "Bu dövmeğe bayıldım. Neden yaptırdın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kalın kirpikleri kalktı. "Evet." "Oldukça ezikçe."

Tasarımı takip etmeye devam etti ve vücuduma bir elektrik şimşegi gönderdi. "Buna ben karar vereceğim."

"Teresa'nın eski sevgilisiyle kavga ettikten sonra aldım." Ellerimi gömleğinin altına soktum, yumuşak tenini hissettiğimde ve gömleğini çıkarabilmem için yukarı kaldırdığında gülümsedim. "Bir süre kafam karıştı. Okula geri dönemedim, evimde sıkışıp kaldım ve bunu kendime ben yaptım. Kendimi kaybettiğim için bir sorunum olduğundan endişeleniyordum."

Ellerimi çıplak karnının üzerine, sütyeninin narin kopçasının sadece birkaç santimetre altına koyduğumda ellerini yanlarına indirdi. Eğilip diğer elimi başının yanına koyduğumda saçlarım yüzüme düştü. "Depresyondaydım. Kendime, dünyaya ve tüm bu saçmalıklara kızgındım." Elimini karnında gezdirdim ve kalçaları hafifçe yukarı kalktığında gülümsedim. "Sanırım birkaç hafta boyunca babamın barında bulunan tüm içkileri içtim. Ailemin endişelendiğini biliyordum ama ..."

Kalkık göğüslerinin arasındaki çukur kesinlikle yalnız görünüyordu ve dikkatimi dağıttı. Başımı eğerek aralarına bir öpücük kondurdum ve yumuşak bir nefes aldığında bunu tekrarlardım. "Jase beni sık sık ziyarete gelirdi. Ollie de öyle. Onlar olmasaydı muhtemelen aklımı kaçırdım." Parmaklarımı tokanın üzerine koyarak başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle kilitlendi. "Alabilir miyim?"

Başını salladı.

"Teşekkür ederim." Tokayı çözüp geri kalanını yerinde bırakırken bakışlarımı indirdim. Onu daha önce hiç çıplak görmemiştim. Acele etmek istemedim. "Zil zurna sarhoşken Jase'in bana söylediği bir şeydi. Neden bilmiyorum ama aklımdan çıkmadı."

Parmağımı göğsünün ortasında gezdirirken göğsü kabardı. "Ne yaptın? . . . ne dedi?"

"Güneş parlıyorsa işler o kadar da kötü olamaz gibi bir şey söyledi. Dediğim gibi, bu bana yapıştı. Belki de gerçek olduğu içindir. Güneş parladığı sürece, işler o kadar da kötü olamaz. Bu yüzden güneş dövmesi yaptırdım. Bir çeşit hatırlatma."

"Bu ezikçe değil." Gülümsedi.

"Hmm . . ." Oldukça ezikti ama işe yaramıştı. Parmağımı sütyeninin kenarının altına soktum ve kenara ittim, aynısını diğer fincana da yaptım.

Bakışlarımla onu yuttum. Dolgun göğüslerinin koyu pembe uçları hemen büzüldü ve bana yalvardı. Onlara bakarken, daha önce hiç göğüs görmemiş gibi hissediyordum. Onlara dokunmak, yalamak ve emmek istiyordum. Hepsini birden.

"Tanrım, çok güzelsin Avery."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Elimi nazikçe göğüslerinin üzerinde gezdirdim ve onları hissederken hayrete düştüm. Sırtını kamburlaştırdı ve bakışlarım yüzüne doğru kaydı. "Çok mükemmel," dedim, başparmağımla parmağım arasında sertleşmiş bir meme ucunu yakalarken kelimeler aceleyle, alçak sesle homurdanıyordu.

Onu daha çok görmek istedim.

Bakışlarına karşılık vererek elimi kot pantolonunun düğmesine götürdüm. Tekrar başını salladığında, sanki Dünya Kupası'nı kazanmış gibi hissettim.

Kotunu aşağı kaydurdım, kurukafa ve kemik çoraplarında durdum. "Güzel çoraplar. Çok gotik." Kotu ve çorapları gittiğinde, sütyenini kollarından aşağı kaydurdım. Birkaç saniye içinde külot giymişti. Geriye doğru sallanarak, yaptığım işe hayranlıkla baktım. Bacaklarının uzunluğu ve belinin kıvrımı sadece bir parçayla ayrılmıştı.

dantelden. Neredeyse çıkaracaktım ama içgüdülerim hayır dedi.

Geçmişinde ne olduğu önemli değildi. Her halükârda, bu konuda *hiçbir* deneyimi olmadığını kesinlikle biliyordum. Tüm bu şeyler -öpüşmek, kıyafetlerin arasından dokunmak, çıplak olmak- onun için bir ilkti. Ve ben de tüm bunları onunla birlikte deneyimlemek istiyordum.

Elimi göğsünün üzerinde gezdirirken onu yavaşça öptüm, parmaklarımla kabarıklığı takip ettim. Dudaklarını bıraktığımda usulca inledi, boğazına doğru minik öpücüklerden oluşan bir yol izledi. Sadece bir saniye tereddüt ettim ve sonra ağzımı göğsünün ucuna kapattım.

Sırtını dikleştirip kalçalarını oynattıka şehvet bir yaz fırtınasının yağmuru gibi bastırıyordu. Onun tadı doğrudan sikime gitti, gğşümde bir delik açtı ve tüm düşüncelerimi dağıttı. Elimi onu örten dantelin altına kaydırırken dilimi sıkılaşmış ucun etrafında döndürdüm.

Parmağım klitorisine dokunduğunda bacakları benimkinin yanında gerildi ve diğer gğşüne geçip karnına doğru ilerlediğimde başı geriye düştü. Başımı kaldırdım, bir parmağımı yavaşça kaygan ıslaklığına sokarken bakışlarım onunkine kilitlendi. Tanrım, o kadar sıkı, o kadar ıslaktı ki.

"Bu iyi mi?" diye
sordum. Başını salladı.
"Evet."

Parmağımla iterken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tüm vücudu tepki verdi, titredi ve kızardı. *Ben* de titriyordum. Bakışlarını tutarken, parmağımı içeri ve dışarı iterek yavaş bir tempoya başladım.

"ok sıkısın," dedim.

Ağzımı onunkine doğru indirerek, kalçaları elime doğru hareket ederken onu öptüm. Gğşünün benimkine değdiğini hissetmek uzun süre unutamayacağım bir duyguydu. Çok geçmeden ağzıma doğru haykırdı ve parmağımın etrafında kenetlendiğini hissettim. O anda neredeyse kendimi kaybediyordum.

O titrerken başımı boğazına gömdüm. "Adımı söyleyişine bayılıyorum."

İsteksizce, kendimi parmağımı içinden çıkarmaya ve çekmeye zorladım, ama daha fazla ilerleyemeden beni şaşırttı. Doğrulup ellerini gğşüme koydu ve beni sırtüstü yatırdı. Bir saniye sonra da üstüme ıktı.

Merhaba.

Keskin bir nefes alarak, neredeyse çırılçıplak ayağa kalktığını gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Nasıl göründüğünün tamamen farkında olmaması onu daha da baştan çıkarıcı yapıyordu. Ona doğru uzandım ama lanet olsun, Shortcake istediği zaman çok hızlıydı. Aşağı kaydı, kot pantolonumun düğmesiyle oynarken parmakları titriyordu. Ona yardım etmeye başladım, ama sonra düğmelerini çözdü ve bacaklarımdan aşağı kaydırmaya başladı.

Eli etrafımı sardığında ve sıcak nefesi sikimin başını okşadığında yorganı sıktım. Kalbim yerinden fırladı. "Oh kahretsin."

Gülümsemesi saf bir kadındı. Sonra başı eğildi ve saçları öne doğru kaydı. Yataktan ıktım, sırtım eğildi ve kalçalarım onun sıcak, ıslak

Ağızı üzerime kapandı. Ateş kanıma karıştı ve beni kavrayıp dilini hassas ucumun üzerinde gezdirirken şiştım.

Elimle elini kavradım ve diğer elimi başının arkasına dolayarak saçlarını geriye doğru tuttum. Ama beni ağzının derinliklerine aldıkça, onu aşağı itmekten kendimi alıkoyamadım.

İnlemelerim odada yankılandı ve salıverilmem sadece birkaç dakika sürdü. Boşalmadan önce onu kendimden uzaklaştırdım, göğsüme doğru çektim ve karnına bastırırken onu öptüm.

Zayıf ve tamamen bitkin bir halde sırt üstü yere yığıldım ve Avery de aynısını yaptı. İkimiz de kesik kesik nefes alıyorduk. "Bu şimdiye kadarki en iyi Sevgililer Günü'ydü."

Güldü. "Aynı fikirdeyim."

Elini bulup sıkana kadar aramızda dolaştım. Birkaç dakika geçti ve ben ne söyleyeceğimi düşünürken ağzımdan en aptalca şey çıktı. "Aç mısın?"

"Hayır." Esnedi. "Sen?"

Aptalın tekiydim. "Henüz değil."

Aramıza bir sessizlik daha girdi ve sonra sordu, "Benimle kalacak mısın? Bütün gece mi?"

Yan dönerek bir elimi omzunun üzerinden geçirdim. "İki kez sormana gerek yok."

Yirmi Beş

Kış, Batı "Tanrı'nın izniyle" Virginia'daki hakimiyetini gevşetmek istemedi. Şubat ve Mart aylarının çoğunda güneş açtı ama sıcaklıklar acımasızdı. Bahar tatilinde bile. Herkes güneye yönelirken, Avery ve ben batıya yöneldik. Tatilin çoğunu ailemin evinde geçirdik. Söylemeye gerek yok, annem eve gerçek bir kız getirdiğim için çok mutluydu.

Bahar tatili ya da Nisan ayındaki dört günlük hafta sonuna her ne deniyorsa, tatlı tatlı görünmeye başladığında, Avery'nin elinde bira şişesiyle kaldırımın kenarında oturduğu ve bizim içeri girdiğimiz gün dün gibi aklımdaydı. Ne kadar zaman geçtiğine inanamıyordum.

Shortcake'in de benimle birlikte günün geri kalanını atladığına ve doğum gününü telafi etmeme izin verdiğine inanamıyordum. Okula verdiğimiz mini tatilin arifesinde günü başkentte geçirmiş ve geç dönmüştük.

"Tahmin et ne oldu?" Ellerimi göğüs kafesinin altında durana kadar yanlarından yukarı kaydurdum. "Başka bir fikrim var."

"Yumurta içeriyor mu?"

Kalçalarını kendime doğru çekerken güldüm. "Yumurta içermiyor."

Gözleri son aylarda aşına olduğum o donuk, odaklanamayan niteliğe büründü. "Öyle değil mi?"

"Ama aynı derecede lezzetli bir şey içeriyor." Ağzımı şakağına bastırdım ve dudaklarımla elmacık kemiğinin üzerinde gezindim. "Ve sen, ben, bir yatak ve varsa bile çok az kıyafet içeriyor."

"Şimdi öyle mi?"

"Evet." Ellerimi sırtının alt kısmına götürdüm, parmaklarım kot pantolonunun ceplerini okşadı. Alnından öptüm. "Ne düşünüyorsun?"

Başını geriye eğerek beni içine çekti. Öpüşme yavaş başladı ama sonra her zamanki gibi farklı bir şeye dönüştü. Aç bir şeye. Her zaman daha fazlasını isteyen bir şeye.

Ellerim gömleğinin altında yolunu buldu ve gömleğini çekip çıkaracak kadar uzun süre uzaklaştım. Dudaklarımız, dillerimiz, dişlerimiz tekrar birbirine çarptı.

Kanepeye arptık ve dengemi kaybettim. Geriye doğru dūřtüm, yarısı kanepenin üstünde, yarısı da dışında.

Avery'nin kahkahası içimin derinliklerine ulaştı ve yanaklarını ellerimin arasına aldım. Dans eden gözlerine bakarken, kelimeler düşüncelerimde şekillendi.

Onu sevmiştim.

Bu duygu bir süredir vardı, muhtemelen kabul etmeye cesaret edemediğim kadar uzun süredir. Belki de beni reddettiği ilk andan itibaren ona aşık olmaya başlamıştım.

Tam şu anda ona aşık *olmuştum*.

Bunun farkına varmak beni derinden sarstı. O sıcak, viski rengi gözlerle baktım ve geleceğimi *orada* görmek istedim - geleceğimizi orada. Hayatımda hiçbir zaman bir kızın gözlerine baktığımda bunu görmek istememiştim, ama Avery Morgansten ile daha fazlasını istemedim.

Beynim kapandı ve o andan itibaren yaptığım her şey bu üç kelimeyle beslendi. Onu seviyordum. Ellerim titriyordu ve kotunu ne kadar hızlı ıkardığıma şaşırmıştım.

Göğüslerini avuçladım, başparmaklarımı meme uçlarında gezdirdim. Boğuk iniltisi içimde yankılandı. Adımı söylediğini duymak istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Kahretsin, o üç kelimeyi söylediğini duymam ya da en azından hissetmem gerekiyordu.

Elimi külotunun altına sokarak onu avuçladım, başparmağımı her zaman ağlamasına neden olan noktaya sürttüm ve ağladı. Kot pantolonumu çıkardı ve elini içine sokarak parmaklarını etrafımda dolaştırdı.

Arzu neredeyse çok fazlaydı. Avucuna doğru ittim. "Avery."

Adını duyunca parçalandı, başını geriye attı ve bu çok güzeldi.

Ayakta durduğumu hatırlamıyorum ama onu yatağa taşırken bana sarıldı. Onu yatağın ortasına yerleştirdikten sonra çırılçıplak soyunmamı izledi. Dudakları aralandı ve ben inledim.

Yatağa sürünürken, parmaklarımı külotunun altına sokup bana tamam işareti vermesini beklerken kan kulaklarıma hücum ediyordu.

Kalçalarını kaldırdı.

Tanrı'ya ve bebek İsa'ya şükrettim.

Nihayet, uzun zaman sonra, aramızda hiçbir řey yoktu. Doęru değil, diye fısıldadı kafamın arkasından bir ses, ama bakışlarım onun üzerinde gezinirken bir kenara dūřtü. Milyonlarca kez güzel olduğunu söyledim ve bir kez daha güzel olduğunu söyleyecektim.

milyon daha fazla. Göğüslerinin esmer uçlarından kalçalarının tatlı kıvrımlarına ve uyluklarının arasındaki gölgeli bölgeye kadar çok güzeldi.

Vücudundan aşağı inip yukarı çıkarken tadına baktım, *gerçekten* tadına bakamayacak kadar ileri gitmişim. Beni kalçalarının arasında hissetmesine izin vererek üzerine çıktım. Avery ürperdi ve ellerini göğsüme koyarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Vücudum onun içinde olmak için gerildi. "Bunu istiyor musun?"

"Evet," dedi ve sanki melekler kafamın içinde havlıyordu.

Başımı eğip onu öperken bakışlarımız buluştu ve bedenimi onunkinin üzerine indirdim. Prezervatif almak uzak bir düşünceydi ama duramıyordum. Ereksiyonumun ucu onun ıslaklığına doğru kayarak kaslarımın gerilmesine neden oldu. Bu duygu çok güçlüydü. Öpücüğüm daha da derinleşti ve kalçalarımı hafiflettim-

Avery başını yana çevirdi. "Hayır. Dur." Şaşırtıcı bir güçle göğsümü itti. "Lütfen dur."

Bu sözler sisi yarıp geçti ve donakaldım. "Avery? Ne oluyor-?" "Çekil üstümden." Sesi yüksek perdeden, panik doluydu. "Bırak beni. *Lütfen*. Çekil. Ben."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir anda ben ondan ayrıldım ve o da hareket etmeye başladı. Yatağın üzerinde sürünerek yorganı kaptı ve ayağa kalkarken göğsüne doğru tuttu. Şifonyere çarpına kadar geri geri gitti, şişeleri salladı ve bazılarını devirdi. Dudaklarının etrafındaki deri solgundu ve gözleri geniş ve karanlıktı.

"Tanrım," diye fısıldadı kısık sesle.

Ona bakarken içimde endişe ve korku savaşıyordu. "Seni incittim mi? Ben yapmadım-"

"Hayır. Hayır!" Gözlerini sıkarak kapattı. "Bana zarar vermedin. Hatta ... Bilmiyorum. Özür dilerim. . ."

Ellerimi yatağın üzerine koydum. "Konuş benimle, Avery. Az önce ne oldu?" "Hiçbir şey," dedi kısık sesle. "Hiçbir şey olmadı. Sadece düşündüm-"

"Ne düşündün?"

Başını salladı "Bilmiyorum. Önemli bir şey değil-"

"Önemli bir şey değil mi?" Kaşlarım havaya kalktı. Ciddi miydi? "Avery, az önce ödümü kopardın. Sanki sana zarar veriyordum gibi paniklemeye başladın.

-" Sonraki sözcükler, ben onları söylerken kül ve kusmuk tadı veriyordu.

"Ya da seni bunu yapmaya zorluyordum gibi."

"Beni zorlamıyordun, Cam. Yaptığın şey hoşuma gidiyordu."

Az önce ne olduğunu anlamamıştım. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Gözleri yaşlarla doldu.

"Ve seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamam." Bakışlarını tuttum. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Eğer hazır değilsen, benim için sorun değil ama benimle konuşmalısın. İşler o noktaya gelmeden önce bana haber vermelisin."

Başını salladı ama kendimi daha iyi hissetmiyordum. Tek duyabildiğim, durmam için bana yalvardığında sesindeki dehşet dolu notaydı. Hava ciğerlerime doldu ve Avery hakkında bildiklerim düşüncelerimde uçtu, hepsi de zaten varsaydığım, ona olan şey olmaması için dua ettiğim şeyle birleşti.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordum. Hiçbir şey söylemeyince çenemde bir kas sıçradı. "Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey!" diye bağırdı. "Konuşacak bir şey yok, lanet olsun. Bırak artık şunu."

"Yalan söylüyorsun." Nefes aldım. Vakit gelmişti. Artık sır yoktu. "Bana yalan söylüyorsun. Bir şey oldu, çünkü bu?" Arkamdaki yatağı işaret ettim. "Bu hazır olmamakla ilgili değildi. Başka bir şeyle ilgiliydi, çünkü biliyorsun, seni bekleyeceğimi *biliyorsun* Avery. Yemin ederim ama bana kafandan neler geçtiğini anlatmalısın."

Hâlâ bir şey söylemiyordu ve korkunç bir farkındalıkla göğsüm ağrımaya başladı. Bana güvenmiyor muydu? Nasıl hissettiğimin farkında değil miydi? Ama bana güvenmiyorsa bunun bir önemi var mıydı? Cevap omurgamda buz gibi bir rüzgâr estirdi.

"Sana yalvarıyorum, Avery." Öne doğru eğildim, çarşafı sıktım. "Bana karşı açık ve dürüst olmalısın. Bana güvendiğini söyledin. Bunu kanıtlamalısın çünkü bu işin içinde başka işler olduğunu biliyorum. Aptal değilim, kör de değilim. İlk tanıştığımızda nasıl davrandığını hatırlıyorum ve sarhoş olduğun o gece ne dediğini kesinlikle hatırlıyorum. Peki ya sana gelen o mesaj? Bana bununla hiçbir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun? Eğer bana güveniyorsan, sonunda bana neler olduğunu anlatacaksın."

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Daha fazlasını söylemesini, sözlerini kanıtlayacak bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi ve içimde korkunç bir çatlama hissi oluştu

Göğüs. Çarşafı attım ve ayağa kalktım. Kot pantolonumu kaptığım gibi, kalbim midemi bulandıracak şekilde çarparken üzerime geçirdim.

Yüzümü ona dönerek ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Seninle başka ne yapacağımı bilmiyorum, Avery. Sana gurur duymadığım şeyler söyledim. Bu dünyada neredeyse hiç kimsenin bilmediği şeyler ama sen yine de benden bir şeyler saklıyorsun. Benden *her şeyi* saklıyorsun. Bana güvenmiyorsun."

"Hayır, güveniyorum." Bana doğru gelmeye başladı ama durdu. "Sana hayatım pahasına güveniyorum."

Öfke dikenli bir zincir gibi içime işledi. "Ama gerçekte değil? Bu tam bir saçmalık, Avery." Yatak odasından dışarı çıktım. "Bana güvenmiyorsun."

Beni takip etti, kalın yorganı arkasından sürükledi. "Cam-"

"Kes şunu." Yerden kazağımı aldım ve ona döndüm. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum ve dünyadaki her şeyi bilmediğimi de biliyorum ama ilişkilerin bu şekilde yürümediğini biliyorum."

"Ne diyorsun sen?" Sesi titriyordu ve kendimi buna karşı çelikleştirdim.

"Ne söylediğimi sanıyorsun, Avery? Bazı bariz sorunlar var ve hayır, bana köpeğini tekmelemişim gibi bakma. Aranızda geçenler yüzünden senden ayrılacağımı mı sanıyorsun? Bileğindeki yarayı gördüğümde senin hakkında farklı düşüneceğimi sandığın gibi mi? Böyle düşündüğünü biliyorum ve bu saçmalık." Acı göğsüme saplanırken nefesimi içime çektim. Sonraki kelimeler *canımı yaktı*. "Bana karşı dürüst olamazsan bizim için nasıl bir gelecek olabilir? Sana karşı hissettiklerimin yeterince güçlü olduğuna gerçekten güvenemiyorsan, o zaman elimizde hiçbir şey yok demektir. İlişkileri bitiren şey budur. Geçmiş değil Avery, *şimdiki* zaman."

"Cam, lütfen-"

"Artık yok, Avery. Sana daha önce de söyledim. Senden tek istediğim bana güvenmen ve beni dışlamaman." Kendimi kapıya doğru yürümeye zorladım. "Ve sen bana güvenmiyorsun ve beni yine dışlıyorsun."

Boğazımda oluşan yanmayı görmezden gelerek kapıyı arkamdan kapattım. Avery'den istediğim tek şey, onun bana veremeyeceği tek şeydi. Güven olmadan hiçbir şey, aşk bile işe yaramazdı.

Bitmişti.

Yirmi Altı

"Ah, sonunda duş aldığını ve yatak odanı terk ettiğini görmek güzel."

Oturma odası ile banyo arasında durdum. Jase'i kanepede görünce, başıma bir tişört geçirirken bu ifadeyi görmezden geldim. "Yeni bir oda arkadaşım mı oldu yoksa artık evime kendi başına girme alışkanlığın mı var?"

Dudakları sırtarak yukarı kıvrıldı. "Aslında sen huysuz kışındaki iki günlük pisliği temizlerken Ollie beni içeri aldı."

Koltuğun diğer ucuna çöktüm, şapkamı aldım ve aşağı doğru çektim. "Peki benim saygıdeğer oda arkadaşım nerede?"

"Evde." Jase bacaklarını sehpaye dayayıp bileklerini çaprazladı. "Call of Duty'nin kötü bir oyunu devam ediyor."

"Peki sen neden orada değilsin?"

Boğazım kadar kuru bir bakışla beni kıştırdı. "Gerçekten mi? Ollie seni iki gündür görmedi. Sonunda yatak odanızdan dışarı adım attınız. Endişeleniyor."

Gözlerimi devirdim. "Bundan şüpheliyim."

Jase beni izliyordu ve bu bakışı biliyordum. Ben inledim, o da utanmazca sırıttı. "Neler oluyor Cam?"

Bu soruya nasıl cevap verebilirim? Ve nereden başlayabilirdim ki? Başımı kanepenin arkasına yasladım ve iç çektim. Göğsümde tanıdık bir yanma hissi oluşuyordu. Onu düşünmek, bu kadar yakın olduğunu ve tamamen ulaşamayacağımı bilmek beni öldürüyordu.

"Cam?"

Başımı salladım, kuru bir kahkaha attım. "Bana güvenmiyor." Bir duraklama oldu. "Bunu daha fazla açıklamak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Ellerimi kaldırdım ve avuç içlerimi yanaklarıma sürttüm. "Bana gerçekten önemli olduğumu bildiğim bir konuda doğruyu söylemiyor."

"Bunun o parti gecesi düşündüklerinle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım.

"Anlıyorum." Jase iç çekti. "Bu konu hakkında konuşmak zor olmalı, dostum." "Biliyorum. Siktir. Biliyorum ama anlamıyorsun..." Sözümü kestim,

Sertçe yutkunarak. "Konuşmayacağım şeyler var, Jase. Bunu ona yapmazdım."

"Anlıyorum. Anlıyorum." Jase ayaklarını yere indirdi ve öne doğru eğildi. Ağır bir nefes daha verdi. "Ama ne oldu? Kavga ettiğinizi varsayıyorum."

"Kavga mı?" Tekrar güldüm ama kulağa çok yanlış geliyordu.

"Onu terk ettim." "Vay be." Jase dudaklarını büzdü.

"Kahretsin."

Ellerimi çaresizce kaldırdım. "Ona sordum, bana gerçeği söylemesi için yalvardım ama söylemedi."

"Ve sen onu terk ettin?"

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." Ona bir bakış attım. "Sen düşünmesen de kendimi yeterince büyük bir göt gibi hissediyorum."

Kaşları kalktı. "Hiçbir şey söylemedim."

"Bunu düşünüyorsun." Gözlerim kısıldı. "Ama anlamıyorsun. Birbirimize güvenmezsek hiçbir şey olmaz, o bana güvenmezse hiçbir şey olmaz."

Jase başıyla onayladı. "Katılıyorum. Sadece ona gerçekten değer verdiğin çok açık..." "Değer veriyorum, ama ..."

Ama ben ailemin sahip olduğu şeyi istiyordum. Avery ile kalıcı bir şey istiyordum ve geçmişiyle ilgili gerçekler konusunda bana güvenmezken nasıl bir ilişki kurabilirdik? Ben ona güvenirken mi? Kuramazdık. Ve Çarşamba gecesi onunla yaşadıklarımı tekrar yaşayamazdım. Yüzündeki o dehşeti asla görmek istemedim. Buna benim sebep olduğumu asla düşünmek istemedim. Şimdi bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu. Ona ne olmuş olabileceği için değil, yaptığım şey öyle ya da böyle onu dehşete düşürdüğü için.

Ve bana karşı dürüst olana kadar bu asla değişmeyecekti.

Jase kısa bir süre sonra ayrıldı ama beni de yanında götürmeye çalışmadan önce değil. Diğer insanlarla, özellikle de bir grup sarhoş insanla birlikte olacak havada değildim. Yaklaşık bir saat sonra kapı çalındığında yine o olduğunu düşündüm ama kapıyı açtığımda hazırlıksız yakalandım.

Avery orada durmuş, kollarını beline dolamıştı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ağzımı açtım ama kapattım.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi göğsümü parçalayacak şekilde çatallaştı. "Lütfen Cam. Fazla vaktini almayacağım. Ben sadece-"

"İyi misin, Avery?" Onun için duyduğu endişe diğer her şeyi gölgede bıraktı.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Başını hafifçe salladı. "Sadece seninle konuşmam gerek."

Derin bir nefes alarak kenara çekildim. "Ollie burada değil."

Omuzlarından biraz gerginlik sızdı. Onu oturma odasına götürdüm ve kanepeye oturttum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir itirafta bulunacağından şüpheliydim. "Neler oluyor, Avery?"

Ollie'nin babasına ait olan yırtık pırtık koltuğun kenarına oturdu. "Her şeyi."

Gerilerek öne doğru kaydım ve şapkamı geriye doğru kıvırdım. "Avery, neler oluyor?"

"Sana karşı dürüst olmadım ve özür dilerim." Dudağı titremeye başladı ve onu kollarımın arasına alma isteğine karşı koymak zordu. "Çok üzgünüm ve muhtemelen bunun için zamanın yok-"

"Senin için zamanım var, Avery. Benimle konuşmak istiyorsan, ben buradayım. Ben buradaydım. Ve dinliyorum."

Derin bir nefes verene kadar bakışlarımı ondan ayırmadım ve sonra konuşmaya başladı - gerçekten konuşmaya. "On dört yaşımdayken Cadılar Bayramı'nda bir partiye gittim. Arkadaşlarımla oradaydım. Hepimiz giyinmiştik ve orada bir adam vardı. Onun eviydi ve benden üç yaş büyüktü ve kuzenimle arkadaşı."

Avery'nin bakışları ellerine kaydı. Elleri birkaç saniyede bir açılıp kapanıyordu. "O gerçekten popülerdi. Ben de öyleydim." Kuru kuru güldü. "Bu önemli görünmeyebilir ama öyleydi. Onun gibi birinin bu işi yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

-Onun gibi olabilirdim. Ve belki de bu benim aptallığımdı, ölümcül bir kusur gibi bir şeydi. Bilmiyorum." Kirpikleri kalktı, sulu gözleriyle beni delip geçti. "Onunla konuşuyordum ve içiyordum ama sarhoş değildim. Yemin ederim sarhoş değildim."

"Sana inanıyorum, Avery." Tanrım, bunun nereye varacağını biliyordum ve şimdiden onun için üzülüyordum. "Ne oldu?"

"Flört ediyorduk ve eğlenceliydi. Hiçbir şey düşünmedim. İyi bir adamdı ve yakışıklıydı. Bir noktada beni kucağına çekti ve biri fotoğrafımızı çekti. Eğleniyorduk." İkinci kahkaha da bir o kadar sertti. "Kalkıp beni zemin kattaki boş misafir odalarından birine çektiğinde hiçbir şey düşünmedim. Kanepeye oturduk ve bir süre konuştuk. Sonra kollarını bana doladı."

Avery ellerini birbirine sürterek durdu ve ben de kendimi hazırladım. Gerçekten denedim. "Başta aldırmadım ama istemediğim şeyler yapmaya başladı. Ona durmasını söyledim ve o da gülüp geçti. Ağlamaya başladım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o benden daha güçlüydü ve beni yüzüstü yatırdığında ona durmasını söylemekten başka bir şey yapamadım."

Nefes almayı bıraktım. "Durdu mu?"

Lütfen bana durduğunu söyle. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

"Durmadı," dedi sessizce. "Ne yaparsam yapayım asla durmadı."

Omurgamdan vurulmuş gibiydim. Ayağa kalkmaya başladım, çünkü hareket etmem gerekiyordu ama bacaklarımı çalıştıramıyordum. "Sana tecavüz mü etti?"

Gözlerini kapattı ve sonra ... sonra başını salladı ve gözlerini açtı ve ben bu eveti hayıra çevirmekten başka bir şey istemedim. Ama yapamadım. "Ben hala bakireyim. Bana orada dokunmadı. Bana bu şekilde tecavüz etmedi."

İlk başta anlamadım. Belki de aşırı beyin yüklemesindendi, çünkü nasıl tecavüze uğramış olabileceğini ve hala bakire olduğunu anlayamadım, ama sonra beni vurdu. Dehşet beni sardı. Hasta orospu çocuğu ona oğlancılık yapmıştı. Ellerim yumruk oldu. "Orospu çocuğu, *on dört* yaşındaydın ve sana *bunu* mu yaptı?"

"Evet."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim, koparmak istiyordum. "Kahretsin. Avery. Bir şeyden şüphelenmiştim. Başına böyle bir şey gelmiş olabileceğini düşündüm."

"Yaptın mı?"

Başımı salladım. "Bazen öyle davranıyordun. Ne kadar ürkek olabiliyordun ama o kadar ileri gitmemeni umuyordum. Ve bana hala bakire olduğunu söylediğinde, durumun böyle olduğunu düşündüm. Avery, çok ama çok üzgünüm. Böyle bir şeyi asla yaşamak zorunda kalmamalıydın, özellikle de o yaşta.

yaş . . ." Ona duyduğum öfke boğazımı tıkadı. "Lütfen bana o orospu çocuğunun bunun için hapiste olduğunu söyleyin."

"Şimdi öyle." Bakışlarını televizyona çevirdi. "Bu uzun bir hikaye."

"Zamanım var." Ona biraz zaman tanıdım, buraya kadar geldikten sonra, cinayet işlemek istediğim bir anda bana sırtını dönmesini istemiyordum. "Başka ne var, Avery? Lütfen konuş benimle, çünkü Teksas'a uçmak için yer ayırtmama ve bir orospu çocuğunu öldürmeme saniyeler kaldı."

Dizlerini göğsüne doğru çekerek arkasına yaslandı. "Durduktan sonra, gerçekten yanlış bir şey yaptığina dair bir fikri olduğunu sanmıyorum. Beni kanepede öylece bıraktı ve ayağa kalkabildiğimde birine söylemem gerektiğini biliyordum. Hastaneye gitmem gerektiğini biliyordum. O kadar çok ..." *Acı içindeydim.* Cümlesini bitirmedi ama gözlerinde bunu görebiliyordum. "Arkadaşlarımı bulamadım ama çantamı buldum ve evden dışarı çıktım ve telefonumun yanımda olduğunu hatırlayana kadar yürümeye devam ettim. 911'i aradım."

Aniden ayağa kalktı. "Kendimi hastanede buldum ve bir muayene yaptılar. Polis geldi ve onlara ne olduğunu anlattım ve gerçek buydu."

"Tabii ki gerçektir." Adımlarını hızlı ve tedirgin bir şekilde atmasını izledim.

"Polis hastaneden ayrıldığında parti bitmişti ama Blaine onun evindeydi," diye devam etti beni duymamış gibi. "Onu tutukladılar ve içeri aldılar. Eve gittim ve sonraki iki gün okula gitmedim ama herkes yaptığı şey yüzünden tutuklandığını öğrendi. Sonra ailesi geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun ailesi ve benim ailem *kulüp* arkadaşıydı. Tek önemsedikleri şey imajdı. Annem ve babamın istediklerinden çok daha fazla paraları var ama ..." Sesi kalınlaştı ve boğuklaştı. "Fitzgerald'lar aileme bir anlaşma teklif etti. Eğer suçlamaları düşürürsem ve olanlar hakkında sessiz kalırsam, bana ve kendilerine inanılmaz bir para ödeyeceklerdi."

Ona bakakaldım. "Ve ailen onlara gidip kendilerini becermelerini söyledi, değil mi?" Güldü ama sesi kırık çıkmıştı. "Aileme Blaine ve benim partide çekilen fotoğrafımızı gösterdiler ve eğer bu olay mahkemeye taşınırsa kimsenin 'sürtük kostümlü' kıza inanmayacağını söylediler."

kucak.' Ailem de bu skandalla uğraşmak istemedi. Her şeyin unutulup gitmesini tercih ettiler, bu yüzden kabul ettiler."

"Lanet olsun," diye fısıldadım kısık sesle.

"Her şey çok hızlı oldu. Ailemin bana ne yapmam gerektiğini söylediğine inanamıyordum. Daha önce benimle bu konu hakkında konuşmamışlardı ama her şey ortaya çıkarsa herkesin ne düşüneceği konusunda çok *endişeliydiler* - fotoğraflar ve içki içtiğim gerçeği. Çok korkmuş ve kafam karışmıştı ve biliyor musun, bana inandıklarından bile emin değilim."

Saçlarını geriye doğru çekip gözlerini sıkarak kapattı. "Ben de kağıtları imzaladım."

Sadece bunu yapan pisliği öldürmek değil, onun ailesini de listeye eklemek istiyordum.

"Parayı almayı kabul ettim, yarısı hesabıma yattı, böylece on sekiz yaşıma geldiğimde paraya erişimim olacaktı ve suçlamaları geri çekmeyi ve bu konuda bir daha konuşmamayı kabul ettim." Bana bakarken ellerini indirdi. "Bu beni korkunç bir insan yapar, değil mi?"

"Ne?" Oh hayır . . . "Sen kötü bir insan değilsin, Avery. Tanrı aşkına, on dört yaşındaydın ve ailen onlara siktirip gitmelerini söylemeliydi. Sana bunu yapan herif dışında suçlanacak biri varsa, o da onlardır. Bunda senin hiçbir suçun yok."

Gözlerinde rahatlama parladı ama koltuğa çöktüğünde daha fazlası olduğunu anladım. Lanet olsun. Daha fazlası vardı. "Birkaç gün içinde okuldaki herkes bana düşman oldu. Anlaşılan anlaşmada Blaine'in çenesini kapalı tutmasıyla ilgili bir şey yoktu. İnsanlara yalan söylediğimi anlattı. Onunla tüm o şeyleri isteyerek yaptığımı ve sonra da onu haksız yere suçladığımı. Herkes ona inandı. Neden inanmasınlar ki? Suçlamaları düşürdüm. Bu konuda konuşmadım. Ondan sonra okul korkunçtu. Tüm arkadaşlarımı kaybettim."

Her şey anlam kazanmaya başladı. "Bu yüzden mi dansı bıraktın?"

"Evet. İnsanların bana bakıp duyduklarını fısıldamalarına ya da yüzüme karşı açıkça konuşmalarına dayanamıyordum. Ve bunu yaptım.

. . ." Sol kolunu kaldırdı. "Annem çok kızmıştı."

Az önce söylediklerine inanamadım. "Kızgındı çünkü sen . . ." Başımı salladım. "Onları görmek için eve gitmemene şaşmamalı."

"Bu yüzden burayı seçtim, biliyorsun. Her şeyden uzaklaşmak için yeterince uzaktı. Tek yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm, kendimden uzaklaşmak için."

"Gördüğüm o mesaj mı? Olanları bilen biri miydi?"

"Geçmişinizden kaçamazsınız sözünü kim ortaya attıysa, gerçekten neden bahsettiğini biliyordu."

Çenemdeki kasların deli gibi titrediğini hissedebiliyordum. "Başka neler oluyor, Avery? *Blaine*'in hapiste olduğunu söylemiştin. Ama sana kim mesaj atıyor?"

Başını ellerinin arasına alarak eğildi. Yüzü pırıltılı saçlarından bir perdeyle korunuyordu. "Ağustos'tan beri bu mesajları alıyorum. Sadece bir pislik olduğunu düşündüm ve görmezden geldim. Kuzenim de bana ulaşmaya çalışıyordu ama onu da görmezden geldim çünkü ... şey, malum nedenlerden dolayı. Sonunda kış tatilinde, senin dairene gelmeden önceki gece kuzenimle konuştum."

"Kavga gecesi mi?"

"Evet... *Blaine*'in yaz başında başka bir kıza aynı şeyi yaptığı için tutuklandığını söylemek için bana ulaşmaya çalışıyordu. Aslında özür diledi. Bu benim için çok önemliydi, ama ... Bunca zamandır benimle irtibata geçen bu kız olduğunu bilmiyordum." Derin bir nefes alarak başını kaldırdı. "*Blaine* bunu başka bir kıza yapmıştı. Görünüşe göre o da benimle iletişime geçmeye çalışmış çünkü paradan haberi yokmuş. Polisle temasa geçti ve direndi. Onu hapse attırdı ve ben Cevap vermediğimde tek düşündüğü ya *Blaine* hakkında yalan söylediğim ya da başka bir şeydi. Ve ben ona cevap vermedikçe daha da sinirlendi. Eğer o kağıtları imzalamamış olsaydım, ona asla zarar veremezdi."

Başımı salladım. "Ona olanlar çok korkunç ve o piçin hapse girmesine çok sevindim. Daha da iyisi, hadım edilmeli ama ona olanlar senin suçun değil tatlım. Bunu sana ya da ona sen yaptırmadın."

Gözleri doldu. "Ama kimseye söylememem bunu tekrar yapmasına izin verdi."

"Hayır." Ayağa kalktım. "Kendine bunu söyleme. Suçlamaları düşürmeseydin ne olacağını kimse bilmiyor. On dört yaşındaydın, Avery. Bu durumda yapabileceğinin en iyisini yaptın. *Hayatta* kaldın."

"Ama hepsi bu, anlıyor musun? Tek yaptığım hayatta kalmak. Yaşamıyordum. Bize ne yaptığıma bir bak. Ve evet, bunu yaptım! Seni *yine* kendimden uzaklaştırdım."

"Ama bana şimdi söylüyorsun."

"Beş yıl önce başıma gelenlerin beni hala etkilemesine izin veriyorum! Neredeyse seks yaptığımız zaman mı? Senden ya da acı çekmekten korkmuyordum. Korktuğum o değildi. Başladığımızda, Blaine'in yaptıklarının bunu mahvedeceğinden ya da benim mahvedeceğimden korkuyordum. Ben bir korkağım, ben bir korkaktım." Ayağa fırladı, yüzü gözyaşlarıyla kızarmıştı. "Ama artık çok geç, değil mi? Aylar önce sana karşı dürüst olmalıydım, böylece neye bulaştığını bilecektin ve bunu yapmadığım için çok üzgünüm."

Ona doğru uzandım. "Avery . . ."

"Çok üzgünüm, Cam. Sana şimdi söylememin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama yanlış bir şey yapmadığını söylemem gerekiyordu. Sen mükemmeldin, benim için mükemmeldin ve ben seni seviyorum. Ve artık bana eskisi gibi bakamayacağını biliyorum. Anlıyorum."

Ne oldu? Ona bakarken kollarım iki yanıma düştü. Sonra önünde durup yanaklarını avuçladım. "Ne dedin sen?"

"Bana aynı şekilde bakamayacağını mı?"

"O değil. Ondan önce."

"Seni seviyor muyum?" diye

fısıldadı. "Beni seviyor

musun?"

"Evet, ama-"

"Dur," dedim ona. "Sana farklı baktığımı mı düşünüyorsun? Sana hep bir şeyler olduğundan şüphelendiğimi söyledim-"

"Ama öyle olmadığına dair umudun vardı!" Uzaklaşmaya çalıştı ama tekrar kaçmasına izin vermeyecektim. Daha fazla değil. "Daha önce bana *umutla* baktın ama artık öyle bir umudun yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bunca zamandır seni bana söylemekten alıkoyan şey bu muydu?"

Bakışlarını indirdi. "Öğrendikten sonra herkes bana farklı bakıyor."

"Ben herkes değilim, Avery! Ne senin için, ne de seninle. Hâlâ umudum yok mu sanıyorsun? Eninde sonunda bunu atlatacağına dair? Bundan beş yıl sonra seni rahatsız etmeyeceğine dair?"

Ellerini göğsüme, kalbimin üzerine götürdüğümde Avery konuşamayacak kadar korkmuş görünüyordu. "Umudum var." Bakışlarını tuttum. "Umudum var çünkü seni seviyorum, sana aşık oldum Avery. Muhtemelen aşık olduğumu fark etmeden önce bile."

Gözleri büyüdü. "Beni seviyor muydun?"

Alnımı onunkine bastırdım. "Seni seviyorum." "Beni seviyor musun?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet, tatlım."

Avery birkaç dakika boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu ve ben onun kırıldığı anı gördüm. Her gün idare edebilmek için etrafına ördüğü duvarlar nihayet yıkıldığında. Gözlerinden o kadar çok gözyaşı döküldü ki, bir insanın bu gözyaşlarında boğulmasının mümkün olduğuna inandım. Yıllar sonra ilk kez her şeyiyle çırılçıplak kalmıştı.

Kollarımı ona sıkıca doladığımda duygular boğazımda düğümlendi. Gömleğimi tutarak isteyerek boşaldı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti ve onu durduramayacağımı biliyordum. Bunu dışarı çıkarması gerekiyordu.

Onu kollarıma aldım ve yatak odama götürdüm. Onu yatağa yatırdım. Yanına sokuldum, onu göğsüme yasladım ve sanki onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi ağlamaya devam ederken bana tutundu.

Ve onu terk etmek bir daha asla olmayacak bir şeydi.

Yirmi Yedi

Telefonum komodinin üzerinde titrediğinde saat gece yarısını geçiyordu. Yarı uykulu bir halde yuvarlandım ve elim telefonuma gidene kadar sağa sola vurdum. Yumuşak beyaz ısıltı Shortcake'ten gelen tek kelimelik mesajı aydınlatıyordu.

Geliyor.

Bana açıldığı günü takip eden haftalarda her şey kesinlikle farklıydı.

Çarşafı üzerimden atıp aceleyle oturma odasına geçerken ve ön kapıyı açarken sııttım. Avery orada duruyordu, yalınayaktı ve üzerinde bir çift küçük uyku şortu ve ince bir gömlek vardı. Mayıs ayının başındaki serin gecede, gömlek hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Elini tutup onu içeri çektiğimde gülümsedi ve sessizce kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ne ?" diye fısıldadı, gözlerini sehpa ile kanepenin arasındaki zemine dikmişti.

Ollie yüzükoyun yatmış, yanağını ben yatmadan önce yüzünün altına koyduğum yastığa dayamıştı. Yumuşak horlamaları yakında elektrikli testereye dönüşecekti.

"Sorma," diye fısıldadım.

Sessizce kıkırdayarak elimi sıktı. Hızla yatak odasına geri döndük ve içeri girdikten sonra onu kollarımın arasına aldım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Yarın sabah dokuzda sınavın var."

"Biliyorum." Geriye doğru yürüdü ve beni yatağa götürdü. O oturduğunda ben ayakta kaldım. "Ama bu benim son sınavım ve o kadar çok çalıştım ki sanırım beynim iflas etti."

Güldüm. Geçen hafta boyunca birlikte geçirdiğimiz zamanı kendi sınavlarımıza çalışarak geçirdik. "Ama senin uyuman gerekmiyor mu?"

"Yalnızdım." Ellerimi çekiştirirken dudakları yukarı kıvrıldı. "Ve seni özledim. Ve özledim ..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ne düşündüğünü, ne istediğini biliyordum. Olanlar hakkındaki gerçeği bilmek

ama nasıl yapacağımdan, yani nasıl başlatacağımdan emin değildim. Yapmak istediğim son şey onu hazır olmadığı bir şeye zorlamaktı. Bu yüzden hiç zorlamadım.

"Beni özledin mi?" Konuyu çabucak değiştirdim. "Biliyorum. Benim varlığım olmadan birkaç saat geçirmek bile kalp çarpıntısına, anormal terlemeye ve ara sıra-"

"Bence senin kibrin aslında bir hastalık."

Ona ukala bir sırıtış attım. "Bunun bir karakter gücü olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Ellerini serbest bırakarak önümde dizlerinin üzerine çöktü. Yukarı kalkmış yüzüne bakarken ağzım kurudu. "Aslında bunu kendine sessizce söylemeye devam et. Şu anda konuşmamaya çalış."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şey ..."

Sırıttı ama ellerini çıplak göğsüme koyarak öne doğru uzandığında yanaklarına yayılan derinleşen rengi görebiliyordum ve sonra parmaklarını yanaklarıma doğru kaydırarak uzandı. Başımı kendi başına doğru eğdi.

"Seni özledim, Cam." Burnunun ucu benimkine değdi. "Sen beni özlemedin mi?"

Parmaklarımı ince bileklerinde dolaştırırken gözlerimi kapattım. "Yaptım."

"Güzel," diye mırıldandı.

Dudakları benimkileri bir kez sıyırdı ve sonra beni usulca öptü. Onun öpücükleri gibisi yoktu, özellikle de pozisyonlarımız değiştiğinde. Dudaklarımı aralayınca kadar dudaklarımın kenarında çalışarak itti. Onun tadı düşüncelerimi bulandırdı. Parmaklarının ucunun naylon gömleğimin bantlarının altından kaydığını hissedene kadar yüzümü bıraktığını fark etmemiştim.

Başımı kaldırdığımda bileklerini sıkıca kavradım. "Avery, belki biz-"

"Belki de bunu benim yapmama izin vermelisin." Bakışları alçalırken göğsü sertçe yükseldi. Bunu onun yapmasını istediğimi saklayamazdım. Dudaklarının kenarları muzip bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım bunu yapmamı *gerçekten* istiyorsun."

"İstiyorum. Tanrım, istiyorum, ama-"

Ne yapmak istiyorsa yapmasına izin vermem gerektiğini söyleyen bir öpücükle beni susturdu. Parmaklarımı teker teker çıkararak ellerimi yanlara bıraktım.

Hepsi onun eseriydi.

Avery beni bıraktı ve göğsüme, kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. Şortumu aşağı çekerken gerildim. Gevşeyen şort bir saniye içinde yere düştü. Ellerini kalçalarımın koyup karın kaslarımdan aşağıya doğru öpücükler kondurduğunda kaskatı kesildim. Saçlarının kenarları bana değdiğinde ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Ve devam etti, bir elini önümde kaydırды, parmaklarını etrafımda dolaştırırken vücudumun sarsılmasına neden oldu. Nabzım atıyordu - tüm vücudum nabız gibi atıyordu. Sonra nefesi sertliğimin üzerinde dans etti.

Yanağını avuçlayarak onu durdurdum. "Avery, bunu yapmak zorunda değilsin." Başını kaldırdı. "Ama yapmak istiyorum."

Ağzımı açtım ama kelimeler -her ne haltsa artık- beni ağzına alırken dilimin ucunda kayboldu. Duygularım birkaç noktada birden patladı. Başımı geriye attım, eli ağzıyla aynı ritimde sabit ve güçlü bir şekilde hareket ederken inledim.

Dayanmak istemedim. Beni çalıştırırken sırtım eğildi. Lanet olsun. Dayanamazdım. Hiçbir yolu yoktu. Kalçalarım sarsıldıkça içimdeki serbest bırakma gücü arttı. Onu çekmeye çalıştım ama yapışmıştı. Hiçbir yere gitmiyordu. Onun adını haykırarak boşaldım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir sürenin ardından çekildi. Alnına neredeyse nefes nefese bir öpücük bırakırken göğsüm hırıltılı bir şekilde inip kalkıyordu. "Avery..."

"Beğendin mi?"

Öksürerek bir kahkaha attım.

"*Bayıldım.*" "Çabuk öğrenirim."

Kesinlikle öyleydi. Ellerimi omuzlarına koyarak onu sırt üstü yatırdım. "Avery?"

Ellerini başının yanına indirdi. "Evet?"

"Hazırlan."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Neye hazırlanmak için?"

Dudaklarımla ve dilimin ona tam olarak neye hazırlanması gerektiğini söylemesine izin vererek ağzını yakaladım ve bu iki şeyi onu sevmekten başka bir şey için kullanmadan önce çok uzun zaman geçti.

"Kurabiye! Kurabiyelerim var!"

"Oh! Ne tür?" Shortcake'in sesi yatak odasından yükseldi.

Kapıyı benim için açık bırakmıştı, bu konuyu onunla daha sonra konuşmam gerekecekti ama şu anda elimde sıcak bir tabak özel teslimat vardı. Yatak odasına döndüğümde onu yatağında uzanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş halde buldum.

"Fıstık ezmeli kurabiye," dedim ona. "Ama özel."

Çıplak ayaklarını uzatırken sııttı. "Nasıl özeller?"

"Son sınavını bitirmen şerefine pişirmiş olmamın yanı sıra, bunlar herhangi bir fıstık ezmeli kurabiye değil." Tabağı komodinin üzerine koydum. "Ama Reese'in fıstık ezmeli kurabiyeleri."

Kaşları kalktı. "Ve bu onları farklı mı yapıyor?"

"Kesinlikle evet." Shortcake zıplarken sırtarak yatağa atladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tembel olmak."

Onu daha yakından inceledim. "İyi misin?"

"Evet." Gülümsediğinde ve bu gülümseme gözlerine ulaştığında rahatladım. "Kurabiye?"

"Kurabiye. . ." Elimi uzattım ve ıslak görünen bir tane bulmak için tabağa baktım.

Bir tanesine karar verdiğimde, onu teslim ettim.

Bir elini çenesinin altında tutarak ısırıldı ve hemen inledi. "Aman Tanrım, bunlar ..." Bir ısırık daha aldı. "Çok güzel."

"Biliyorum, değil mi?" Bir tane aldım ve hepsini ağzıma attım.

Shortcake bir tane daha almak için uzandı, ben de tabağı tutup ondan uzaklaştırdım. Karnıma yumruk attı. Ona bir kurabiye verdim.

Ağırlığımızca fıstık ezmesi yedikten sonra yanına uzandım ve saçından bir tutam alıp parmaklarımın arasında döndürdüm. Gözleri kapanırken uçlarını burnunun üzerine vurdum. "Sonunda üniversite ikinci sınıf öğrencisi olmak nasıl bir duygu?"

Saçını benden geri aldı. "Resmi olarak ikinci sınıf öğrencisi değilim. Sonbaharda okul tekrar başlayana kadar değil."

"Seni artık ikinci sınıf öğrencisi olarak görüyorum." Yılmadım, bir tutam daha yakaladım ve yanağında gezdirdim. "Ben ne dersem o olur."

"Peki sonunda son sınıf olmak nasıl bir duygu? Gelecek yıl son yılınız *olacak*." "İnanılmaz." Alt dudağında gezindim. "İnanılmaz bir his."

Shortcake yan dönerek parmaklarını gömleğimin yakasına doladı. "İkinci sınıf öğrencisi olmak çok güzel bir duygu."

"Yaz kurslarına kaydolmasan daha iyi olur." "Doğru," diye kabul etti.

Ama işe yarayacaktı. Çocuklarla yaz futbol kampına gidecektim, yani her halükarda burada olacaktım.

Daha da yaklaştı, bir bacağına üzerime atarken başını omzuma yasladı.

"Yeterince yakın mı?"

Ben sordum. "Hayır."

Başımı çevirip alnından öperken parmaklarımı omurgasında yavaş ve boş bir çizgide aşağı yukarı gezdirirken güldüm. Bu sessiz anlar en iyisiydi. Birden yuvarlanıp kalçalarımın sarıldığında neredeyse uyuyakalmıştım.

"Hey," dedi.

Bu işin gidişatı hoşuma gitmişti. Ellerimi belinde gezdirdim. "Merhaba."

"Bu yüzden biraz düşündüm." "Oh

Tanrım."

"Kapa çeneni." Eğildi ve beni usulca öptü. "Aslında çok düşündüm. Yapmak istediğim bir şey var."

"Ne?" Ellerimi şortunun üzerinden aşağı kaydırıp ve kalçalarının üzerine koydum. Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Eve gitmek istiyorum."

Bunu beklemiyordum, hoşuma da gitmedi. "Teksas'a dönmek gibi mi?" "Evet."

"Ne kadar süre için?"

Ellerini karnıma koydu ve geriye doğru sallanarak üzerime bastırdı. Gerildim, gözlerim ona dikildi. Bunun tamamen kasıtlı olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın," dedi. "Sadece bir ya da iki günlüğüne." "Lanet olsun. Yazı bir seks işçisi gibi geçirme planım suya düştü.

çılgın bekar."

Shortcake gözlerini devirdi.

"Oraya geri dönersen ne yapmak istiyorsun?"

"Ailemi görmek istiyorum. Onlarla konuşmam gerek." Kalçalarını okşadım. "Ne olduğu hakkında mı?"

"O gecedен beri onlarla olanlar hakkında hiç konuşmadım." Parmaklarıyla göğsümdeki hareketlerime eşlik etti. "Onlarla konuşmam gerek. Bunun bir sürtük festivali gibi görüldüğünü biliyorum ama onlara yaptıklarının yanlış olduğunu söylemem gerekiyor."

"Kulağa bir sürtük festivali gibi gelmiyor ama sence bu akıllıca mı?" Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Yani, bunun sana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun, yoksa ..."

"Beni incitmek mi?" Gülümsedi. "Ailemin beni incitmek için yapabileceği başka bir şey yok ama onlarla yüzleşmem gerektiğini hissediyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır." Bu hiç hoşuma gitmedi. Ona hâlâ zarar verebilirlerdi. "Bunu yapmam gerek. Molly ile de konuşmam gerek."

Tamam. Bu gerçekten hoşuma gitmedi. "Ne?"

"Onunla konuşmalı ve yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamaya çalışmalıyım. Bunun riskli olduğunu biliyorum ve eğer geri döner ve ifşa etmeme kararıyla başıma bela olursa, o zaman olur ama eğer biraz olsun anlamasını sağlayabilirsem, belki bu ona yardımcı olur ve benimle iletişime geçmeyi bırakır."

"Bundan emin değilim. Kız pek de istikrarlı biri gibi görünmüyor."

"O deli değil," dedi. "Sadece kızgın ve kızgın olmak için bir nedeni var."

"Ve bunun başına gelmesinin nedeni sen değilsin." Onun ellerini dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öptü. "Bunu biliyorsun, değil mi? Sen sorumlu değilsin."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunu kendim ve Molly için yapmalıyım. Artık kaçmak istemiyorum, Cam. Ve bunu asla gerçekten arkamda bırakamayacağımı biliyorum. Olanlar ... her zaman benim bir parçam olacak ama ben olmayacağım. Artık ben olmayacağım."

Yapmasını istediğim şey bu değildi ve buna gerçekten ihtiyacı olduğunu da düşünmüyordum. Farkında olmadığı şey, her şeyle barışmaya çoktan başlamış olmasıydı ama onu durduramazdım. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ben harika mıyım?" Sırıltısı arsızcaydı.

"Bunun dışında."

"Ne?"

"Bence o kadarını çoktan başardın, Avery. Bence bunun senin bir parçan olacağını kabul ettin ama bu sen değilsin. Henüz bunun farkına varmadın ama bunu yapmak istiyorsan yapacaksın ve ben de senin yanında olacağım."

"Birlikte gitmek istiyorsun-"

Yer değiştirip onu sırt üstü yatırdığımda ciyaktı. Onun üzerinde gezindim. "Bunu tek başına yapmayacaksın. Lanet olsun ki hayır. Ben de seninle geliyorum. Ve beni bundan vazgeçiremezsin. Bunu ne zaman

yapmak istiyorsun?"

Uzun bir süre bana baktıktan sonra gülümsedi. "Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

"Tanrım."

Shortcake parmaklarının ucunu yanağıma dayadı. "Bunu yapmam gerekiyor."

Burnunun ucuna bir öpücük bıraktım. "Sevdiğini sanmıyorum tatlım, ama sen sevdiğini düşünüyorsan, önemli olan da budur."

"Gerçekten benimle gelmek istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Bu aptalca bir soru, Avery. Ve evet, aptalca soru diye bir şey vardır. Bu da onlardan biriydi. Elbette seninle orada olacağım."

Dudakları geniş, güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Seni seviyorum." "Biliyorum."

"Ukala."

"Kendinden emin." Onu usulca öptüm. "Seni seviyorum, tatlım."

Kollarını bana dolamaya başladı ama ben uzaklaşarak yatağın kenarına tırmandım. "Hey!" Kaşlarını çatı. "Buraya gel."

"Hayır. Yapacak işlerimiz var." Ellerini tutup onu yataktan kaldırdım. "Ve eğer beni hissetmeye başlarsan, hiçbir şey yapamayız."

Yüzündeki ifade şaşkındı. "Ne yapıyoruz biz?"

Eğildim, onu omzuma aldım ve sonra kapıya doğru döndüm. "Rezervasyon yaptırmamız gereken biletler var."

Yirmi Sekiz

Teksas çok sıcaktı. Cehennem çemberleri gibi bir sıcak. Havalandırma deliklerinden serin hava üflenen kiralık arabanın gölgeli iç kısmında bile, sıcaklık her küçük çatlaktan içeri sızıyordu.

Gerçekten Teksas'ta olduğuma inanamıyordum.

Bakışlarım mermer çeşmeden devasa büyüklükteki eve kaydı. Avery ailesinin zengin olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Yüzde bir gibiydiler. Hatta belki de yüzde birin yarısı.

Sürücü koltuğunda arkama yaslanarak uzun bir nefes verdim. "Lanet olsun."

Shortcake, Anthony Bates'in annesini istikrarlı ve sevgi dolu gösteren bir anneyle birlikte o yerin içindeydi. Ve ben dışarıda, arabada bekliyordum, yarı yarıya çeşmeye dalmak istiyordum.

En az on dakikadır içerideydi ve onunla birlikte içeri girmemi istememişti. Muhtemelen hemen kendimi kaybedeceğimi bildiği içindi. O gün bana içini açtığında, başına gelenlere nasıl tepki verdikleri dışında ailesi hakkında pek bir şey anlatmamıştı ama son birkaç haftadır bana onlardan bahsetmeye başlamıştı.

Ve bildiklerimden de hoşlanmadım.

On beşinci dakikaya geldiğimizde daha fazla oturamadım. Arabadan çıktım ve bunaltıcı sıcaklığın içine girdim. Şapkamın kenarını güneşten korumak için aşağı doğru çektim.

Kiraladığım sedanın etrafında dolaşarak evin girişine baktım. Mermer sütunlar hoş bir dokunuştı. Dönüp görebildiğim kadarıyla uzanan bakımlı manzaraya baktığımda, etrafta hareket eden tek bir kişi bile yoktu.

Mekan boştu ve vücut kıran sıcaklığa rağmen soğuktu. Shortcake'in böyle bir ortamda büyüdüğünü hayal edemiyor ya da nasıl bu kadar sıcak ve sevgi dolu olduğunu anlayamıyordum.

Çeşmeye döndüğümde gömleğim omuzlarıma yapışmaya başlamıştı bile. Gözlerimi kapatarak, bacaklarıma arkamı dönüp o eve dalmamalarını söyledim. Shortcake'in bunu kendi başına yapması gerektiğini biliyordum ama yanında ben olmadan onlarla yüzleşmesinden nefret ediyordum.

Elimi uzattım ve ılık suyun açık avucuma damlamasına izin verdim. Suyu dalarsam ailesi ne düşünürdü? Yarı cazip gelmişti. Arkamdan bir kapının kapandığını duyduğumda eve dalmama da beş saniye kalmıştı. Döndüğümde Avery'nin geniş taş merdivenlerden aşağı indiğini gördüm.

Geniş geniş *gülümsüyordu*.

Bunu beklemiyordum.

Arabanın etrafında koşup onu dairesel araba yolunun ortasında yakaladığımda omuzlarımdan gerginlik sızıyordu. "Nasıl geçti?"

"Ah . . ." Sandaletli ayaklarının ucuna kalktı, başını eğdi ve beni öptü. "Beklediğim gibi gitti."

Kalçalarını tuttum, şehvet, aşk ve daha binlerce karmaşık duygu içimde kükrerken parmaklarım sıkılaştı. "Bana anlatmak ister misin?"

"Akşam yemeğinde mi?" Uzaklaşmaya başladı ama elini tuttum ve onu yerinde tuttum. "Seni Chuy's'a götüreceğim-"

"Avery?"

Adını duyunca tüylerim diken diken oldu ve elini daha sıkı tuttum. Bakışlarım ön merdivenlerden inen uzun boylu adama yöneldiğinde döndü.

Bu onun babasıydı.

Hemen anladım.

Koyu kahverengi saçlarının şakaklarına ak düşmüştü ve ellisinden bir gün bile fazla göstermiyordu. Sanki golf kulübüne gidiyormuş gibi giyinmişti, pantolonu ütülenmiş, polo gömleği içine sokulmuştu.

"Eğer cahilce bir şey söylerse, onu hemen şimdi burada yere sermeyeceğime söz veremem," diye onu uyardım.

Elimi sıktı. "Umarım bu bir sorun haline gelmez." "Sadece söylüyorum."

Babası önümüzde durdu, Shortcake'inkine benzeyen gözleri kızından ellerimizin birleştiği yere baktı. Ona tek bir şey söylemesi için *meydan* okudum.

"Bu Cameron Hamilton," dedi boğazını temizleyerek. "Cam, bu benim babam."

Ona orta parmağımı göstermek ya da yüzüne yumruk atmak kabalık olacağından, boştaki elimi uzattım. "Merhaba."

Elimi sıkı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"N'aber baba?" diye sordu, kibar selamıma karşılık vermeyince.

Bay Morgansten gözlerini benden ayırdı ve bakışları bir an için kızına kaydı. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklara yerleşen yaşını şimdi görebiliyordum.

Derin bir nefes alarak göğsünü kabarttı ve ardından, "En çok neyi özledim biliyor musun? Seni dans ederken izlemeyi özledim."

Shortcake her şeyi düşündüğümde daha iyi idare ediyordu, bu da ona yeterince kredi vermediğim anlamına geliyordu. Kız hepimizin fark ettiğinden daha güçlüydü.

Akşam yemeğinde bana her şeyin nasıl gittiğini anlattı ve sözde annesi tarafından nasıl karşılandığı konusunda onun adına kızgın ve hayal kırıklığına uğramıştım ama Avery buraya yapmak için geldiği şeyi yapmıştı.

Ve babasının en azından bir miktar pişmanlık ya da üzüntü ifade ettiği görülüyordu. Dans yorumu . . . Ne demek istediğini anladım. Avery'nin kaçırdığı o kadar çok şey vardı ki, kendi cehaletleri yüzünden anne ve babası da kaçırmıştı.

Hâlâ yarın Molly'yi görmek istiyordu ve akşam yemeğinde fikrini değiştirmek için ne yaparsam yapayım kararlıydı ve ben de elimden geldiğince ona destek olacaktım. Ama dürüst olmak gerekirse, onu eve geri götürmekten ve tüm bunlardan uzaklaştırmaktan başka bir şey istemiyordum.

O akşam otel odasına döndüğümüzde, Shortcake hızlı bir duş almak için hemen banyoya girdi. Kaşlarımı çatarak onun geri çekilişini izledim. Yemeğin sonundan beri garip davranıyordu, buraya dönmek için acele ediyordu. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama duşa ona katılmak yerine kendimi uzanmaya zorladım, ki bunu yapmayı çok ama çok istiyordum.

Uzaktan kumandayı keşfettim ve yaklaşık yirmi dakika sonra açık banyo kapısından buhar çıktığında hala hangi kanalın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kafamı kaldırdım ve ciğerlerimdeki hava durdu.

Kapının girişinde duruyordu, koyu kırmızı saçları omuzlarına yapışmıştı. Sadece beyaz bir havlu giymişti.

Vay anasını.

Bakışlarım boyalı ayak parmaklarının ucundan başlayıp kızarmış yanaklarına kadar onun üzerinde gezinirken nutkum tutulmuş bir halde doğruldum. Oturduğum yere doğru yürürken, parmakları göğüslerinin arasındaki düğümlü havlunun etrafında kıvrılırken derim gerildi.

Gözlerimi kapattım. "Avery."

Bir elini omzuma koydu ve akşam kanepede yaptığı gibi yukarı tırmanarak üzerime çıktı. "Cam?"

Dudaklarımı küçük bir sırtış ayırdı; kalçalarını kavrarken yapabildiğim tek şey buydu. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey." Durakladı. "Her şey."

Bakışlarım düğüme kaydı. "Bunlar birbirine zıt iki şey."

"Biliyorum." Ereksiyonuma bastırdı ve içime bir zevk şimşegi gönderdi. "Öp beni?"

Bana cevap verme şansı vermedi, ki bu benim için sorun değildi. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, dudaklarını tatlı bir şekilde süpürdü. Diliyle dudaklarımı araladığında kalçalarındaki tutuşum sıkılaştı. Öpücük, ben onun için yanıp tutuşana kadar devam etti.

Her zaman onun için yanıp tutuşuyordum. "Dokun bana," diye fısıldadı. "Lütfen."

Ben kim oluyordum da onu reddediyordum? Ellerimi havlunun eteğinin altından geçirdim, uyluklarının üzerinde gezdirdim, sıcaklığının merkezine yaklaştım.

"Şimdi," diye sordu.

Cesur talebine güldüm ama acele etmeyecektim. Elimin tersiyle ıslaklığını okşadım ve inlediğinde gülümsedim. "Ne istiyorsun?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Bana dokunmanı istiyorum."

Parmaklarımı onun istediği yere yaklaştırarak hızla geri çekildim. "Sana dokunuyorum, tatlım."

Gözleri parladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Ben anlamıyorum."

"Lütfen." Alnını benimkine bastırdı. "Lütfen dokun bana, Cam."

Dudaklarımızı birbirine değdirerek geriye yaslandım. "Böyle söyleyince ne demek istediğini anladım sanırım."

"Sonunda," diye inledi.

Tekrar güldüm ve sonra çenesini ısırđım. Onu kalçalarının arasından kavradığımda vücudu sarsıldı. "Böyle mi?"

"Evet."

Boğazının ortasını öperken bir parmağımı ıslaklığına soktum. "Peki ya bu?" Sesim hırçın ve ağırdı.

Sırtını kamburlaştırdı. "Uh-huh."

Geriye doğru yuvarlanmaması için bir kolumu ona dolayarak klitorisine bastırdım. Vücudu inanılmaz bir şekilde gerildi. "Buna ne dersin?"

Kalçaları öne doğru eğildi. "Oh, evet. Kesinlikle öyle."

"Kesinlikle mi?" Parmağımı yavaşça içine sokup çıkardım.

Avery inledi, bütün gün bu inleme korosunu dinleyebilirdim ama sonra aramıza uzandı ve düğümü çözdü. Havlu elinden kayıp yere düştü.

Elim hareketsiz

kaldı.

Kalbim yerinden

fırladı.

Sikim sertleşti ve zonkladı.

Gül rengi göğüsler yukarı kalktı, yanaklar kızardı ve bacaklar benimkilerin üzerinde genişçe açıldı.

. . . Kahretsin, çok güzeldi.

Diğer elimi göğsünün üzerinde gezdirdim, ucu büzüldüğünde sabitlendim.

"Siktir, Avery ..."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Durma."

"Bunu planlamıyordum."

"Kastettiğim bu değildi." Diğer eliyle uzanarak kot pantolonumun fermuarını buldu. "Seni istiyorum, Cam."

"Bana sahiptin." Diğer göğsüne doğru ilerledim. "Bana sahiptin amına koyayım."

Avery gülümseyerek elini bileğime doladı ve elimi sıcaklığından uzaklaştırdı. "Seni gerçekten istiyorum." Pantolonumun fermuarını açtı, parmakları beni okşadı ve ürperdim. "Sen beni istemiyor musun?"

"Bildiğinden daha fazla." Beni avuçlarken inledim. "Avery . . ."

Eli kayboldu ve minnettar mı olmalıydım yoksa küfretmeye mi başlamalıydım bilemedim. Ama sonra tişörtümü başımın üzerinden yukarı doğru çekti. "Bunu istiyorum, Cam."

Sözleri düşüncelerimi bulandıran kırmızı sisin içinden geçtiğinde derin bir nefes aldım. "Emin misin, Avery? Çünkü eğer değilsen

."

Beni öptü ve ellerini göğsümden aşağı kaydırıldı. "Eminim."

Ellerimi kalçalarına koyarak donakaldım ve sonra onu sırt üstü yatırdım. Onun üzerinden dudaklarını yakaladım ve içimdeki her şeyle onu öptüm. Belki başka bir erkek ona tekrar sorardı ya da başka bir şey yapardı ama o iki kelime. *Eminim*. Kendimi kontrol etmek için sahip olduğum küçük tutumu kırdılar.

Öpüşmeyi keserek ayağa kalktım ve kot pantolonumu yırtıp attım. Bakışları düştüğünde ve gözleri açıldığında, gülümsemekten kendimi alamadım.

Avery orada yatarken neredeyse dokunulmaz görünüyordu, o güzel kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. "Sana bir ömür boyu bakabilirim. Asla eskimez."

"Yaşlandığımda bile mi?" "O zaman bile."

Daha fazla bekleyemeyerek ona geldim. Bu anın onun için mükemmel olmasını istedim. Her şeyin güzel olmasını ve onu ne kadar çok sevdiğimi *hissetmesini* istedim.

Ben de o minik ayak parmaklarından başladım, bacaklarına ve yumuşak karnına öpücükler kondurarak ilerledim. Acele etmedim, göğüslerinin tepeleri sıkılaşıp ve o nefes nefese kalana kadar emdim ve ısırdım. Her parçam sert, ağır ve şişmiş hissediyordu, ama onun hazır olmasını istiyordum, çiğ, yoğun arzu beni onun derinliklerine sürükleyebilirdi.

Dudaklarına bir kez daha ulaştığımda vücudu benimkine doğru eğildi. Ağırlığımı bir koluma vererek, dilimin itişlerini önce parmağımla, sonra da iki parmağımla eşleştirdim ve onu yavaşça gerdim.

Huzursuzca hareket ederken kollarımı, yanlarımı kavradı ve ağzımı ona dayadığımda, neredeyse o anda beni çözecek şekilde parçalandı.

Ayağa kalkıp kendimi onun kalçalarının arasına yerleştirirken fırtınanın ortasındaki bir ot gibi titriyordum. Elimini kendi etrafıma sararak vücutlarımızı aynı hizaya getirdim. Islaklığıyla ilk temasım içime zevk kırıntıları gönderdi.

Duramayacağınız bir nokta vardı ve ben de o kısımdaydım, vücudum ihtiyaçtan titriyordu ama onu bekledim. Ona zaman tanıdım.

"Seni seviyorum," dedim ona, elimi yanağına koyarak. "Seni çok seviyorum."

Kolları beni sardı, sıkıca tuttu ve beni ileri doğru itti. "Seni seviyorum."

Elimi kalçasına atarak, kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlarken öpücüğü derinleştirdim. Altımda kaskatı kesildi ve yumuşak şaşkınlık nefesi doğrudan ruhuma gitti.

Sustum. "İyi misin?"

Başını salladı. "Evet."

Onu incitmek istemiyordum ve bunun canımı yakması gerektiğini biliyordum. Kıpırdamadan, onun derinliklerinde kaldım. Önce dudağının köşesini, sonra diğerini öperken kalbim kontrolden çıkmıştı. Ağzı açıldı ve içine girdim, yavaşça tadına baktım, vücuduna uyum sağlaması için zaman verdim.

Kalçalarını belli belirsiz yana yatırıp aramızda şaşırtıcı bir sürtünme yaratırken inledim. "Av . . ."

Tekrar yaptı ve ben de geri sallandım. Beni sıkıca kavrayıp bacaklarını belime sararken zevk çılgınlıkları atmaya başladı. Bu ve kalçalarını hareket ettirme şekli arasında, kendimi mümkün olan en görkemli şekilde onun içinde kaybettim.

Tanrım... hiçbir şey onun gibi hissettirmiyordu ve hiçbir şey onun hissiyle, varlığımın her hücresini nasıl istila ettiğiyle kıyaslanamazdı. Ben diye bir şey yoktu. O yoktu. Birlikte hareket ederken, ağızlarımız birbirine yapışırken, ellerimiz keşfederken ve kalçalarımız birbirine kenetlenirken, sadece *biz* vardık.

Avery altımda kırıldı, başını dışarı attı ve bir elimi aramıza sokup ona dokunurken adımı haykırdı. Sıkı spazmları hissetmek, bana tutunma şekli çok fazlaydı.

"Avery," diye homurdandım, salıverilmem içimde patlarken başımı omzuna gömdüm, yoğunluğu şok ediciydi.

Serbest bırakma sanki sıkı dalgalar halinde gelmeye devam ediyormuş gibi hissettirdi. Onun üzerinde dinleniyordum, vücudum her birkaç dakikada bir sarsılıyordu. Hareket etmek için kendime güvenene kadar sonsuza kadar geçti. İçinden çıkarken göğsümden derin bir ses geldi.

Onu öptüm ve boğazımın arkasında bir yanma hissetmediysem ne olayım. Başımı salladım, hissettiklerimin gücü karşısında şaşkına dönmüştüm. "Bu kelimeler kifayetsiz kalır. İyi misin?"

Ellerini yanaklarıma koydu ve yanaklarım hafifçe titredi. Onun sabit bakışlarında, hissettiklerimin aynasını gördüm. "Mükemmel. Sen mükemmeldin."

Gerçek şu ki, eğer mükemmel olsaydım, bu sadece onun sayesinde olurdu.
Her zaman onun sayesinde olacaktı.

Yirmi Dokuz

Olmam gereken yer orası.

Bunlar Avery'nin diğer kızla konuşurken söylediği sözlerdi. Molly. Yanağındaki kırmızı lekeyi gördüğümde öfkelenmemek için kendimi zor tutmuştum. Yardımcı olan tek şey bu sözleri duymaktı.

Shortcake sonunda anladı.

İhtiyacı olan iyileşme gerçekte, ailesiyle ve Molly'yle konuşmasında yatıyordu ama iyileşmeye ta Şubat'ta başlamıştı, sonra Nisan'da tekrar başladı. Teksas'a gitmek yapması gerektiğini hissettiği bir şeydi ve bunu yaptı.

Böylece onu eve getirdim ve işte buradaydık, Batı Virginia'nın biraz daha serin eyaletinde, Avery'nin yaz derslerine başlayacağı ve benim kamp sırasında çocuklarla çalışmaya başlayacağımdan önceki gece.

Shortcake mutfakta karşımda yere oturdu, çıplak bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Benim gömleklerimden birini giymişti, hepsi bu. Bundan başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum.

Aramızda kalsın, Michelangelo ve Raphael şu anda birbirlerine kafa sallıyorlardı.

"Şapır şupur konuşmanın kaplumbağa versiyonu gibi," dedi kaşlarını çatarak. "Birbirlerinden hoşlandıklarından emin değilim."

Buzdolabına yaslanıp elimi karın kaslarımın çıplak derisinde gezdirirken sııttım. "Hâlâ biraz zamana ihtiyaçları var. Mikey-Mike da bölgecidir."

"Oh, suçu kaplumbağama at." Gözlerini devirdi. "Kafa sallama saçmalığına ilk seninki başladı."

Zamanlayıcı çaldı ve ayağa kalkıp ocağa doğru yöneldim. "Sana kimin patron olduğunu gösteriyordu."

"Michelangelo patron." Shortcake küçük adamını kucağına alarak birkaç adım geriye götürdü.

Çikolatalı kurabiyelere bakıp bitmiş olduklarını görünce hemen ellerimi yıkadım ve Shortcake'in hiç kullanmadığından emin olduğum bir fırın eldivenini aldım. Etiketini hâlâ üzerindeydi. Sırtarak onu yırttım ve tepsiyi fırından çıkardım. Kurabiyeler süper büyüklükteydi, altın sarısıydı ve çok yapışkan görünüyorlardı.

"Hazırlar mı?" Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu.

"Dilini yakacaksın." Eldiveni bir kenara fırlattım. "Yine."

Sırıttı. "Ama buna değer."

"Uh-huh." Ona doğru yürüdüm, gözleri göbeğimin altına indiğinde yanaklarının hâlâ kızarmış olmasının tadını çıkardım. Eğilip kalkık dudaklarını öptüm. "Ver onlara-"

Cep telefonum oturma odasından çaldı. "Hemen döneceğim."

Zavallı bir kaplumbağanın üzerine basıp kendimi ve Shortcake'i travmatize etmekten dikkatle kaçınırken başını salladı. Cep telefonumu sehpanın üzerinden aldım. Kız kardeşimden geldiğini görünce rahat bir nefes aldım.

Ameliyattan çıktı. İyiyim. Seni sonra ararım.

Gözlerimi kapatarak küçük bir dua ettim. Büyük bir ameliyat değildi ama yine de bir ameliyattı ve hastanelerde berbat şeyler oluyordu. O artık evdeydi. Bu iyiydi, ama ...

"O Teresa mıydı?"

Telefonumu yere bırakıp döndüm. Avery kapıda durmuş, elinde iki tane kıvranan kaplumbağa tutuyordu. Bunu üzerinde MANWICH'İN OLMAK İSTİYORUM yazan tişörtle birleştiren ortaya oldukça sevimli bir manzara çıkmıştı.

"Evet."

İki kaplumbağayı yaşam alanlarına götürdü ve nazikçe içine yerleştirdi.

Kapağı kapatırken, iki yeşil adam hemen kendi köşelerinden birbirlerine baktılar. "O iyi mi? Ameliyat nasıl geçti?" "İyi olduğunu söylüyor. Sadece bir mesajdı." Durakladım. "Beni arayacağını söyledi.

sonra."

Bana bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. Teresa'nın şu anda neyle karşı karşıya olduğunu bilen biri varsa, o da yıllarca dans etmiş olan Shortcake'ti. "Dans etmekle ilgili bir şey söylemedi mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. Teresa bir hafta önce bir resital sırasında ACL'sini yırtmıştı. Sporcular ve dansçılar için bu, kariyerleri için ölümcül bir sakatlık olabilirdi. Kız kardeşimin tek istediği profesyonel bir dansçı olmaktı. Bunun mümkün olup olmayacağını sadece zaman gösterecekti.

Ama annemin söylediklerine bakılırsa, durum pek iyi görünmüyordu.

Shortcake mutfağa gitti, ellerini yıkadı ve geri döndü. Yanıma gelerek kollarını belime doladı ve yanağını göğsüme bastırdı. Teni sıcacıktı.

"Özür dilerim," dedi.

"Neden özür diliyorsun?" Kollarımı ona doladım ve onu kendime yakın tuttum.

"Çünkü endişelendiğini biliyorum," dedi yanağını tenime sürterek. "Ve bu yaralanmanın ciddi olduğunu biliyorum. Umarım olabileceği kadar ciddi değildir."

Elimi omurgasından yukarı kaydırıp ensesini okşarken başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ben de."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Teşekkür ederim."

Hafifçe gülerek yüzünü görebilmek için arkama yaslandım. "Şimdi bana ne için teşekkür ediyorsun, tatlım?"

"Benimle Teksas'a geldiğin için teşekkür ederim."

Bir elimle yanağını kavradım. "Bunun için bana zaten teşekkür etmiştin."

"Ve sen de bana teşekkür etmeme gerek olmadığını söyledin." Elini yanağıma koydu.

benimkinin üzerine. "Ama sana tekrar teşekkür etmem gerekiyor, çünkü sen olmasan bunu yapamazdım."

"Evet, yapardın."

Başını iki yana salladı. "Belki de yapardım, ama gerçekten bilmiyorum. Sana ihtiyacım vardı ve sen de soru sormadan yanımdaydın. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır, her şey için."

"Oh, Shortcake, hala bana teşekkür etmek zorunda değilsin." "Ama ben ..." Durdu, kaşlarını çattı. "*Shortcake?*"

Ağzımı açtım ve sonra hatamı fark ettim. Ellerimi bırakarak geri çekildim ve güldüm. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet. Öyle sayılır." Ödünç aldığı gömleğin eteklerini çekiştirdi.

Merak yüzünü kapladı. "Ne var bunda?" Lanet olsun, ama yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim.

Gülümserken gözleri büyüdü. "Yüzün kızarıyor! Aman Tanrım, gerçekten kızarıyorsun!" Yanağımla çimdikledi. "Şimdi neden bu kadar kızardığını bilmem gerek."

"Sana söylersem ne alırım?"

Beni kemerli bir bakışla kıstırdı ve bunu *yapmazsam* ne elde edemeyeceğimi söyledi.

Ona söyle. O sinirli bakış beni tahrik etti. Sonra tekrar, nefes aldığı anda

beni ateşlendirdi.

"Bu gerçekten çok aptalca." Elini tutarak onu kendime çektim. Yeterince yaklaştığında alçaldım ve bir kolumu bacaklarının altına kaydurdım.

"Hey!" Sırtımı tokatladı. "Dikkat dağıtmaya çalışmayı bırak-" Ayakları yerden kesilince ciyakladı. "Cam!"

Onu k u c a ğ ı m a a l d ı m , koridora doğru dönerken göğsüme yakın tuttum. "Dikkatini dağıtmıyorum. Yatak odasına gitmene yardım ediyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Yatak odasına dönmek için yardıma ihtiyacım olmadığı gerçeğinin yanı sıra, neden beni yatak odasına taşıyorsun?"

"Yeterince hızlı yürümüyorsun," dedim onu yatağına taşıırken. "Hey."

Kızın bakışları öfkeyle büyüdü. "Ne?"

Onu yatağın ortasına bırakmadan bir saniye önce göz kırptım. Zıplarken çıkardığı çığlık homurtuyla son buldu. Ağzı açıldı ve bana her şekilde küfretmek üzere olduğunu biliyordum. Söyleyeceği şeye başlayamadan üzerine atıldım ve ellerimi gömleğinin eteğinin altından yukarı kaydurdım. Bir saniye içinde tişörtü üzerinden çıkarmıştım ve güzel, muhteşem bir şekilde çıplaktı. Pantolonumu çıkardım.

Ben yatağa tırmanıp yaptığım işi hayranlıkla seyrederken nefesi kesildi. "Ee," dedi, sesi yumuşaktı. "Şu Shortcake meselesi ne olacak?"

"Şey, bu bir takma ad." Göğüslerinin arasındaki boşluğu öptüm. "Senin için." "O kadarını tahmin etmiştim."

Bir göğsünün alt tarafına ve ardından göğüs kafesinin altına bir öpücük daha kondurdum. "Seninle ilk tanıştığımnda onunla çıktım."

"İlk-oh!" Ben göbeğini okşarken sarsıldı, yatağının üzerindeki örtüleri sıktı. Tekrar konuştuğunda, ben aşağı inerken sesi boğuklaşmıştı. "İlk tanıştığımızda mı?"

"Evet." Önce sol uyluğunun iç kısmını, sonra da sağ uyluğunu öptüm. "Astronomi dersinin dışında bana rastladığın gündü - tekrar alman gereken bir ders."

Shortcake inledi. "Hatırlatma bana."

Dersten mi yoksa benimle karşılaşma kısmından mı bahsettiğini bilmiyordum. "Seni ve saçlarını ilk gördüğümde ..." Durakladım, onu bacaklarının arasından öptüm. Yumuşak nefesi yüzüme bir gülümseme getirdi. "Tek düşünebildiğim

Çilekli Kurabiye ..." Bir kez daha durakladım ve dilimi onun üzerinde gezdirdim. "O Çilek Kız beni kaçırmıştı."

Başımı kaldırıp göz hizamıza gelecek şekilde geri çekildiğimde güldü. "Vay canına. Beyninin nasıl çalıştığını anlamıyorum."

"Bayılıyorsun."

"İstiyorum." Ayağını baldırım boyunca kaydırды. "Yani bunca zamandır kafanda bana Shortcake mi diyordun?"

Bacaklarının arasına yerleşirken başımı salladım. "Birkaç kez yapmış olabilirim." "Ve şimdiye kadar hiç kaymadın. Vay canına. Bu inanılmaz bir şey." Onun

Gözleri mizahla dans ediyordu. "Ve biraz da şirin."

"Kesinlikle çok tatlı. Bu-" Kalçalarını yukarı yuvarlayıp bizi birleştirdiğinde inledim. "Peki o zaman..."

Kıkırdadı ve sonra ikimiz de ne güldük ne de konuştuk. Sıkı oturuştan dolayı düzensiz bir inilti çıkardım. Vücudu dışında her şeyi unutmuştum ve daha derinde, daha yakın olmak istiyordum. Birlikte hareket ettik, vücutlarımız kızardı ve gerildi. Çılgıncaydı ama ona doyamıyordum. Onun için de aynı şey geçerliydi. İçine girerken ağzım göğsünün etrafında kapandı. O da sırtını dönüp haykırana kadar benimle aynı hamleyi yaptı.

Serbest bırakılması içime çarptı. Onu kendime çekerek doğruldum ve kucagımda tuttum. Yeni pozisyon şehvetin içimde zonklamasına neden oldu. Dayanamadım. Küçük dişleri boynumu tırmalarken olmazdı.

Dakikalar geçtikçe tek duyulabilen şey hırıltılı nefes alış verişlerimizin sesiydi. Hâlâ onun içindeydim. Bu tamamlanışta bir huzur vardı. Ve her şeyi kollarımda tutuyordum.

Daha sonra, çok daha sonra, çikolatalı kurabiye tabağı aramızda olduğu halde yatağa oturduk. Dudaklarına küçük bir çikolata lekesi bulaştı ve ben de tabağa eğilip onu öptüm.

Ve onu gerçekten öptüm.

Onu öptüm ve bu sanki onu ilk kez öpmek gibiydi. İlk zap, dudaklarımızın birleşmesinin şoku geçmemişti. Aptalca, aşkın bunu böyle yaptığını, basit bir öpücüğün asla körelmemesini, parlaklığını kaybetmemesini sağladığını fark ettim.

Geri çekilip onun sıcak gözlerine baktığımda göğsüm kabardı ve kalbim o çılgın, aptalca zıplama şeyini yaptı. Asla gerçekten geçmeyeceğini de bildiğim bir şey.

Shortcake küçük elini yanağıma koydu. "Ne?"

İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. I . . . Avery'yi bekledim, aylarca onu bekledim. Hatta onu yıllarca bekleyebilirdim ama o...

Yanağımı çevirerek avucunun içine bir öpücük kondurdum. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Daha fazlası için hazır mısınız?

**J. Lynn'in bir sonraki muhteşem hikayesine göz atmak için okumaya
devam edin**

BE

benimle

Bir

Görünüşe göre tatlı çay benim ölümüm olacaktı. Bir yudumdan sonra sizi diyabetik komaya sokabilecek kadar şeker içerdiği için değil. Ya da kardeşim sadece iki kelimedenden oluşan bir mesaj aldıktan sonra kamyonla keskin bir U dönüşü yaparak neredeyse üç arabanın birbirine girmesine neden olduğu için değil.

Tatlı. Çay.

Hayır, hayır, hayır. Tatlı çay isteği, beni kampüsün dışında ve kardeşimin önünde, her kız çocuğu fantezisinin fiziksel olarak vücut bulmuş hali olan Jase Winstead ile yüz yüze getiriyordu.

Dünyadaki tüm bebeklerin annesi tatlı Meryem, bu çok garip olacaktı.

Neden, ah neden kardeşim Jase'e mesaj atıp şehrin onun tarafında olduğumuzdan bahsetmek ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak zorundaydı? Manzaraya aşına olabilmem için beni gezdirmesi gerekiyordu. Gerçi birazdan tanık olacağım manzaranın bu kasabada gördüklerimden daha iyi olduğu kesindi.

Eğer başka bir striptiz kulübü görürsem, birine zarar verecektim.

Cam arka yolda hızla ilerlerken bana baktı. Dokuzuncu Yol'dan yıllar önce ayrılmıştık. Bakışları yüzümden ellerimde tuttuğum çaya kaydı. Kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun Teresa, onu bir bardak tutucuya koyabilirsin."

Başımı salladım. "Sorun değil. Ben tutarım."

"Tamam." Cam yola odaklanarak kelimeyi uzattı.

Deli gibi davranıyordum ve sakın olmam gerekiyordu. Bu dünyadaki herhangi birinin ihtiyaç duyacağı son şey Cam'in neden kafası güzel bir ahmak gibi davrandığımı öğrenmesiydi. "Jase'in üniversitenin orada yaşadığını sanıyordum?"

Kulağa sıradan geliyordu, değil mi? Tanrım, bu pek de masum olmayan soru sırasında sesimin bir noktada çatladığından oldukça emindim.

"Var ama zamanının çoğunu babasının çiftliğinde geçiriyor." Cam kamyonetini yavaşlattı ve keskin bir sağa döndü. Çay neredeyse pencereden dışarı fırlıyordu ama ben onu ölümüne tutuyordum. Tea hiçbir yere gitmiyordu. "Jack'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki biliyordum. Jase'in Jack adında beş yaşında bir kardeşi vardı ve küçük çocuğun onun için dünyalara bedel olduğunu biliyordum. Jase hakkında öğrendiğim her şeyi, Justin Bieber hayranlarının onun hakkında yaptıklarını hayal ettiğim şekilde saplantılı bir şekilde hatırlıyordum. Kulağa ne kadar utanç verici gelse de doğrudu. Jase, onun ve tüm dünyanın haberi olmadan, son üç yılda benim için çok şey ifade etmeye başlamıştı.

Bir arkadaş.

Kardeşimin kurtarıcı lütfu.

Ve aşkımın kaynağı.

Ama bir yıl önce, lise son sınıfımın hemen başında, Jase Cam'in peşine takılıp evi ziyaret ettiğinde, çok karmaşık bir şeye dönüşmüştü. Bir yanımdan unutmaktan başka bir şey istemediği ama diğer yanımdan dudaklarının dudaklarıma değdiği anları, ellerinin vücudumda gezinirken verdiği hissi ya da ismimi sanki ona büyük bir acı vermiş gibi inleyişini unutmayı reddettiği bir şeye.

Aman Tanrım.

Güneş gözlüklerimin arkasındaki canlı hatıra yanaklarımı ısıttı ve yüzümü cama çevirdim, yarı yarıya camı açıp kafamı dışarı çıkarma isteği duydum. Kendimi toparlamaya çok ihtiyacım vardı. Cam, Jase'in beni öptüğünü öğrenirse onu öldürür ve cesedini böyle kırsal bir yolda saklardı.

Ve bu çok utanç verici olurdu.

Beynimde söyleyecek bir şey kalmamıştı ve şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye çok ihtiyacım vardı. Çaydan akan ter ve titreyen ellerim bardağı tutmamı zorlaştırıyordu. Cam'e Avery hakkında soru sorabilirdim ve bu işe yarardı, çünkü Cam Avery hakkında konuşmayı *severdi*. Onun derslerini sorabilir ya da benimkiler hakkında konuşmaya başlayabilirdim ama tek yapabildiğim Jase'i nihayet benden kaçamayacağı bir durumda göreceğim gerçeğini düşünmekti.

Yolun iki yanındaki sık ağaçlar seyrelmeye başladı ve aralarından yeşil otlaklar görünür hale geldi. Cam dar bir yola saptı. Bu yol

Kamyon çukurlarda zıplayarak midemi bulandırdı.

İki kahverengi direğın arasından geçerken kaşlarım düştü. Yerde bir zincir halkası ve solda WINSTEAD: PRIVATE PROPERTY yazan küçük bir ahşap tabela vardı. Bizi geniş bir mısır tarlası karşıladı ama saplar kuru ve sarıydı, sanki solup ölmelerine günler kalmış gibi görünüyordu. Onların ötesinde, orta panellerinin çoğı eksik olan ahşap bir çitin arkasında birkaç büyük at otliyordu. Sol taraftaki arazinin çoğunda inekler dolaşıyordu, şişman ve mutlu görünüyorlardı.

Yaklaştıkça eski bir ahır göründü. *Teksas Zincirli Testere Katliamı* filmindeki gibi korkunç, eski bir ahırdı, çatısında dönen ürkütücü horoz pusulası vardı ve ahırın birkaç metre ötesinde iki katlı bir ev vardı. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar griye dönmüştü ve kamyonlardan bile evin boyasından daha fazlasının döküldüğünü görebiliyordum. Mavi muşamba çatının birkaç bölümünü kaplıyordu ve bir baca yarı yarıya yıkılmış gibi görünüyordu. Kırmızı tozlu tuğlalar evin kenarına yığılmıştı, sanki biri bacayı onarmaya başlamış ama sıkılıp vazgeçmiş gibiydi. Ayrıca ahırın arkasında kırık dökük arabalardan oluşan bir mezarlık, paslanmış kamyon ve sedanlardan oluşan bir deniz vardı.

Biraz daha dik oturduğumda içimde bir şok dalgası oluştu. Burası Jase'in iftliğı miydi? Nedense biraz daha güncel bir şey hayal etmiştim.

Cam kamyoneti ahırın birkaç metre gerisine park etti ve motoru durdurdu. Bana baktı, bakışlarımı eve doğru takip etti. Emniyet kemerinin kilidini açarak iç çekti. "Ailesi gerçekten zor zamanlar geçirdi. Jase çiftliğe falan yardım etmeye çalışıyor ama gördüğün gibi ..."

iftliğın Jase'in sağlayabileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Gözlerimi kırpım.

"Büyüleyici."

Cam güldü. "Bunu söylemen çok hoş."

Parmaklarım savunmak için fincanı sıkıca kavradı. "Öyle."

"Uh-huh." Beyzbol şapkasını çevirerek gözlerini siper etti. Kahverengi saç tutamları arka kenardan dışarı fırladı.

Konuşmaya başladım ama gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti.

Minyatür bir John Deere traktörün içinde oturan küçük bir ocuk ahırın yanından koşarak çıktı, kükredi ve bağırdı, tombul kolları kemik gibi dikti, elleri direksiyonu kavradı ve bir tutam kıvrıcık kahverengi saç parlak Ağustos güneşinin altında parlıyordu. Traktörü arkadan iten Jase'di ve

Onu zar zor duyabilsem de motor sesleri çıkardığından emindim. Engebeli çakıl taşları ve zemin üzerinde zıplıyorlardı; küçük kardeşi "Daha hızlı!" diye bağırırken Jase gülüyordu. Daha hızlı!"

Jase kardeşini yatıştırdı ve traktörü iterek zig zaglar çizerek kamyonun önünde durmasını sağlarken, Jack hâlâ direksiyonu sıkarak ciyaklıyordu. Havada toz bulutları uçuşuyordu.

Ve sonra Jase doğruldu.

Ağzım açık kaldı. Bu dünyadaki hiçbir şey önümdeki ihtişamı görmezden gelmeme neden olamazdı.

Jase gömleksizdi ve teni terden parlıyordu. Aile geçmişinde hangi etnik kökene sahip olduğundan emin değildim. İspanyol ya da Akdenizli bir şey olmalıydı, çünkü yıl boyunca bu şekilde kalan doğal bronz bir ten rengi vardı.

Traktörün etrafında yürürken kasları büyüleyici şeyler yapıyordu. Göğüs kasları mükemmel bir şekilde şekillenmişti ve omuzları genişti. Saman balyalarını kaldırıp bir yerlere fırlatmakla elde edilen türden kaslara sahipti. Çocuk yırtık pırtıktı. Karın kasları her adımda geriliyordu. Çok belirgin bir altılı karnı vardı. Tamamen dokunulabilir. Kot pantolonu uygunsuz bir şekilde aşağıya sarkıyordu; o kadar aşağıdaydı ki, solmuş kotun altında bir şey giyip giymediğini merak ettim.

Dövmesini ilk kez tam olarak görüyordum. Onu tanıdığımdan beri, sol omzundaki yakasından ve bir gömlek kolunun altından dışarı bakan bir bakış yakalamıştım. Şu ana kadar ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Dövme muazzamdı; boynunun dibinden başlayıp sol omzunun üzerinden kolunun yarısına kadar kıvrıla kıvrıla inen, koyu siyah gölgeli sonsuz bir düğüm. En altta, karşılıklı iki ilmek bana yılanları hatırlatıyordu.

Bu onun için mükemmel bir uyumdu.

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı ve bakışlarımı tekrar yukarı çekerken boğazımdan aşağı indi, ağzım çöl gibi kurudu.

Jack'i sürücü koltuğundan çekip başının üzerinde havaya kaldırırken kollarındaki kaslar esnedi. Jack çığlık atıp çırpınırken o bir daire çizerek döndü ve derin bir kahkaha attı.

Yumurtalıklar patlıyor.

Cam sürücü kapısını açıp arkadaşına bir şeyler bağırırken Jack'i yere oturttu ama ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jase

Tekrar doğruldu ve ellerini kalçalarına indirdi. Gözlerini kısarak kamyonun içine baktı.

Jase kesinlikle muhteşemdi. Bunu gerçek hayatta pek çok insan için söyleyemezsiniz. Belki ünlüler ya da rock yıldızları, ama onun kadar çarpıcı birini görmek nadirdi.

Saçları, yüzüne düşen zengin kıvılcıklar halindeydi. Elmacık kemikleri geniş ve iyi tanımlanmıştı. Dudakları dolgundu ve oldukça etkileyiciydi. Çenesinin güçlü kıvrımını bir tutam kirli sakal gölgeliyordu. Cam ya da benim gibi gamzeleri yoktu ama gülümsediğinde, bir erkekte gördüğüm en büyük, en güzel gülümsemelerden birine sahipti.

Şu anda gülümsemiyordu.

Olamaz, yakıcı bir yoğunlukla kamyonun içine bakıyordu.

Susuzluktan kavrulurken, ön camdan bakarken tatlı çaydan bir yudum aldım, önümde sergilenen tüm bebek yapma potansiyeli karşısında kesinlikle büyülenmişim. Bebek yapmak için acelem olduğundan değil, ama bazı alıştırmalar çalışmalarının arkasında kesinlikle durabilirdim. En azından fantezilerimde.

Cam bana baktı ve aklımı kaçırmışım gibi bir yüz ifadesi takındı. Kaybetmiş olabilirim. "Dostum, bu onun içkisi."

"Özür dilerim." Yüzüm kızardı, fincanı indirdim. Bunun bir önemi yoktu. Jase ve ben daha önce tükürüklerimizi değiş tokuş etmemiştik.

Ön camın diğer tarafında, Jase ağzından *bok* kelimesini kaçırdı ve arkasını döndü. Kaçacak mıydı? Bu ne cüret? Onun tatlı çayını almıştım!

Aceleyle emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı iterek açtım. Ayağım parmak arası terliğimden kaydı ve Cam'in cahil bir kamyonu olması gerektiği için, yerden bir metre yüksekte, bulunduğum yer ile yer arasında büyük bir fark vardı.

Eskiden zarıftım. Dansçıydım. Eğitimli, çok iyi bir dansçıydım.

-Ve jimnastikçileri kışkırtacak türden bir dengem vardı. Ama bu, ACL yırtılmadan önceydi, profesyonel olarak dans etme umutlarım bir atlayıştan yanlış indiğimde sona ermeden önceydi. Her şey - hayallerim, hedeflerim ve geleceğim - bir anda sona ermişti.

Ve bir saniyeden kısa bir süre içinde toprak yemek üzereydim. Bunu durdurmak imkansızdı. Kapıyı yakalamak için uzandım ama kısa kaldım.

Yere ilk degecek olan ayağım serseri bacağıma bağlıydı ve ağırlığımı taşıyamayacaktı. Jase'in önünde yere çakılıp yanacaktım ve sonum Kafamın her yerinde çay var.

Düşmeye başladığımda yüz üstü düşmeyi umuyordum, çünkü o zaman en azından onun yüz ifadesini görmek zorunda kalmazdım.

Bir anda iki kol birden fırladı ve eller omuzlarıma indi. Bir saniye önce kamyonun yarısına kadar düşmüş yatay durumdaydım, bir saniye sonra ise iki ayağım da havada sallanırken dikey durumdaydım. Ve sonra ayaktaydım, çay bardağını göğsüme bastırmıştım.

"Aman Tanrım, boynunu kıracaksın," diye gürledi derin bir ses. "İyi misin?"

Hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüsle yakından ve kişisel olarak ilgileniyordum ve bir ter damlasının ortasından aşağıya, sonra da kesik karın kaslarının üzerinden süzülüp, karnının ortasından yukarıya doğru uzanan ince tüylerin arasında kaybolmasını ve kot pantolonunun bandı altında devam eden bir çizgi oluşturmasını izledim.

Cam aceleyle kamyonun önüne geldi. "Bacağını mı incittin, Teresa?"

Hayır. Ben iyiydim. İyiden de öte. Jase'e bir yıldır bu kadar yakın olmamıştım ve harika kokuyordu - erkek ve hafif bir kolonya izi gibi. Bakışlarımı kaldırdığımda güneş gözlüklerimin düştüğünü fark ettim.

Kalın kirpikler, grinin şaşırtıcı bir tonu olan gözleri çerçevesliyordu. Onları ilk gördüğümde gerçek olup olmadıklarını sormuştum. Jase gülmüş ve öğrenmek için gözlerini kurcalamama izin vermeyi teklif etmişti.

Şu anda gülmüyordu.

Beynimin çalışmaya başlamasını isteyerek yutkundum. "Tatlı çayınız bende." Jase'in kaşları kalktı.

"Başını mı çarptın?" Cam yanımda durarak sordu.

Yanaklarıma sıcaklık doldu. "Hayır. Belki. Bilmiyorum." Çayı uzatırken, ürkütücü görünmemesini umarak gülümsemeye zorladım. "Al bakalım."

Jase kollarımı bırakıp çayı aldı ve keşke çayı yüzüne vurmak için bu kadar hevesli olmasaydım diye düşündüm, çünkü belki o zaman hâlâ bana sarılıyor olurdu. "Teşekkürler. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diye mırıldandım, aşağı bakarak. Güneş gözlüklerim lastiğin yanında. İç çekerek onları aldım ve tekrar takmadan önce temizledim. "Beni yakaladığın için teşekkürler."

Bir an bana baktı ve sonra Jack ona doğru koşup bir gömlek uzatırken döndü. "Buldum!" dedi küçük çocuk, gömleği bir bayrak gibi sallayarak.

"Teşekkürler." Jase gömleği aldı ve çayı uzattı. Çocuğun saçlarını karıştırdı ve sonra, beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde, gömleği kafasına geçirdi,

vücudunu örtüyordu. "Teresa'nın seninle olduğunu bilmiyordum."

Sıcağa rağmen tenimde bir ürperti gezindi.

Cam bana doğru yavaşça yaklaşan küçük çocuğa sırtarak, "Ona kasabayı gezdiriyordum, böylece etrafı tanıyabilir," diye açıkladı. "Buraya daha önce hiç gelmemişti."

Jase başıyla onayladıktan sonra çayı geri aldı. Jack'in o kısa süre içinde çayın yarısını içmiş olma ihtimali yüksekti. Jase ahıra doğru yürümeye başladı. Ben kovulmuştum. Aynen böyle. Boğazımın arkası yanmaya başladı ama çayı saklamış olmayı dileyerek görmezden geldim.

"Sen ve Avery bu akşam partiye geliyorsunuz, değil mi?" Jase çayından bir yudum alarak Cam'e sordu.

"Bu luau. Bunu kaçırmayacağız." Cam sırtarak sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. "Hazırlamak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Jase başını salladı. "Yeni gelenler bundan sorumlu." Bana baktı ve bir an için gelip gelmeyeceğimi soracağını düşündüm. "Önce burada halletmem gereken birkaç iş var, sonra eve döneceğim."

Küçük bir el şortumun paçasından çekiştirerek aşağıya, hem genç hem de duygulu gri gözlere bakmama neden oldu.

"Merhaba," dedi Jack.

Sırıttım. "Sana da merhaba."

"Çok güzelsin," dedi gözlerini kırptırarak.

"Teşekkür ederim." Artık resmileşmişti. Bu çocuktan hoşlanmıştım.

"Çok tatlısın." Jack gülümsedi. "Biliyorum."

Güldüm. Bu çocuk kesinlikle Jase'in küçük kardeşiydi.

"Pekâlâ, bu kadar yeter Kazanova." Jase çayı bitirdi ve bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attı. "Kıza asılmayı bırak."

Jase'i görmezden gelerek elini uzattı. "Ben Jack."

Küçük elini kendi elime aldım. "Ben Teresa. Cam benim kardeşim."

Jack küçük parmağıyla beni işaret etti ve fısıldadı, "Cam ata nasıl eyer vurulacağını bilmiyor."

Çocuklara bir göz attım. Onlar parti hakkında konuşuyorlardı ama Jase bizi izliyordu. Bakışlarımız çarpıştı ve geçen hafta Shepherd Üniversitesi'ne başladığımdan beri yaptığı gibi, rahatsız edici bir hızla göz temasını kesti.

Dikkatimi Jack'e verdiğimde bir hayal kırıklığı göğsümü aydınlattı. "Bir sır bilmek ister misin?"

"Evet!" Gülümsemesi kocaman ve geniş bir hal aldı.

"Ben de ata nasıl eyer vurulacağını bilmiyorum. Daha önce hiç ata binmedim bile."

Gözleri ay kadar büyüdü. "Jase!" diye bağırdı, kardeşine doğru dönerek. "Daha önce hiç ata binmedi!"

İşte sırrım gitti.

Jase bana baktı, ben de omuz silktim. "Bu doğru. Beni çok korkutuyorlar."

"Yapmamalılar. Oldukça sakın hayvanlardır. Muhtemelen hoşuna giderdi."

"Ona göstermelisin!" Jack koşarak Jase'in yanına geldi ve neredeyse kardeşinin bacaklarına yapıştı. "Bana öğrettiğin gibi ona da öğretebilirsin!"

Kısmen Jase'in bana bir şeyler öğretme önerisi, kısmen de o dinozorlardan duyduğum korku nedeniyle kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

"'Öğretildi', 'öğretildi' değil ve eminim Tess'in at üzerinde dolaşmaktan daha iyi yapacak işleri vardır."

Tess. Nefesimi içime çektim. Bu onun takma adıydı - bana böyle seslenen tek kişiydi. Bana neden böyle seslendiğini bile bilmiyordum ama umursamıyordum. Hem de hiç. Jack ona neden adımın Teresa olduğunu söylediğini sorarken ve Jase Tess'in bir takma ad olduğunu açıklarken, beni en son bu şekilde çağırdığı anıya geri döndüm.

"Beni ne hale getirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, dudakları yanağına okşarken tüylerim diken diken oldu. "Hiçbir fikrin yok, Tess."

"Buradan çıkmadan önce tuvaleti kullanabilir miyim? Geri dönmem gerek," dedi Cam, dikkatimi çekerek. "Avery'ye partiden önce yemek sözü verdim."

"Sana göstereceğim," dedi Jack, Cam'in elini tutarak.

Jase kara kaşlarını kaldırdı. "Eminim banyonun nerede olduğunu biliyordur." "Sorun değil." Cam ona el salladı. "Haydi küçük dostum, yolu göster."

İkisi çiftlik evine doğru gittiler ve biz resmen yalnız kaldık. Karnımda bir sinek kuşu uçuşmaya başladı, sanki içimden çıkacakmış gibi zıplıyordu ki ılık bir esinti başladı ve at kuyruğumdan kaçan saçlarımı karıştırdı.

Jase, Cam ve Jack'in yamalı yeşil çimenlerin üzerinde koşmasını, Titanik batmaya başlarken son can simidinin takılmasını izleyen bir adam gibi izledi. Sanki benimle yalnız kalmak, kurabiye kesimli köpekbalıkları tarafından yenirken boğulmakla eşdeğermiş gibi, bu biraz saldırgandı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dudaklarımı büzdüm. Kızgınlık tenime batıyordu ama onun bariz rahatsızlığı da canımı acıtıyordu. Her zaman böyle olmamıştı. Ve aramız kesinlikle daha iyiydi, en azından beni öptüğü geceye kadar.

"Bacağın nasıl?"

Konuşmuş olması beni ürküttü ve kekeledim. "O kadar da kötü değil. Artık neredeyse hiç acımıyor."

"Olay olduğunda Cam bana anlattı. Bunu duyduğuma üzüldüm." Durakladı. "Dansa ne zaman dönebilirsin?"

Ağırlığımı değiştirdim. "Yapacağımı sanmıyorum." Gerçek cevap, bilmediğimdi. Doktorlar, fizyoterapist ya da dans eğitmenim de bilmiyordu ama bir kez daha dans edebileceğime inanmaktansa kendimi hiçliğe hazırlamayı tercih ettim. Bu kalp kırıklığından ikinci kez kurtulabileceğimi sanmıyordum. "Yani, evet, bu kadar."

Jase'in kaşları çatıldı. "Tanrım, bu berbat. Gerçekten çok üzgünüm, Tess. Dans etmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Demek istedim," diye mırıldandım, sesindeki gerçek sempatiden olması gerekenden daha fazla etkilenmiştim.

Gri gözleri sonunda benimkilere geri döndü ve nefesimi içime çektim. Gözleri beni aptallaştırmakta ya da çılgınca şeyler yapmak istememi sağlamakta asla başarısız olmazdı. Şu anda gözleri fırtına bulutları gibi koyu griydi.

Jase mutlu değildi.

Bir elini nemli saçlarının arasından geçirerek derin bir nefes verdi ve çenesindeki bir kas gerildi. İçimdeki kızgınlık dağınık bir şeye dönüştü ve boğazımın arkasındaki yanmanın gözlerime doğru ilerlemesine neden oldu. Kendime sürekli olarak bilmediğini, bilmesinin mümkün olmadığını ve hissettiklerimin, incinmişliğimin ve reddedilmenin acımasız yarasının onun suçu olmadığını söylemek zorundaydım. Ben sadece Cam'in küçük kız kardeşiydim; Cam'in neredeyse dört yıl önce başını bu kadar belaya sokmasının ve Jase'in her hafta sonu evimize gelmeye başlamasının nedeniydin. Ben sadece çalınmış bir öpücüğüm. Hepsi bu kadardı.

Ağlamak gibi utanç verici bir şey yapmadan önce kamyonette Cam'i beklemek için dönmeye başladım. Bacağımı sakatladığımdan beri duygularım allak bullak olmuştu ve Jase'i görmek de yardımcı olmuyordu.

"Tess. Bekle," dedi Jase, uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi tek adımda geçerek. Yıpranmış spor ayakkabılarının neredeyse ayak parmaklarıma değeceği kadar yakınımda durarak bana doğru uzandı, eli yanağımda kaldı. Bana dokunmadı ama elinin sıcaklığı tenimi dağladı. "Konuşmamız gerek."

Yazar Hakkında

#1 numaralı *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı J. LYNN, Martinsburg, Batı Virginia'da yaşıyor. Yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, spor yaparak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek, yazarmış gibi yaparak ve kocası ve Jack Russell terrier cinsi köpeği Loki ile takılarak geçiriyor.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

J. Lynn tarafından

*Bana
Güven Seni
Bekliyorum
Frigid*

GABLE KARDEŞLER SERİSİ

*Sağdıcın Baştan Çıkarılması
Oyuncunun Baştan Çıkarılması*

Jennifer L. Armentrout tarafından

ANTLAŞMA SERİSİ

*Daimon
Melez Saf
İlahi
İksir
Apollyon
Sentinel*

KARANLIK UNSURLAR

*Acı Tatlı Aşk
Beyaz Sıcak
Öpücük*

LUX SERİSİ

*Gölgeler
Obsidyen
Oniks
Opal
Köken*

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Be With Me'den alıntıdır, telif hakkı © 2014 Jennifer L. Armentrout'a aittir.

BANA GÜVENİN. Telif hakkı © 2013 Jennifer L. Armentrout'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı KASIM 2013 ISBN: 9780062304643

Basılı Baskı ISBN: 9780062304827

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.